

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

PRINCESS *and the* PLAYER

Wall Street Journal Bestselling Author

ILSA MADDEN-MILLS

PRINCESS *and the* PLAYER

" - 40# : *- 4 " . " %%&/ . *- - 4

SJBSXPPE " DBEFNZ 4FSJFT

[Çok Kötü Şeyler Çok](#)

[Kötü Başlangıçlar](#)

[Çok Kötü Şeyler Çok](#)

[Çarpık Şeyler](#)

SJUJTI # BE # PZT4FSJFT

[Kirli İngilizce](#)

[Pis İngilizce](#)

[Örümcek](#)

[Sahte Nişanlı](#)

[Sana](#)

[Meydan](#)

[Okuyorum](#)

[Bahse](#)

[Giriyorum](#)

[Senden Nefret Ediyorum](#)

[Sana Söz Veriyorum](#)

[İntikam Paktı](#)

[Erkek arkadaş pazarlığı](#)

[Sevgili Ava](#)

[Benim Romeo'm](#)

Değil

Son Adam (Tia Louise ile)

The Right Stud (Tia Louise ile)

4USBOHFSTJO- PWF 4FSJFT

Güzellik ve Baller

PRINCESS *and the* PLAYER

ILSA MADDEN-MILLS

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Aksi takdirde, yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Metin telif hakkı © 2022 Ilsa Madden-Mills
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Montlake, Seattle tarafından yayınlanmıştır
www.apub.com

Amazon, Amazon logosu ve Montlake, Amazon [.com](http://www.amazon.com), Inc. veya bağlı kuruluşlarının ticari

markalarıdır. ISBN-13: 9781542038461 (ciltlessiz)
ISBN-13: 9781542038478 (dijital)

Kapak tasarımı Letitia Hasser
Kapak görselleri: © Friends Stock, © Elina Leonova / Shutterstock; YUBO, Tetra Images-David Engelhardt / Getty Images

*Yakışıklı oyuncuya
Yirmi üç yıl önce evlendim.*

\$ 0 / 5 &/ 5 4

[Bölüm 1 TUCK Bölüm 2](#)
[TUCK Bölüm 3 TUCK](#)
[Bölüm 4 FRANCESCA](#)
[Bölüm 5 FRANCESCA](#)
[Bölüm 6 FRANCESCA](#)
[Bölüm 7 TUCK Bölüm 8](#)
[FRANCESCA Bölüm 9](#)
[TUCK Bölüm 10](#)
[FRANCESCA Bölüm 11](#)
[FRANCESCA Bölüm 12](#)
[FRANCESCA Bölüm 13](#)
[TUCK Bölüm 14 TUCK](#)
[Bölüm 15 FRANCESCA](#)
[Bölüm 16 TUCK Bölüm](#)
[17 FRANCESCA Bölüm 18](#)
[FRANCESCA Bölüm 19](#)
[FRANCESCA Bölüm](#)
[20 TUCK Bölüm 21](#)
[FRANCESCA Bölüm 22](#)
[FRANCESCA Sonsöz](#)
[TUCK](#)
[ALINTI: GÜZELLİK VE BALLER.](#)
[Bölüm 1 RONAN YAZAR](#)
[HAKKINDA](#)

\$ I BQUFS

56 \$,

"Tuck'a, NFL'in en yaşlı geniş alıcısına! Mutlu yıllar, ihtiyar adam!" Jasper, Dom Pérignon bardağını kaldırırken şöyle diyor.

O ve Deacon kadehlerini benimkilerle tokuştururken, "Bugün spor salonunda canına okudum oyun kurucu," diyorum. "Siz yavrular otuz beş yaşına geldiğinizde benim yerimde olmayı hayal ediyorsunuz."

"Doğru, doğru. Sen sahada bir efsanesin," diyor Jasper. "Aslında o kadar yaşlısın ki bahse girerim hâlâ Blockbuster kartın vardır."

Homurdanıyorum. "Tanrım, bu çok saçma ve yanlış. Ben HBO'da büyüdüm."

Limuzinimiz Manhattan trafiğinde akıcı bir şekilde ilerlerken koşucumuz Deacon bardaklarımızı dolduruyor. Kıkırdıyor. "Yaşınla ilgili şaka yapmayacağım çünkü senin için içtenlikle üzülüyorum ama şöyle düşün: Büyük bir bebek bezi giymeye bir yıl daha yaklaştın. Daha da iyisi, bizi oynarken izlerken giyiyor olacaksın."

Ben gözlerimi devirirken Jasper kıkırdıyor. Bu genç silahlar yirmi yedi yaşında ve beni yaşlı buluyorlar, ki bu futbol dünyasında biraz doğrudur. Çoğu açık oyuncu yirmili yaşlarının ortalarında zirve yapar ve sonraki her yıl yüzde 50 oranında düşüş gösterir. Her nasılsa ben on dört sezon dayandım. İki ayak bileği kırığı, bir bilek kırığı, dört omuz çıkığı ve bir kasık sakatlığı geçirdim ama yine de geri dönüp canla başla oynamaya devam ettim.

Fısıldaşmaya başlıyorlar ve ben de bu gece için ne planladıklarını merak ederek onlara bakıyorum.

Bir saat önce siyah maskeler ve katil kıyafetleriyle evime geldiklerinde beni şaşırttılar. Bana da bir maske verdiler ama benimkinin üzerinde bir ton tüy vardı. Heyecanlarına bakılırsa, bir kuşak ve taç takmam için ısrar etmemelerine şaşırdım.

İç çekiyorum. Genellikle doğum günüm kasvetli bir olaydır ve ya şimdiki kız arkadaşım evde takılırım ya da Baller'a giderim. Birkaç bira içerim ve bir dilim çikolatalı pasta yerim. Gelenek budur.

Parmaklarımdaki ve eklemlerimdeki yara izlerine bakıyorum, zamanla parlaklaşmış ve beyazlaşmışlar. Doğum günüm aynı zamanda babamın on yıl önce öldüğü gün. Bu adamlar bunu bilmiyor. Neden bilsinler ki? Kişisel eşyalarımı göğsüme yakın tutarım.

Her neyse. İyi. Kafamda ne kadar karanlık şeyler dönerse dönsün, sürpriz bir partiyi kaldırabilirim. Gülümsemek zor değil. Çocukluğumdan beri bunu yapıyorum.

"İyi misin, Tuck?" Limuzin yolun kenarına çekilip durduğunda Jasper soruyor. "Evet," diyorum arabadan inerken. "Peki bu büyük sürpriz de ne? Nereye gidiyoruz?"

Jasper, Deacon'la sinsî bir bakış attıktan sonra "Ah, özel bir şey değil," diye mırıldanıyor. Uh-huh.

Maskemdeki tüylerden biri ağzıma yapışıyor ve onu tükürüyorum.

Elbette, kaygısız bir adamım. Bazıları bana parti çocuğu bile diyebilir. Ama bu çok garip.

Jasper bir kolunu bana doluyor, belli ki bu partinin organizatörü. Özel dikim lacivert bir takım elbise giymiş ve kıvrıkcık beyaz-sarı saçlarını erkek topuzu şeklinde toplamış. Gözleri parıldıyor. "Bana güvenin; planladığımız şeye bayılacaksınız. Sana söyleyemem çünkü oraya gittiğimizde yüzünü görmek istiyorum. Aklını başından alacak."

Girdiğimiz karanlık sokağa göz gezdiriyorum. Ne dükkân, ne ışık, ne de insan var. Bir sıçan yan tarafa doğru kaçıyor. "Şu çöp konteynerinin arkasından bir palyaço çıkarsa seni öldürürüm," diye homurdanıyorum. "Doğum günleri şakasız bölgelerdir."

"Üçüncü kez söylüyorum, bu gece hiç palyaço yok!" Jasper ellerini kaldırır. "Bunu sana yapmazdım, Tuck!"

"Palyaçolar öldürülmeli," diye ekliyorum. "Palyaçoları kimin icat ettiğini bilmek ister misiniz? Bir psikopat, işte o." Bir k a h k a h a patlattılar, büyük olasılıkla son şakalarını hatırlıyorlardı, "sentetik partner" bir kadın palyaço - memeli ve vajinalı - benimle birlikte soyunma odası duşuna atmışlardı. Onunla güreştim

canavarı yere serdi ve onu dışarı attı.

Sanırım bunu hak ettim. Şakalarından bir ay önce, Craigslist'e kendisine anal yapacak erkekler arayan ateşli bir kadın olarak ilan vermiş ve cep telefonu numaralarını bırakmışım. Telefonları günlerce aramalar ve sesli mesajlarla patladı.

Jasper sırtıyor. "Gittiğimiz yerde hile yok. Sadece güzel kadınlar-"

Duruyorum. "Eğer beni striptiz kulübüne götüreceksen, artık öyle şeyler yapmıyorum. Kızıl saçlıyı hatırlıyor musun? Beni takip eden-"

"Evet. Ciddi sınır sorunları vardı. Adı neydi?" Deacon sordu. "Lolipop," diye mırıldandım inleyerek. "Hâlâ kızıl saçlılara irkilmeden bakamıyorum."

Striptizci olduğu bir bekarlığa veda partisine gitmişim. Bikinisinin üstüne bir yüzük sıkıştırdım. Kucak dansı bile yapmadı ama takıntı haline getirdi, tuhaf mektuplar gönderdi ve sonra çaldığım şehirlerde ortaya çıktı. Bir keresinde Porsche'mun camlarını kırdı. Bardağı taşıran son damla ise apartmanımın önünde benimle yüzleşmesi oldu. Tutuklandı ve hapse gönderildi. Lolipop Olayı birkaç yıl önce yaşanmış olabilir ama travması hâlâ devam ediyor.

On katlı kahverengi bir binanın dışındaki metal bir kapıda durduğumuzda Jasper elini sallayarak "İşte geldik," diyor. Karartma perdeleri pencereleri kapatıyor ve içeride bir kulüp varsa bile ben duyamıyorum.

Jasper kapıyı çalıyor ve gözetleme kapısı açılıyor. Bir parola fısıldıyor ve biz içeri adım atarken giriş gıcırıyor. Kırmızı halı bizi Viktoryen görünümlü apliklerle loş bir şekilde aydınlatılmış iki katlı bir fuayeye götürüyor. İç duvarları süslü çerçeveli portreler kaplıyor, uzun zaman öncesinden süslü insan manzaraları.

Kapıyı açan adam kapüşonlu gözlerini üzerimizde gezdiriyor. Kumral saçlı, uzun boylu, yapılı ve kuyruklu siyah bir smokin giyiyor. "Üyelik kartı lütfen," diyor mağrur bir İngiliz aksanıyla.

Jasper cüzdanını çıkarıp bir kart gösterdi, sonra başını bana ve Deacon'a doğru salladı. "Yönetim kurulunun geçen ay onayladığı iki misafiri getirdim."

Eğiliyor. "Ah, evet. New York'un önde gelen kulübü Decadence'a hoş geldiniz beyler. Maskelerinizi taktığınızı görüyorum, güzel. Ben Brogan, oryantasyon sırasında rehberinizim. Oyun evimizde size inanılmaz zevkler ve hazlar diliyoruz. Bu geceki tamamız peri masalı. Başlayalım. Beni takip edin lütfen."

Bekle.

Zevkler ve keyifler? Oyun evi mi? Ne gerçek . . .

Ah, kahretsin.

Onlara bir kaşımı kaldırıyorum. "Bir seks kulübü. Ciddi misin?"

"Oh evet, bebeğim!" Jasper kalçalarını pompalarken şöyle diyor. "Bu gece *eski* şehirde sıcak bir zaman olacak."

Ona başımı salladım. "Dostum, burası yasal mı ki?"

"Kesinlikle. Belediye başkanı bana sponsor oldu," diyor beni koridor boyunca çekiştirirken. "Çok dık bir

üyelik ücreti, yılda yetmiş beş bin, artı bir inceleme sistemi. Geçmiş kontrolleri, kredi puanları, aklınıza ne gelirse yapıyorlar. Kim olduğumuzu kimse bilmesin diye maskelerimiz var. Burada hiç Lolipop yok, o yüzden bu düşünceyi bir kenara bırakın."

"Onu düşünmeyi bırakmayı başarmıştım ama hatırlattığın için teşekkürler."

Sırıttıyor. "Tamirci, muhasebeci ya da başka bir şey olabilirsin. İşin güzel tarafı da bu.

Başka biri gibi davranmak."

"Anlıyorum."

"Genelde kişisel antrenör olduğumu söylerim, bilirsiniz, harika vücutum yüzünden. Her neyse, bu gece her şey benden-içecekler ve giriş ücreti. Bir şey değil." Brogan'ın kapıda yaptığı gibi bir selam veriyor.

"İçeri girmemiz ne kadar tuttu?" diye sordum. "Özel konuklar için kişi başı beş bin, yani on."

"Lanet olsun," diyorum. Elbette yılda milyonlar kazanıyoruz ama bu bir doğum günü için çok pahalı.

"Her neyse. Bu benim hediyem. Birkaç kez gittim ve ..." Parmaklarının ucunu öpüyor. "İnanılmaz. Ve sen buna değersin. Sakın ağlama, seni koca bebek."

Homurdanıyorum. "Sen drama kraliçesisin. Ben kötü orospu çocuğuyum.

Doğru anla." Kıkırdıyor. "İşte bu yüzden iyi anlaşıyoruz. Yin ve yang.

Bezelye ve havuç."

"Nasıl bir şey olduğunu görmek için sabırsızlanıyorum," diyor Deacon ellerini birbirine sürterken. "Bizi korkutma, Tuck."

Bu ikisi belli ki beni buraya getirmek için ağızlarından köpükler saçıyor ve Jasper bunun için çok para harcadı. Nefes veriyorum. Neden olmasın? Birkaç kadeh daha içersen kafamdaki şeytanları bile unutabilirim.

Sahte gülümsememi takındım ve ellerimi açtım. "Pasta var mı?"

"Büyük bir büfesi olan bir yemek alanı var-" diyor Jasper, sonra transparan denizkızı kıyafeti giymiş şehvetli bir kadın salonda belirince sözünü kesiyor. Bize doğru yaklaşıyor, boğuk bir "Merhaba" mırıldanıyor ve sonra gözden kayboluyor.

"Seksi Ariel buradayken kimin pastaya ihtiyacı var ki?" Deacon nefes alıyor. "Göğüslerini gördün mü?"

Yaptım - harika bir raf - ama canım pasta çekti. Yirmi dört yedi sağlıklı besleniyorum ve pasta yemek için sabırsızlanıyorum. Dur bir dakika; memeler yerine tatlıları düşünüyorum. Tanrım. Ben yaşlıyım.

Brogan'ın ofisine giriyoruz. Cep telefonlarımızı teslim ettikten ve çok sayıda onay formu imzaladıktan sonra, kulübün farklı bölümleri hakkında bilgi alıyoruz - bazıları sadece normal sosyalleşme için, diğerleri ise "oyun" alanları. Bize bazı katlarda mahremiyet için temalı odalar olduğunu ya da olmadığını bildiriyor. Her odada bir yatak, prezervatif, kayganlaştırıcı, oyuncaklar ve el dezenfektanı var.

Korsan olmak ister misin? Kovboy mu? Motorcu? Vampir mi? İşte burada.

Jasper bana doğru eğildi ve fısıldadı, "Güzel bir şişe burbon da alabilirdim ama hediyeğin eşsiz olmasını istedim. Seni seviyorum dostum. Gerçekten." Burnunu çekiyor ve baygın bir kadın gibi elini sallıyor. "İşte şimdi buğulandım. Kulüp hoşuna gitti mi? Lütfen beğen."

Elbette, insanların cinselliklerini keşfetmelerini destekliyorum. Herkesin kendi cinsi, yargılamıyorum. Ben de kendi çılgınlıklarımı yaptım -birkaç üçlü, belki bir dörtlü (gerçekten hatırlayamıyorum)- ama bu NFL'deki ilk günlerimdeydi. Bugünlerde bir kız arkadaşı tercih ediyorum.

Bu gece buraya gelmek istedim mi? İstemiyordun. Bu geleneğimin bir parçası değil.

"Bana işkence etmeyi bırak," diye yalvarıyor cevap vermediğimde. "Bana sevdiğini söyle. Hadi

ama. Lütfen, lütfen,

Lütfen."

"Tanrım, mızımızlanmayı kes. Tamam, tamam, sorun yok. Harika. Aklım başımdan gitti. Sikim sertleşti.

Ayrıca, her zaman tüylü bir maske takmak istemişimdir."

"İğnelemelerinizi duyuyorum ve görmezden gelmeyi tercih ediyorum. Bir tutkal tabancası alıp üzerine daha fazla tüy yapıştırırmam garip mi? Onu süslemeyi çok sevdim, bu yüzden kaybetme, tamam mı? Bu arkadaşlığımızın bir hatırası."

Bir kahkaha attım. "Cidden internetten bir şeyler almayı bırakmalısın."

"Asla. Size üye olduğumu söyledim ama *Dövüş Kulübü* gibi bir şey. Çöküş Kulübü diye bir şey yok."

"Doğru."

"Biz *hiç* burada olmadık. O sokakta *hiç* yürümedik. Belediye başkanı üye değil. Brogan'ı hiç *görmediniz*. Hmm, acaba İngiliz aksanı taklidi yapabilir miyim?" Boğazını temizliyor. "Ahoy, dostum, nasılsın? Dur, bir daha deneyeyim. Bu benim korsan taklidimdi." Boğazını temizliyor. "Selam dostum. Bir fincan çay ister misin?"

Sırtarak sessiz olması için elimi kaldırdım ve Brogan'ı tuşladım. Görünüşe göre beni dinleyen tek kişi Deacon'dı.

"Birine dokunmadan önce sorun ve bir seks partisine katılmadan önce sorun. Omzunuza basit bir dokunuş yeterli olacaktır," diyor Brogan kasvetli bir tonda.

Gözlerimi deviriyorum. Hayır, teşekkürler. Buradayım ama kimseye dokunmayacağım.

Brogan bize isim etiketleri veriyor. Jasper Kişisel Antrenör Prens'i, Deacon Prensler Prens'i'ni ve ben de Oyuncu Prens'i seçtim. Brogan soyunma odasına gidip soyunmak ve belimize havlu takmak isteyip istemediğimizi soruyor.

Geri çekiliyorum. "Dur bakalım, bekle. Bir çizgi çekiyorum. Benim aletim bir kulüpte serbestçe sallanmaz." "Aynen," diye mırıldandı Deacon, kasıklarını avuçlayarak.

Jasper huffs. "Pussies. Bana uyar. Takım elbise giymeye devam edeceğiz. İyi görünüyoruz, değil mi?"

Sanırım öyle. Ben gri, Deacon siyah ve Jasper da lacivert giyiyor. Beş bin dolarlık bir takım elbiseyle tamirci gibi görünmek zor olacak ama neyse. Mutlu yıllar bana. "Pasta olsa iyi olur," dedim onlara.

Brogan hazır olduğumuzu söyledikten sonra çift kapıdan geçip ikinci kata çıkıyoruz ve alt kattaki bar alanına bakan balkonda duruyoruz. Sosyal alan olarak kabul edilen -tam anlamıyla sekse izin verilmiyor, sadece sevişme var- burası sıradan bir gece kulübü gibi: dans eden insanlar, duvarlardan birinde yanıp sönen müstehcen bir masal filmi. Beklediğim gibi cesur ya da kirli değil; tavandan sarkan avizeler ve ortadaki oval yüzme havuzuyla göz alıcı bir havası var. Bir duvarda uzun siyah kanepeler sıralanıyor, çiftler burada öpüşürken diğerleri ayakta durup izliyor. Sıradan bir kulüpte görmediğim bir şey değil.

Asılan tabelaları takip ederek başka bir merdivenden inip kata ulaşıyoruz. Birkaç erkek bizim gibi giyinmiş, ancak müşterilerin çoğu dışarı çıkmış: altın püsküllü ve yakalı beyaz ceketli adamlar; prenses kostümlü kadınlar - bazıları daracık, bazıları yere kadar uzanan büyük etekli. Havlu giyen erkeklere gelince, cesaretlerinden dolayı onları selamlıyorum.

Kanepelerden birinden bir kadın yükselirken Deacon'dan "Aman Tanrım, Pamuk Prens geldi" sesi geliyor. Sarı bir mini etek, beyaz yüksek çoraplar, kırmızı topuklu ayakkabılar ve bir saç bandı giymiştir. Maskesini düzelterek Deacon'a doğru ilerliyor ve dans etmek isteyip istemediğini soruyor.

"Uh" diyor, boğazı düğümlenerek. "Bir doğum günü için buradayım. Tanrım, çok güzelsin ..."

"Devam et; biz iyi olacağız," diyorum ve onu dürtüyorum. Deacon utangaç bir çocuktur ve bazen it.

"Neden bana sormadı?" Dans pistinde gözden kaybolurlarken Jasper kaşlarını çatarak sorar.

"Hadi, güzel çocuk; senin için bir sürü kadın var. Hadi bir şeyler içelim." Bara doğru gittik. Bir kadın bana çarptı, göğsü koluma çarptı. Acelesi vardı ve çarpmanın etkisiyle onu sersemletiyor. Düşmeden önce onu yakalıyorum ve göğsüme doğru çekiyorum. "Dur bakalım. İyi misin, tatlım?"

Nefes nefese yüzünü kaldırıyor, ıslıklı beyaz bir maske üst yanaklarını ve alnının büyük kısmını kaplıyor. Gözleri benimkileri yakalıyor ve irisleri kalın siyahla çizilmiş çarpıcı akuamarin renginde oyalanıyorum.

Minyon, saçları gelişigüzel toplanmış, yere kadar uzanan beyaz bir elbise giyiyor. Başında duvağa bağlı bir taç var. İsim etiketine baktıktan sonra "Harika kostüm, Prenses Gelin," diyorum.

Sarsılarak uzaklaşıyor. "Bu bir kostüm değil ve seninle seks yapmak istemiyorum! Sapık! Uzak dur benden!"

Kolunu sıcakmış gibi bırakıyorum ve bir şişe tekilayı kavradığı gibi savrularak fırlayıp gidiyor. "Affedersiniz! Yardım etmeye çalışıyordum!" Üzerime döktüğü içkiyi fırçalayarak geri çağırıyorum. "Ve ben seninle seks yapmak istemedim!"

Etrafımızda olayı gören birkaç kişi kıkırdadı. Dans pistindeki insanların arasında tökezleyerek dolaşırken beni omzunun üzerinden savuruyor, sonra da kalabalığın arasında kayboluyor. Bu ne *cüret*. Kadınlar bana tapıyor.

Jasper gülüyor. "Şimdiden arkadaş ediniyorsun, ha? Belki de otuz beş yaşında altın dokunuşunu kaybetmişindir.

Kahretsin, neredeyse kırk yaşındasın!" Dehşete düşmüş gibi görünüyor. "Beş yıl kaldı, göt herif."

"Harika bir fikrim var" suratını takınıyor. "Ronan'la nasıl bahse girdiğinizi hatırlıyor musun?"

"Hmm." Ronan, Jasper'dan önceki oyun kurucumuzdu ve benim en iyi arkadaşımdı. Birkaç yıl önce,

kariyerini bitiren bir sakatlıktan sonra emekli oldu ve Teksas'a taşındı. Şimdi evli ve ben onu çok özliyorum. Gençlik günlerimizde, barda en çok kızı kimin tavlayacağına dair bahse girerdik. Ben yüzde 99 kazanırdım - istediğim zaman çekici olabilirim - ve bu kazanma serisiyle Jasper'a övünmüş olabilirim.

Bir kaşını kaldırıyor. "Geleneği devam ettirmeliyiz. Bahse girerim Prenses Gelin'i içine sindiremiyorsundur. Eğer sen yapamazsan, ben yaparım. Esmerleri severim."

"İyi şanslar. Kaba ve kısa boylu."

"Tuck Avery sadece uzun boylu kızlarla çıkar," diyor alaycı bir tavırla, sonra da parayı barın üzerine bırakıyor. "Yapabilirsen bu senin."

"Bir dolar. Etkileyici."

Bana kendini beğenmiş bir bakış attı. "Mesele para değil. Bu senin rekabetçi yönün. Sen, dostum, meydan okumayı seversin."

"Hayır. İlgilenmiyorum." Ellerimi dalgalı altın sarısı saçlarımdan arasından geçiriyorum. Normalden daha uzun, omuzlarıma dökülüyor. Antrenman kampı başladığından beri kestirmek için zaman ayıramadım. Şimdi sezona başladık ve bu aklımdaki son şey.

Jasper fazladan bağladığı saçlarından birini uzatıyor, ben de saçımı düşük bir topuz yapıyorum. Barın arkasında düz siyah şapkalar var. Bir tanesinin parasını ödüyorum ve şapkayı ters çevirip başıma geçiriyorum. Barın arkasındaki aynada görünüşümü kontrol ediyorum, yüzümde uzamasına izin verdiğim koyu renkli tüyleri ovuyorum. Tamirci mi?

"Bahse *girmek istiyorsun*. Söyle," diyor Jasper ve beni geri getiriyor. Yumruklarını bara vuruyor. "Yap, yap, yap!"

"Aptal gibi davranmayı bırak."

"Ah, gerekenlere sahip olmadığından korkuyorsun! Önce havluyu giymedin; şimdi de ufacık bir meydan okumadan kaçıyorsun. Sen toprak kadar yaşlısın! Her günü son gününmüş gibi yaşa dostum, bu benim sloganım. Yarın ölebilirsin, haksız mıyım?"

"Belki." Havuzdaki insanlara ilgi gösteriyormuş gibi yapıyorum. "Carpe diem, Tuck! Günü ve prensesi yakala!"

"Lanet olsun. Neden bu kadar hıyarsın? Oyun devam ediyor, oyun kurucu," diyorum bıkkınlıkla gözlerimi devirirken. Neden olmasın? Yapacak başka ne var ki?

Kalçalarını pompalıyor. "Evet, evet, evet, adamın son bulgeyi deneyecek! Gerçek bir oyuncu iş

başında!" İnsanlar dönüp bize bakıyor ve ben kıkırdıyorum. "Sen bir çocuksun."

Kadehini kaldırıyor. "Prenses Gelin'e ve futbola!" Dom şişelerimizi birlikte tokuşturuyoruz.

Deacon bizimle içki içmek için geri geliyor, sonra da Pamuk Prenses'le birlikte BDSM zindanını kontrol etmeye gidiyor. Birkaç kadın bizimle sohbet etmek için duruyor ve bakışlarım Prenses Gelin'i ararken ilgileniyormuş gibi yapıyorum.

Birkaç dakika sonra, dans pistinden iniyor, topuzunu tamamen bırakmış. Bir flaş ışığı

Maskeyle çekici olup olmadığını söylemek zor ama loş ışık kremi soluk tenini ve dolgun gül goncası dudaklarını gösteriyor.

Ona bakarken içimi bir heyecan kaplıyor. Rekabetçi yanım hazır. Ayrıca, kimse bana sapık diyemez ve bundan kurtulamaz. Bu gece Tuck'ın tahtına tapacak. Nasıl yapacağımdan emin değilim, ama kulağıma göre oynayacağım.

Havlu giymiş uzun boylu bir adam onu takip ediyor. Onu görmezden geliyorum, sallantılı yaklaşımına gülümserken ona odaklanıyorum ve en iyi yanan bakışımın gözleriyle buluşuyorum. Beni görmezden geliyor, yanımdaki koltuğa oturuyor ve sonra gözyaşlarına boğuluyor.

Bu beklenmedik bir şey ama işe yarayabilir.

Annem her zaman kişiliğimle yağmuru yok edebileceğimi söylerdi. Ben onun mükemmel güneş ışığıydım ve çocukluğun o korkunç günlerinde durmadan gülümsedim, kendi korkularımı bastırırken onun hüznünü de uzaklaştırdım.

Kimse gölgeli yüzümün altına bakmadığı sürece her şey yolunda.

Jasper'a sırtıyorum.

Çantada, gözlerim söylüyor.

\$ I BQUFS

56 \$,

Havlulu adam onun diğerk tarafındaki koltuğa oturur, fıçı göğsü koyu kıvrıcık saçlarla kaplıdır. Havlusuna iştirilmiş isim etiketinde Prens Rolex yazıyor. Pırıltılı kahverengi külotlu çorap giyiyor.

"Erkekler konusunda ilginç bir seçiminiz var Prenses Gelin," diye mırıldanıyorum içimden, daha önce değıştirdiğim burbonu boşaltırken.

Prens Rolex parmağıyla saçlarını karıştırırken ona bir şeyler söylüyor. Tabureden iniyor ve tökezliyor, arka tarafı açık bacaklarımın beşiğine düşüyor. Dengesini bulurken destek olarak kalçalarımı kullanıyor ve sıkılı yumruklarıyla ona doğru zıplıyor.

Duvağı omzunun bir yanından sarkıyor ve ben elbisesinin arkasındaki derin V'ye bakıyorum. Kendi başına ayakta durabilen kabarık elbiselerden değil; ipeksi, kıvrımlarını sarıyor, inci ve payetlerle parılıyor. Kostüm olmadığını söyledi ve ben de anladım. Bu gerçek bir gelinlik.

Sırtında, bir kürek kemiğinden diğerkine kadar pembe ve mavi güllerle kaplı kanatlı bir dövme var. Sağ kanat hafifçe bükülmüş. Yazıyı okumak için gözlerimi kısıyorum ama okuyamıyorum.

Prens Rolex'e belirgin bir şekilde "Hayır" dediğini duyuyorum, sonra da "Benden uzak dur, sapık" diyor.

Adam ağırlaşmış gözlerle ona bakarken neredeyse omzunun üzerinden sarkıyorum. Öfkem kabarıyor, kabarmak için can atıyor ama nasıl sonuçlanacağını görmek için onu bastırıyorum.

Prens Rolex, "Hadi bebeğim, zoru oynamayı bırak," diyor. "İhtiyacın olan her şey bende var. Hadi gidip şu doktor odasını deneyelim." Bir elini göğsünde gezdiriyor ve meme uçlarından birini çimdikliyor. "Göğüs muayenesine ihtiyacın var. Kapsamlı bir muayene."

"İlgilenmiyorum," diye tersliyor. "Bunu daha kaç kez duyman gerekiyor?" Adam kadının elini tutuyor ve kadın sarsılarak uzaklaşıyor.

"Hey, dostum, hayır dedi," diye sertçe sesleniyorum, ama ona o kadar odaklanmış ki ya duymuyor ya da beni görmezden geliyor.

Şişman elini kızın omzuna koyup onu kavırıyor ve öne doğru düşerken çığlık atmasına neden oluyor. Yere düşmeden önce kollarımı beline dolayarak onu ondan uzaklaştırıyorum. Nazik ellerimi kullanarak onu arkamdan ve onun yolundan çekiyorum. Neredeyse hiç ağırlığı yok.

Omzundaki kırmızı parmak izlerine bir kez bakınca öfkem alevleniyor. Ellerimle göğsünü itiyorum ve geriye doğru yuvarlanıyor, ayağını kaybediyor ve kışının üstüne düşüyor. "Hanımefendi hayır dedi. Kurallar böyle. Siktir git buradan."

Birkaç müşteri sesimden ürküyor ve ben bir görevli ararken geri çekiliyor. Birini göremeyince küfrettim. İyi o zaman. Onu sürüklemek zorunda kalsam bile kendim dışarı atacağım. Ona doğru yaklaşıyorum.

"Sen kim olduğunu sanıyorsun?" Prens Rolex dengesini bulup ayağa kalkarken bağılıyor. Yüzüme bakınca ağız açık kaldı, sonra da geri çekildi. Ne gördüğünü biliyorum. Babamın yüzünü. Yanıp sönen

gözler. Gıcırdayan dişler. Sıkılmış yumruklar.

"Ona dokunmamalıydın, pislik. Çizgiyi aştin-"
Kekeliyor, sonra sağa doğru koşuyor, kayarken ve kayarken insanları itiyor. Peşinden koşuyorum-
"Bekle!" Bir kadın sesi. "Yapma! Lütfen!"
Sanki bir ip tarafından çekiliyormuşum gibi sarsılarak duruyorum. O ses Prenses Gelin'den geliyordu. Çenem seğiriyor.

Kontrol, dostum, kontrol. Derin nefesler alarak önce ona, sonra yirmiye kadar sayarken boynumu döndürüyorum. Prens Rolex, kadınları incitmenin yanına kâr kalacağını sanan, küfürbaz bir pislik. Tıpkı babam gibi.

Onun öfkesine ilk kez tanık olduğumda beş yaşındaydım. Hayvanat bahçesine okul gezisine gitmişim ve bir zürafayı sevdiğimi anneme anlatmak için sabırsızlanıyordum. Mutfağa girdiğimde babam annemi duvara yapıştırmış ve ona vuruyordu. Daha sonra beni yatağımın altında buldu ve bana her şeyin yolunda olduğunu, onu her şeyden çok sevdiğini, benim onun güneş ışığı olduğumu, gülümsemeye devam etmem gerektiğini söyledi-

Hayır. Bunu düşünmeyeceğim.

Kaşlarımı ovuyorum. Sakinim; bitti.

Babamın sesi kafamın içinde yılan gibi dolaşıyor. *Sen de benim gibisin evlat. Öfke senin içinde yaşıyor.*

Öyle bir şey yok! Bu fikri bir kenara itip kıza doğru yürüyorum, gözlerim vücudunda yara olup olmadığını tarıyor. Takım elbisemin ceketini çıkarıp omuzlarına örtüyorum. "İyi misin?"

Kalın kalın yutkunuyor. "Evet."

Başka bir şey söyleyemeden bir görevli geldi ve ben de ona durumu özetledim. Sonra da eğer rızayı önemsiyorlarsa çok kötü bir iş yaptıklarını söyledim. Görevlinin kafası Prens Rolex'i aramaya giderken sallanıyor.

Öfkemi bir kenara iterek tekrar kıza odaklanıyorum. Ufak tefek ve narin bir kız, topuklu ayakkabıyla belki beş beş, başı göğüs kaslarıma ancak ulaşıyor.

Ayaklarının üzerinde sallanıyor. "Ona bir kez merhaba dedim, bir kez. Sonra etrafımda dans etmeye çalıştı, benimle değil çünkü ona izin vermedim, ama fark etmedi; ondan hoşlandığımı düşünmesi için tek gereken buydu. Onu ihbar etmeye çalıştım, arkadaşımı aradım ama ..." Sesi kesildi.

"Açıklamak zorunda değilsin. Senin hatan değildi. Umarım şimdiye kadar buradan gitmiştir." Yumruklarını sıktı. "Saldırganlaştı. Nedenini bilmek ister misin?"

Daha çok başı dertte bir genç kız bekliyordum ama ... "Anlat bana."

Sözlerini telaffuz ederken işaret parmağını gösteriyor. "Çünkü Tanrı, bir kadının reddiyle iğdiş edilmiş hissetmesini yasaklıyor."

"Külotlu çorap cehenneminde çürüsün. Piç kurusu."

Omuzları düşüyor ve boğuk bir kahkaha atıyor. "Komik. Senden hoşlanıyorum. Oops. Sanırım daha önce sana sapık demiştim. Sen miydin o? Evet, sendin. O maskeyi hatırlıyorum. Özür dilerim. Ondan kaçıyordum; sonra sana çarptım ve tekilamı döktüm ..." Yemyeşil dudakları somurttu.

Onu bara geri götürüyorum. "Burada bir sürü tekila var. Sana bir tane getireyim."

Sıcak olduğunu söyleyip ceketimi çıkarıyor ve mırıldanarak "Teşekkür ederim" dedikten sonra taburesine uzanıp ellerini sıkıca barın üzerine koyuyor. "Önce su. Her saat başı dolu bir bardak kuraldır."

"Kötü akşamdan kalmalar, ha?"

"Migren. Büyük. Kocaman."

Koltuğuma yerleşiyorum ve barmenden ikimize de su sipariş ediyorum.

"Morluk bırakacak," diyorum, ellerimi bükerek omzuna bakıyorum.

Parmak izlerini fırçalıyor, sonra omuz silkiyor. "Daha kötülerini de gördüm. Sen, dostum, harikaydın. Güçlü. Vahşiydin. Ve bunu biraz sarhoş olduğum için söylemiyorum. Çok teşekkür ederim. Gerçekten kaslı ve seksisin. Öyle demek istemiştim. Bu arada, beni daha önce ağlarken gördüyseniz,

kimseye söylemeyin. Ben ağlamam. Gerçekten ağlamam. Evet, gözlerim *aktı* ama alerjim vardı." Dans pistine dönüp bakıyor ve kaşlarını çatıyor. "Kahretsin. Bu bir yalan. Ağladım. Aptal DJ gidip 'All' şarkısını çalmak zorunda kaldı.

"Dur tahmin edeyim. Büyük gün için seçtiğin düğün şarkısı mı?"

Bana dönüyor, gül goncası ağzı yapraklar gibi açılıyor. Elmacık kemikleri yüksek, kuzguni saçları gür ve ağır, sırtının alt kısmına dökülüyor. Saç çizgisinin ortasında mükemmel bir dul tepe noktası var, bu da kalp şeklinde bir yüz yaratıyor.

"Nereden biliyorsun?"

"Gerçek bir gelinlik giymişsin ve gözlerin akmış. Nişanınızı bir şey mi bitirdi?"

Bugün düğün tarihiniz miydi? Yakın mıyım?"

"Bu kadar tahmin edilebilir olmam berbat. Evet, bugün o gün." Oturduğu yerde biraz sallanıyor, ben de onu yavaşça arkaya yatırıyorum.

"Seni yakaladım."

"Teşekkürler." Boynundaki altın madalyonla oynarken göğsünden uzun bir nefes çıkıyor. Ona bakarken kaşlarım çatılıyor. Kalın zinciri, kare tasarımı, önündeki kuş oyması. Tanıdık bir şey var-

"Aldatan eski sevgilimi unutam," diyerek düşünce trenimi durduruyor. "Külotlu çorap ejderhasını öldürdün. Sen benim parlak zırlı şövalyemsin." Yaka kartımı okuyor, sonra ellerini havada sallıyor ve avuçlarını yatay olarak birbirine vuruyor. "Yeniden yapmamız gerek. İkinci bölüm: Prenses Gelin, Prens Oyuncu ile tanıştığında. Maskeli balo hakkında yaramaz bir gece hikâyesi. Hazır mısınız?"

Gülüyorum. "Elbette."

Eliyle çenesini kavlıyor ve gülümsüyor. "Merhaba yakışıklı. Güzel maske. Tüyleri sevdim. Sana yakışmış. Buraya sık gelir misin?"

"İlk seferimde misafirim ve maskeyi arkadaşlarım seçti." Elimi uzatıyorum ve onun küçük eli benimkini nazikçe tutuyor, parmaklarımız birbirine değerken omurgamdan bir uğultu geçiyor. "Tanıştığımıza memnun oldum. Ne iş yapıyorsun, Prenses Gelin?"

"Bu gecenin anonim olmasını istedim, o yüzden ..."

Kalbimin peşinde bir kız. "Sormamalıydım bile. Birbirimiz hakkında tahmin yürütebiliriz," diye teklif ediyorum. "Doğru olup olmadığını teyit etmek zorunda değiliz ve eğlenceli olabilir. Oynamak ister misin?"

Koltuğunda dönüp bana bakıyor, bacakları kalçalarımın arasına giriyor. "Evet, çok yaratıcıyım."

Ve ateşli.

Gözlerimi elbisesinin yakasında gezdiriyorum, teni bir çeşit simle parıldıyor ve bu da göğüslerinin kremsi kabarıklığını vurguluyor. Elime sığacak kadar küçükler. Meme uçları dudaklarının koyu kırmızısına uyuyor mu?

Her seferinde bir adım, Tuck.

Önce flört edersin. Sonra sevişirsin.

"Tamam, buradaki insanları kullanarak ısınalım" diyorum.

"Anladım. İnsanlar hakkında doğru olduğunu düşündüğümüz şeyler uyduracağız. İlk sen başla."

Odaya bir göz atıyorum ve bakışlarım kulüp alanına geri dönen Deacon ve Pamuk Prenses'e takılıyor.

"Adam değil," diyor, bakışları benimkileri takip ediyor. "Kız."

Birkaç dakika Pamuk Prenses'i inceledim. Kendinden emin bir havası, bir güç hissi var. "Hmm, o zindanda sıkıntıların gideren bir yönetici. Sahili, cazı ve balkabağı baharatlı latteyi seviyor."

Kıkırdıyor, ama hadi ama hangi kız plajdan, cazdan ve lüks kahveden hoşlanmaz ki? Ayrıca zindanı ziyaret etmek için bardan ayrıldıklarını biliyorum.

"İyi. Sen dene," diyorum.

Ben onu içerken o Pamuk Prenses'i inceliyor. Daha önce bana çarptığında, onu takdir etme şansım olmadı. Genelde tercih ettiğim yumuşak ve tatlı güzelliğe sahip değil; çarpıcı.

Vücudum uğulduyor, ona doğru çekildiğimi hissediyorum.

Belki de beyaz maskesi ve elbisesiyle saçlarının kontrastıdır. Belki de ateşinden. Belki de yüzünün tamamını göremesem de ne kadar güzel olduğunu hayal etmek çok kolay.

Ya da zil zurna sarhoşum.

Kokusu, güneiden gelen olgun şeftaliler gibi etrafımda dolaşıyor. Burnumu boynuna sokmak için kaşınıyorum ama boğazının zarif hatlarını, biçimli omuzlarını, belinin gür kıvrımını içime çekmekle yetiniyorum. Onu yatağında çıplak hayal ediyorum, gece yarısı saçları beyaz çarşaflara dökülüyor.

Gerçek şu ki, birkaç ay önce bir kızıdan ayrıldığımdan beri seks yapmadım ve futbol başladığından beri kimseyle tanışacak zamanım olmadı. Dikkatimi göğsümdeki beton bloktan uzaklaştıracak bir şeye (ya da birine) açlık çekiyorum. Çoğu gün bu baskıyı görmezden gelebiliyorum, ancak doğum günüm her şeyi tam bir döngüye sokuyor, hayatımdaki yanlış olan her şeyi keskin bir şekilde hatırlatıyor.

Çenesine vuruyor. "Pamuk Prenses, kendisine karşı gelen herkesin defterini tutan üst sınıf bir telekız. Her kayıt için intikam planları var ve hedeflerine ulaşacak türden bir kız. Bıkkın ama aşık olmak istiyor."

"Güzel. Sen kazandın." Kadeh kaldırıyorum, sonra tekila shot sipariş ediyorum. Üçer tane. Aynı anda içip limonlarını emiyoruz.

"Pekâlâ. Birini seçme sırası bende." Bakışları Jasper'ın üzerinde durur. Havuzun kenarında oturmuş, ayakları suda sallanırken üstsüz bir Kùlkedisi omuzlarına masaj yapıyor, ikizi de havuzda ona ayak masajı yapıyor. "O. Sarı saçlı huysuz adam."

Dudaklarım seğiriyor. "Mükemmel."

"Lisedeyken güreşçiydi ama şimdi ayakkabı satıcısı. Sosyal medyayı mikro penis seven kadınları trollemek için kullanıyor."

Bir kahkaha patlattım. Jasper'ın bir spor ayakkabı şirketiyle anlaşması var.

Dudakları yukarı kıvrıldı. "Ah, Player, harika gülüyorsun."

"Gerçekten mi?"

Sesi yumuşar. "Teşekkür ederim. Tekrar teşekkürler. Sen harikasın."

İçimde bir huzursuzluk var. Kahretsin. Yapmayacağım. Yani, bu bir bahis olarak başladı. Bana çarpmasaydı onu fark edeceğimden şüpheliyim.

Başını omzuma yasladığında nefesim kesiliyor, okyanus mavisini gözlerinde güven var.

"Tamam, şimdi onu sen yap," diye mırıldanıyor kolunu dirseğimin içine sokarken. "Bekle! Sana dokunabilir miyim? Aman Tanrım, sormayı unuttum!"

Göz kapaklarım düştü. "Evet. Sana dokunabilir miyim?" "Lütfen," diye mırıldanıyor.

Gözlerimi ondan ayırıp Jasper'ı izliyorum, ayaklarını ovuşturan kadın onu gıdıklarken ve o bir kız gibi ılgık atarken kıkırdıyorum. "O bir atlet ama bu bowling." Bowlingden nefret eder.

"Bilmiyorum. Belli ki spor salonunda yaşıyor."

"Daha bitirmedim, ukala."

Elleriyle bir işaret yapar. "Elbette, efendim, lütfen devam edin . . ."

"Yatağında kurabiye, kraker ve patlamış mısır gibi yiyecekler yiyen, sonra da bunları umursamadan yatağının üzerinde uyuyan bir adam." Geçici olarak benimle kalıyor ve yeme alışkanlıklarını gördüm. Konuşurken ağzından yiyecekler dökülüyor; bir de her yere bıraktığı çöpler var.

Kıkırdıyor. "Hiç yatakta yemek yemez misin?"

"Yemek mutfaka aittir." Gülümsüyorum. "Ayrıca penisıyla de gurur duyuyor. Ona bir isim vermiş." "Ne?"

"Aşk Tanrısı. Çünkü oku alan her kız aşık olur." "Sen kazandın!"

diye sesleniyor gülerken, yüzü bana dönük.

İçimde bir elektrik çarpıyor. Dudaklarını sevdim. Duygusal gözleri. Parmaklarım onun kıvrımlarını izliyor.

Yanaklarını, boğazını ve göğsünü okşuyorum. Boyun çizgisinde durup dış hatlarını okşuyorum. "Çok güzelsin."

Oturduğu yerden kayarak bacaklarımın arasına yerleşiyor ve kollarını boynuma doluyor.

"Teşekkür ederim, prensim."

"Rica ederim prensesim," diyorum boğuk bir sesle, göğüsleri göğsüme bastırırken.

"Sen kötü müsün?" diye mırıldanıyor saçlarını topuzdan kurtarıırken ve çeneme yumuşak bir öpücük kondururken.

Boğazımdan derin, ilkel bir ses çıkıyor. "Hmm, çok."

"Güzel." Gri kravatımı çekiyor, sonra yavaşça çıkarıyor. İpeği parmaklarının arasından geçirip burnuna götürüyor, sonra da korsajının içine sokuyor. "Benim hatıram."

"Eğer bir tane sende kalacaksa, ben de bir

tane istiyorum." "Ben senin hatıranım."

Sözleriyle kanım ısınıyor, gömleğimin en üst düğmesini, ardından diğerini çözerken daha da yükseliyor. Üçüncüsünde durup kumaşı açıyor. Omzumun çıktığı yerdeki çıkıntıyı öperken içimdeki sıcaklık parlıyor.

"Şimdi beni yap." Bana bakıyor. "Ben kimim?"

Kafam sekse yeniden odaklanırken göz kırpiyorum ve alkolün etkisiyle önceki konuşmamızı hatırlamaya çalışıyorum. "Sen zekisin. Kariyerin muhtemelen sanatsal bir şey. Üzerinde kaybettiğin birinin fotoğrafı olan bir madalyon takıyorsun." Duraksıyorum, kıvrık kanatlı dövmesini hatırlıyorum. Parmaklarımı kolundaki sararmış çürüğün üzerinde gezdiriyorum. *Daha kötülerini de gördüm*, dedi. "Biri seni daha önce incitti ve eğer bana kim olduğunu söylersen, bir daha asla incitmemesini sağlarım."

Göz göze geldiğimizde etrafımızdaki hava yoğunlaşıyor; sonra bakışlarını kaçırıyor.

Parmaklarımı yanağında hafifçe gezdirerek çenesini geri çekiyorum. "Hey. Son kısmı söylememeliydim. Varsaymamalıydım."

Siyah kirpiklerini indirdi. "Belki de yabancı olduğumuz için böyle şeyler söyleyebileceğini düşünürsün. Birbirimizi tanımıyoruz. Sırlarımızı dönebiliriz, sonra da yarın bırakırız."

"Haklıymışım yani?" İçimdeki koruyucu alfa kıpırdanıyor.

"Artık kimse beni incitmiyor," diye mırıldanıyor. "Artık farklıyım. Daha güçlüyüm."

"Benim küçük cesur prensesim." Başındaki örtüyü hafifçe kaldırıp saçlarını omuzlarına ve göğsüne doluyorum, parmaklarımı ince tellerin arasında gezdiriyorum. Yanağını okşadığımda başı içgüdüsel olarak avucuma doğru eğiliyor. Avucumu öpüyor ve bacaklarımın arasından kaydığı andan beri biriken şehvet, kafatasıma düşen bir elektrik hattı gibi cızırdıyor.

Başparmağım alt dudağını okşarken sikimin o dolgun yapraklar arasında kaydığını hayal ediyorum.

"Do

Ben."

\$ I BQUFS

56 \$,

Soluk mavi gözleri, ters şapkamdan ve ağır saçlarımdan pahalı deri makosen ayakkabılarıma kadar beni yutuyor. Ellerimi tutuyor, nasırların izini sürüyor ve sonra işaret parmağını orta parmağımın ucundan avucuma doğru sürüklüyor. Taktığım siyah deri manşeti açıyor ve bileğimin alt tarafındaki yırtık izlerini okşuyor, bir süre oyalandıktan sonra başını eğip onları öpüyor.

Neredeyse bir dokunuş bile değil ve ben inliyorum.

Yukarı bakıyor. "Ellerinizi çalışıyorsunuz. Belki marangozsunuz ya da bir inşaat şirketiniz var, takım elbisenize bakılırsa başarılı bir şirket. Yüzük parmağında soluk bir çizgi yok, yani evli değilsin. Fiziksel bir insansın ve kavgaya yabancı değilsin." Gözleri tekrar yukarı bakıyor ve bana kilitleniyor. İki elini birbirine bağlayıp alt dudağını çiğniyor ve gerçek ifadesini göremiyorum ama ...

"Ne oldu?" Tereddüt ettiğini hissederek usulca soruyorum.

Maskelerimizi birbirine bastırıyor, burun buruna ve bana bakıyor. "En inanılmaz gözlere sahipsin, sarı kıvılcımlarla yeşil. Kaplan gözleri. Orada karanlık bir taraf görüyorum."

Tedirgin bir kahkaha attım. "Ne? Hayır."

Dudakları titriyor. "Hepimizin karanlığı var. Sokakta gördüğünüz insanlar, birlikte çalıştığımız insanlar, sevdiğiniz insanlar, nefret ettiğiniz insanlar. Eğer karanlık yoksa, ışığa da yer yoktur. Ve o karanlık size çarptığında, ki çarpacaktır, önemli olan tek şey ayağa kalkıp yolculuğunuza geri dönene kadar her seferinde bir adım atarak devam etmenizdir." Başını eğip bana gizlice bir bakış attı. "Kusura bakma. Tekila beni geveze yapıyor."

Ben cevap veremedim Deacon ve Pamuk Prenses çıkageliyor ve Prenses Gelin onlara dönüp Pamuk Prenses'e sarılıyor. Birbirlerini tanıdıklarını fark edince ofladım. Onu tarif ettiğimde gülmesine şaşmamalı.

Hoparlörlerden hızlı bir şarkı yükseldiğinde bize dönüyorlar, ellerimizi tutuyorlar ve bizi dans pistine çekiyorlar. Jasper ve ikizleri de bize katılıyor. Bir şarkıdan diğerine dans ediyoruz. İnsanlar etrafımızda dolarken zaman bulanıklaşıyor. Yavaş bir şarkı çaldığında onu kollarıma alıyorum. Birlikte sallanıyoruz, vücutlarımız birbirine sürtünüyor. Aramızdaki beden farkından dolayı birbirimize yakışmayacağımızı düşünebilirsiniz ama yakışıyoruz, burnum saçlarına doğru eğilirken başı göğsüme doğru bastırıyor. Ellerim sırtını okşuyor, belindeki kumaşın içine kayarak külotunun dantellerine dokunuyor.

Bildiğim şey bu.

Benim kim olduğumu bilmiyor ve beni istiyor, ünlü futbolcuyu değil.

Kulağına doğru eğildim. "Bu gece benimle kötü ol. Seni inciten adamı unutmanı sağlayacağım."

O cevap veremedim Jasper beni kenara çekip "çünkü o harika bir parti planlayıcısı ve bu benim geleneğim" diyerek pasta almamı istiyor ama ne dediğine zar zor odaklanıyorum.

Artık pasta istemiyorum. Onu istiyorum.

Ama o ısrar ediyor, hatta onlara doğum günüm olduğunu söylüyor, böylece grup olarak üst kattaki

yemek alanına çıkıyoruz. I

Tatlı masasından bir dilim çikolatalı pasta alıp onların bulunduğu kabine geçiyorum. Prensesim elbisesini yukarı kaldırıyor ve yüzünü bana dönerek kucığına oturuyor. Göbeğı kasıklarına doğru kayıyor ve ellerim belinin etrafında kenetleniyor.

Jasper, şapkamı çıkarıp ellerini saçlarımda gezdirirken onu cesaretlendirmek için bağıyor. Kıkırdarak önce bana, sonra da kendine pasta ısırıkları atıyor. "Mutlu yıllar prensim," diye mırıldanıyor kulağıma.

Pasta biter bitmez herkesi görmezden gelip onu damat gibi kollarımın arasına alıyorum. Diğerleri arkamızdan yuhalarken, bir sonraki kata çıkmaya cesaret ediyoruz. Panjurları açık bırakılmış bir penceresi olan bir odada durduğumuzda onu önümde yavaşça indiriyorum. Birkaç kişi seks yapıyor, kollar ve bacaklar birbirine karışmış.

Adamlardan biri, itiş kakışın ortasında yataktan düşer ve kafasını duvara vurur. Başka bir adam ona yardım etmek için eğiliyor, dengesini kaybediyor ve onun üstüne düşüyor. Gülmek için uzaklaşıyoruz.

El ele tutuşarak daha sessiz bir kata çıkan başka bir merdivenden çıkıyoruz. O bir oda seçiyor, ben de onu içeri kadar takip ediyorum. O etrafta dolanırken ben panjurları kapatıp kapıyı kilitliyorum.

Bakışlarım siyah saten çarşafly büyük bir yatağı takılıyor. Tanrı'ya şükür tema yok ve Brogan'ın dediğı gibi prezervatifler komodinin üzerinde. Su dolu küçük bir buzdolabı ve sağ tarafta bir banyo var.

Bir dizi oyuncağın bulunduğu bir rafı işaret ederken "Dev bir mor dildo var" diye düşünüyor.

"İhtiyacın olmayacak," diye gürlüyorum onu kollarıma alıp alnımı onunkine bastırırken. "Tabii kullanmamı istemiyorsan?"

"Belki senin üzerinde kullanırım."

"Komik." Parmaklarımı saçlarında gezdirdim. "Buraya sık gelir misin?"

"İlk kez geliyorum."

"Ama tek gecelik ilişkiler yaşadın?" Yani, tahmin etmiştim. Muhtemelen yirmili yaşlarının sonlarında.

cesur-

Pantolonumdaki çelik boruyu kavıyor. "Evet."

"Kahretsin, bu iyi hissettiriyor," diye inliyorum beni okşarken. Gömleğimin düğmelerini açarken nefeslerimiz birbirine karışıyor.

ve pantolonumdan çıkarıp başının üzerine atıyor.

Burnunu göğsüme gömüyor. "Önce bana senin hakkında gerçek bir şey söyle. Ya da iki."

Çalmayan bir müzik eşliğinde sallanırken ona sarılıyorum. "Gerçek bir şey, hmm-şey, ellerimle çalışıyorum. Bazen gitar çalmayı seviyorum. Bir keresinde yoga yapmayı denedim ve amuda kalkarken neredeyse boynumu kırıyordum. Peki ya sen?"

"Hmm, madalyonumda resim yok. Sanatsal olduğum konusunda doğru tahmin ettin, öyleyim ve bir bakalım, başka ne var ... oh, dudak nemlendiricisine karşı bir ilgim var. Farklı tatlarda yüzlerce dudak nemlendiricim var."

"Bilmemi istediğın kurallar var mı?" Kalkık yüzüne bakıyorum. "Dudaktan öpüşmek yok."

"Neden? Dudakların mükemmel..."

Yüzünü kavıyorum, yüz hatlarını inceliyorum, akuamarin gözlerinin görüntüsünü, dul kadının zirve.

Sorumu geçiştiriyor. "Senin hakkında bilmem gereken bir şey var mı?" "Bir gece. İsim yok. Bağ yok. Ve maskeler çıkmayacak."

"Anlaştık."

Onu çeviriyorum ve elbisesinin fermuarını açıyorum; elbise teninden aşağı süzülüyor ve yerde birikiyor. Alçak bir

Giydiği beyaz iç çamaşırı, dantelli sütyeni ve ona uygun tangaşı karşısında boğazımdan hırıltılar

yükseliyor. Saçları sırtından aşağı dökölüyor ve dudaklarım oradaki çürüğü okşarken saçlarını omzuna döküyorum. Sırtından aşağı inip parmak uçlarımı canlı dövmesinin üzerinde gezdiriyorum. Ensesindeki dövmenin yazısını okuyorum: *bükölmüş ama kırılmamış*. Kalçalarım doğru eğilerek kığının üstündeki iki gamzeyi öpüyorum. Dudaklarını öpemiyorum ama

her santimini damgalayacağım.

Kıçı dolgun ve cömert, ellerim onu kavıyor. Parmaklarım yukarı kayıyor, omurgasını izliyor, tadını çıkarmak için yavaşça ilerliyor. Sütyninin askılarını gevşetiyorum, sonra çözüyorum. Burnumu saçlarına bastırduğimde düşüyor. Ellerim kollarından aşağıya kayıyor ve tekrar omuzlarına çıkıyor. Tanrım. Seni bağımlılık yapıyor. Yumuşak. Sıcak. Sarhoş edici.

Yan tarafındaki yara izine doğru kayıyor, onu öpüyor ve oraya neyin sebep olduğunu merak ediyorum. Göğüslerinin alt tarafını okşuyorum, ellerim memelerinin üzerinde tembel daireler çiziyor, yavaş ve istikrarlı, gittikçe yaklaşıyor, ta ki meme uçlarına ulaşana kadar. Çakıl taşlı tepelerini sıyrıyorum ve o haykırıyor, başı göğsüme düşüyor. Beline doğru inip başparmağımı tangasının dantelinin altından geçirirken kulağına onlara daha sonra ulaşacağımı mırıldanıyorum. Kalçalarının üzerinde sürüklüyorum, külotu ayaklarından kaydırırken ellerim kalçalarını ve baldırlarını okşuyor.

Parmaklarım belinin etrafında kayarak merkezini test ediyor, hafifçe içeri giriyor, sonra geri çıkıyor, oradaki ıslaklığa inliyor. Yavaş ve dolambaçlı bir şekilde klitorisinin etrafında dönüyorum. "Prenses, sıcak ve kaygansın. Yakında ağzımı oraya koyup tadına bakacağım."

Bana karşı eriyor, elleri saçlarımın arasında kayıyor.

"Arkanı dön," diyorum omzunu öperken ve bana bakıyor, yüzü arzuyla kızarmış, dudakları ayrılmış. Ellerim beklentiyle kıvrılıyor. Minik kırmızı meme uçları ve o muhteşem siyah saçlar.

O. Is. Sanat.

Huzur geliyor. Göğsümdeki gerginlik gevşiyor ve endişeler yok oluyor. Kafamda bir sürü saçmalık var. O bunları buharlaştırıp yok ediyor.

Babamı öldürdüğüm gün hakkında hiçbir şey düşünmedim.

Onun gibi bir canavara dönüşme korkusu yok.

Kariyerim bitiyor diye panik yok.

Yalnızlık yok.

Işıkları kısıyorum, ayakkabılarımı ve çoraplarımı tekmeliyorum, pantolonumu ve ardından iç çamaşırimi çıkarıyorum. Nefes nefese "Lanet olsun" derken sikimi avuçluyorum.

"Bana gel," diye mırıldanıyorum.

Dolgun alt dudağını ısırtıyor. "Umarım o şeyi nasıl kullanacağını biliyorsundur." "Hmm, evet, göreceksin. Bana istediğin gibi gel."

Zıpladığında onu kollarımla yakalıyorum, yatağa düşerken bacakları belime dolanıyor.

\$ I BQUFS

' 3 " / \$ &4\$ "

Bir erkek eli yüzüme doğru el sallıyor. Donny.

"N'aber?" Dövme makinemin uğultusu arasında soruyorum. Sandalyedeki müşterimin üzerine eğildim.

-Sohbet etmek için iyi bir zaman değil.

"Böldüğüm için özür dilerim. İşiniz bittiğinde sizi ofisimde görmem gerekiyor.

Önemli bir konu." Sertleştım. "Pekâlâ. Bu benim son randevum."

Çevremde, ellerini kot pantolonunun içine sokuyor, istasyonumun etrafında adım atıyor, bir nefes veriyor ve sonra gidiyor. Dudaklarım sıkıştı. Donny'nin ofisinin dışında olması garip. East Coast Ink & Gallery'nin sahibi ama yeğeni Harlee alt kattaki günlük işleri yönetirken o üst katta kalmayı tercih ediyor.

Yapraklara yeşil vurgular eklemeyi bitiriyorum ve makinemi yere bırakıp müşterimin bileğindeki küçük kan lekelerini temizliyorum.

"Bu çok güzel!" Gianna bileğindeki sonsuzluk sembolüyle iç içe geçmiş papatya halkasına bakmak için öne doğru eğildiğinde sevinçten havalara uçuyor. Pembe bir Chanel elbise giymiş, yirmili yaşlarında genç bir kız; sarı saçlarını omzunun üzerinden atmayı seviyor ve uzun, sivri pembe tırnakları var. Yüzük parmağında kocaman bir taş var. Paralı bir sosyete, Yukarı Doğu Yakası'ndaki tipik müşterimiz.

"Nişanlıma göstermek için sabırsızlanıyorum!" diyor.

Başım çatlayacak gibi olsa ve boğazım ağrısı da gülümsemeye çalışıyorum. Soğuk algınlığı birkaç hafta önce beni vurdu ve geçmiyor. Ağzımdaki öksürük damlasını yutuyorum. "Hey, beni nasıl bulduğundan hiç bahsetmedin."

"Hmm, bir arkadaşım. Aslında ön galerideki tuvallerinden birini satın aldı." "Ah."

Galeriden yılda ortalama üç ya da dört satış yapıyorum.

"O bir sanatçı ve koleksiyoncu; resimler, heykeller." Saç fiskei.

"Mücevherler." Çok parası var demek. "Güzel. Hangisini satın aldı?"

"Bu bir evin soyut hali."

Ah, akrilikle yapılmış mor Viktorya dönemi. Madalyonum ön bahçedeki bir ağaca asılı.

"Bu, şey, ilginç," diyor, kelimelerini özenle seçerek.

"Hoşuna gitmedi."

Bir elini etrafa sallıyor. "Güzel bir ev ama içinde bir şeyler vardı. Karanlık hissettiriyordu.

Bilmiyorum. Orada kimin yaşadığını merak ettim."

Atıldım. Ta ki kovulana kadar.

"Meh. Benim sanatım herkese

göre değil."

"Sana tapıyorum, sevgilim." Gözlerini bana dikti. "Ve dövmem muhteşem!"

Gölümsüyorum. Altı ay önce geldi ve benzersiz bir şey istedi. Onun için bazı tasarımlar üzerinde çalıştım; sonra eskizlerin üzerinden geçmek için bir kafede buluştuk. Avrupa'ya uzun bir seyahati olduğu için

dövme için bugünü planladık.

Ciyaklıyor. "Aman Tanrım, neredeyse unuttuyordum! Ben yokken evlenmişsin ve tek kelime etmemişsin! Büyük günün üzerinden iki ay mı geçti? Evlilik hayatı nasıl gidiyor? Düğün şamatası bitti diye rahatladın mı?"

"Hmm."

Gözlerini bana dikti. "Hey, bekle bir dakika. Neler oluyor? Nişan yüzüğün gitmiş." Omzunun üzerinden benimkinin karşısındaki çalışma masasına bakıyor, Edward çizim yapıyor, zayıf bedeni masasının üzerine eğilmiş. Bakışlarını takip ediyorum, ışıkların altında parlayan maun saçlarını, dudak yüzüğünün ışıltısını alıyorum. Sanki gözlerimi hissetmiş gibi bana bakıyor, kalın kalın yutkunuyor ve sonra arkasını dönüyor.

İşe her geldiğimde, kendime bu günün onu gördüğümde canımı yakmayacağı gün olduğunu söylüyorum, ama yine de acıtıyor.

Özellikle de onu onunla görmek zorunda kaldığımda.

"Ne haltlar dönüyor?" Harlee'nin Edward'a doğru koşuşunu izlerken Gianna tıslıyor, sanki ona her bakışında alarm kurmuş gibi. Harlee ona sarılırken bana kendini beğenmiş bir gülümseme atıyor, elleri pençe gibi omuzlarında duruyor.

"Onlar oldu," diye mırıldanıyorum ve Gianna'nın nefesi kesiliyor.

Kum saati figürü ve uzun platin saçlarıyla Harlee, kırmızı elbisesi ve Christian Louboutin topuklu ayakkabılarıyla sarışın bir bomba gibi. Elbette benden de genç, benim otuz yaşına karşılık o yirmi iki yaşında. Onun yanında huzurevine gitmeye hazırım.

İşletme fakültesinden yeni mezun olmuş, geçen yıl kat müdürü olarak göreve başlamıştı. Edward'la sohbet ettiğini, flört ettiğini fark ettim ve bunun sadece onun dışa dönük doğası olduğunu varsaydım çünkü tüm personelle arkadaş canlısıydı. Benimle bile.

Malzeme dolabında çok cana yakındı. Vardiyam için erken geldim ve dolabı açtım, işte oradaydı, Edward'ın önünde diz çökmüştü. Gözleri kapalı, ağzı gevşek, kot pantolonu ayaklarının dibindeydi. Adam, "*Harlee, bebeğim, Harlee!*" diye seslenirken, kadın adamın sikinin üzerinde bir porno yıldızı gibi mırıldanıyordu.

Onlardan habersiz, kafam anılar arasında gidip gelirken onları izledim, bar alışverişine gittiğimiz ve onların ortadan kaybolduğu zamanlar, dairesine taşınmak için yardıma ihtiyacı olduğunu söylediği hafta sonları, sonra mobilyaları bir araya getirmesine yardım etmesi.

Bağırarak ve yumruklarımınla onları dövmek istediğimi hatırlıyorum. Göğsüm patlayacakmış gibi hissediyordum ama kendimi susmaya, her şeyi daha sonra çözmek üzere bir kenara koymaya zorladım. Ne de olsa bu yaşadığım en kötü ihanet değildi.

Harlee arkasını döndüğünde yanağındaki meniyi işaret ettim. *Birazını ıskaladım*, dedim, sonra, bir dahaki *sefere kapıyı kilitle*. Arkamı döndüğümde Donny arkamda duruyordu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Randevularımı iptal ettim, o gün için ayrıldım, koca kış nişan yüzüğümü rehin verdim, boyalar ve tuvaller aldım ve sonra eve gidip gözyaşlarımın düşmesine izin verdim.

Gianna elimi tutuyor ve sıkıyor. "Aman Tanrım, erkekler çok aptal. Bu ne zaman oldu?"

"Düğünden üç ay önce. Onları malzeme dolabında yakaladım." "Sen iyi misin? Yani, kendine iyi davranıyor musun?"

Aklım hemen Prince Player'a gidiyor. O benim için iyiydi. Tanışmamızdan sonraki ilk birkaç hafta, şaşkın bir pus içinde dolaştım, bedenim farkındalıkla ağırlaşmıştı. Bir kez olsun Edward ve Harlee'yi birlikte görmek içimi sızlatmamıştı. Geceleri, onun içimdeki anısına, ellerimin altındaki omuzlarının hissine dokunuyordum. Hatta kendimi sokakta, restoranlarda, mağazalarda erkeklerin yüzlerini ararken buldum.

Onun gibi bir adamın *gerçek* olup olmadığını görmek istedim.

Kendimi durdurmak zorundaydım. O gerçekten yoktu.

O, acımı saran bir yabancıydı.

Yere atıp dövmesine odaklanıyorum. "Al bakalım." Bileğini vazelinle kapladıktan sonra şeffaf bir bandajla gevşekçe sarıyorum. "Bunu yirmi dört saat içinde çıkarın, antimikrobiyal sabunla yıkayın ve kurulaşın, ovmayın. Bir kat antibakteriyel vazelin sürün ve üzerini kapatmayın. Bunu iki hafta boyunca günde iki kez yapın. Size her şeyi açıklayan bir broşür ve dövmenin solmasını engellemek için ipuçları vereceğim."

Ayağa kalkıp boynumu döndürürken eldivenlerimi çıkarıyorum. Saat gecenin yedisini geçmişti ve ben

Saatlerce.

Sandalyeden atlıyor ve ellerini çırpıyor. "Francesca, hayatım, olmaz, konuşmamız gerek.

İntikam almalısın, aklanmalısın ya da başka bir şey. Bu iyi olamaz. *Sen* iyi olamazsın. O şerefsiz." Kızgın saç fiske.

"Evet."

"Eğer onu ortadan kaldırmak istiyorsanız, tanıdıkları olan insanları tanıyan insanlar tanıyorum. Ya da kadının. İtalyanlar aşk söz konusu olduğunda ortalığı karıştırmazlar." Silahla ateş etme taklidi yapıyor, sonra da bıçaklıyor.

Gülüyorum, paslı bir ses. "Böyle iyiyim, teşekkürler."

İkimiz de Edward'ın sandalyesinden kalkıp Harlee'nin ceketini omuzlarına örtmesini izliyoruz. Sonra SoHo'da ikinci el bir dükkânda onun için bulduğum eski karamel rengi deri ceketini giyiyor. Kapıya doğru yürüyorlar ve adamın kolu Harlee'nin omuzlarını kavıyor, başları birbirine değerken onu içeri çekiyor. Eskiden bana sarıldığı gibi.

Harlee kapıda durup bana bakıyor, sesi şurup gibi tatlı. "İşin bitince temizle Francesca. İyi akşamlar." Sinsi, şeytani bir gülümseme. "Güle güle!"

Ellerim kıvrılıyor. Onu alabilirim. Gözünü morartabilirim. Böbreğini tekmeleyebilirim. Ona kimin gerçekten yetkili olduğunu gösteririm.

Beş yaşına geldiğimde -altı çocuk ve alkolik bakıcı ebeveynlerle birlikte bir evde kaldıktan sonra- kendimi nasıl savunacağımı öğrendim. Rakibinizden küçükseniz, hızlı olmanız gerekir. Hassas bölgelere saldırırsınız: kasıklara, gözlere ve boğaza. Dişlerinizi, tırnaklarınızı ve dizlerinizi kullanırsınız. Kulağına bağırsın, belki bir ısırık alırsın.

Seni iğnelemelerine asla izin verme.

On altı yaşındayken elli çocukla birlikte bir grup evine taşındım. Hapishaneye çok benziyordu; kimseye güvenmiyordum, aynı ranzayı paylaştığım kıza bile. Silahım yastığımın altında sakladığım mürekkepli kalemimdi. Orada yaşamaya başladıktan bir hafta sonra, benden büyük bir çocuk banyoda bana saldırdı. Beni beklediğini ve yeni kıza aidatını kime vermesi gerektiği konusunda bir ders vereceğini söyledi. Ona. Beni yere itti ve bir bıçakla kısırdı. Biz güreşirken ellerim bir silah bulmak için çırpınıyordu. Lavabonun altındaki kırık bir fayans parçasını kavradım ve önce gözüne, sonra da boynuna sapladım.

Yaşadı ve ıslahevine gönderildi.

Kalbimde bir savaşçı var ama aynı zamanda iliklerime kadar pragmatığım. Bu işe ihtiyacım var.

"Lanet olsun, nasıl hâlâ burada çalışabiliyorsun?" Gianna onlar kapıdan çıktıktan sonra şöyle diyor.

Ellerimi lavaboda yıkıyorum, sonra kurulum ve cevabımı düşünüyorum. "Dürüst olmak gerekirse, ben ikisinden de önce buradaydım ve gidersem teslim olmuş gibi olacağım. Neden *gideyim* ki? Bu mantıklı mı?"

"Kızım. Buradan bir çırpıda giderdim ama arabasını sopayla dövmeden önce değil."

Benden uzun bir iç çekiş geliyor. "Bunu anlıyorum, ama bu benim hayatım ve sanatım için bir galeri var. Belki de kendime işkence ediyorum. Belki de hayatıma devam edebilmek için onları tekrar tekrar bir arada görmem gerekiyor. Bilmiyorum! Ayrıca edemem gereken faturalar var. Sanat okulu

kredim aklıma geliyor. Ve diğ er sanat  ılarla kiraladığım depo stüdyosu. Ve ev kiram. Manhattan'da yaşamak ucuz değil ama kendimi bildim bileli bu şehre çekiliyorum. Ellerim gömleğimin altındaki madalyonu okşuyor, birinin beni  nemsemiğini hatırlatıyor. Bir zamanlar. O gidene kadar.

Gianna kaşlarını çatıyor. " ok özür dilerim."

G l ms yorum. "Hey,  yle bir şey yok. Benim için  z lme. Ben iyiyim. Tamamen iyiyim."

"Pekâlâ," diyor ve sonra istasyonumun önündeki duvara bakıyor. "Bu geçen sefer burada değildi. Adı neydi?"

Söz konusu eserin arka planında katmanlı gri bir zemin ve ortasında zar zor kırılmış siyah bir kapı var. Odada biri dizlerinin üzerinde, diğeri başını arkaya atmış ayakta duran iki soyut sarı figür var. Bakışlarımı tuvalden ayırarak, "Henüz isimlendirmedim," diyorum. "Nasıl ödemek istersin?"

American Express'ini çıkardı. Dövmesi iki bin dolar tutuyor, buna bugünkü zamanım, üzerinde çalıştığım eskizler (ki bunlar onda kalacak) ve kafedeki toplantı da dahil. Donny yüzde 30'unu alıyor, ben de yüzde 70'ini. İşlerim patlayıp insanlar beni görmeye akın etmeye başlayınca onunla tatlı bir anlaşma yaptık. En azından Edward sadece yüzde 20 alıyor.

Bana yüzde 50 bahşış veriyor, çok fazla, sonra makbuzu imzalıyor. Bana sarılıyor, sonra her iki yanağımdan öperek beni şaşırtıyor. Kapıdan çıkmadan önce bana çenemi dik tutmamı söylüyor ve kahve içmek için bana mesaj atacağına söz veriyor.

Ağır adımlarla üst kattaki Donny'nin ofisine çıktım. Dolap olayından beri gözlerimden kaçıyor. Ya bugün istasyonumun etrafında volta atması? Dehşet bukleleri.

Merdivenleri her çıkışımda tedirginliğim daha da artıyor, tıpkı Bayan White'ın beni okuldan alıp dondurma almaya götürdüğü ve sonra ikizlere hamile olduğu ve artık etrafta küçük bir çocuğa ihtiyaç duymadığı için beni CPS'e geri götürdüğü zamanki gibi. Benim uygun olmadığımı karar veren ilk kişi o değildi. New York eyaleti boyunca gidip geldim, sonunda kalıcı olarak bir grup evinde kalmadan önce on bir farklı koruyucu ailede yaşadım.

Kapıyı çalışıyorum ve açmadan önce içeri girmemi söylemesini bekliyorum. Eski bir Joshua Tree gömleği giymiş, büyük maun bir masanın arkasında oturuyor. Omuzlarına kadar uzanan gri saçlarıyla altmış yaşlarında, Boston'da ilk mekânını açan, yetenekli sanatçıları işe almasıyla ün kazanan, Insta'da patlayan ve ardından hızla iki dükkân daha açan bir hippy - bu ve Philadelphia'da bir diğeri.

"Viski?" Başını sürahiye doğru uzatıyor. Kendisi için bir tane doldurmuş bile.

"İhtiyacım var mı?" Oturmak yerine duvara yaslanıyorum. "Beni en son ne zaman buraya çağırdığını hatırlamıyorum. Neler oluyor?"

Yüzünü ovuşturuyor ve uzun bir nefes alıyor. "Francesca, kahretsin, bunu söylemenin iyi bir yolu yok ama gitmene izin vermeliyim."

Midem bulanıyor. "Ne oldu? Neden?"

"Harlee senin dükkanda olmandan rahatsızlık duyuyor. Tüm bu durum onun için rahatsız edici."

Başımı sallıyorum, dudaklarımdan inançsız bir nefes çıkıyor. "Rahatsız mı? Aman Tanrım, bu çok saçma. Beni küçük düşürdü; Edward elinde. Başka ne istiyor ki?"

"Francesca-"

"Donny. Hayır. Yapma bunu. Olanlar hakkında ona tek kelime etmedim. En iyi şekilde davrandım. Profesyonelce. Bu doğru değil. Bu haksızlık." Bakışlarını tutmaya çalışıyorum ama bana bakmayı reddediyor, onun yerine omzumun arkasındaki bir noktaya bakıyor.

"Ne olursa olsun, dükkândaki hava gergin. Bu hava onu da beni de etkiliyor. Ayrıca, istasyonunuzun üstünde bir tablo var. Hepimiz ne olduğunu biliyoruz."

Ellerim kenetlendi. Resim, öfkemi ifade etmek için sahip olduğum tek sestti. Bir an bile sanat eserini gerçekten önemseydiğini düşünmedim; hayır, muhtemelen ona bakmayı seviyor. Bu onun beni resmin dışında tutmak istemesi çünkü Edward ve benim ayrı kalmamızı istiyor. Az önceki gülümsemesini hatırlıyorum ve öfkem artıyor. Edward'ın bana attığı uzun bakışları fark etmişti. Benim yerimde nasıl oyalandığını fark etmiştir. Belki de bana gönderdiği mesajlardan haberi vardır, hiç cevap vermediklerimden.

"Ben yanlış bir şey yapmadım Donny, anlıyorsun değil mi? Neden Edward değil? Gitmeme izin veremezsin!"

Aylardır doluyum!"

"Harlee onu istiyor ve o müdür. O benim varisim ve ben emekli olduğumda dkknları işletecek. I

Çocuğum ya da karım yok Francesca. Kız kardeşim ve Harlee benim *ailem* ve onlar için en iyi olanı yapıyorum. Hadi ama; buranın senin için zehirli olduğunu kabul etmelisin. Yeni bir salona ihtiyacın var. Senin için parlak bir tavsiye mektubu yazacağım."

Patlamış bir balon gibi söniyorum, korku öfkemin önüne geçiyor. "Donny, lütfen ..." Yüzündeki sertliği okuyunca sesim titriyor.

Boğazını temizledikten sonra kelimeleri aceleyle sıralıyor. "Sen sahip olduğum en iyi sanatçılardan birisin ve gerçekten çok üzgünüm. Sen iyi bir insansın, müşteriler seni seviyor ve ben seni özleyeceğim. East Coast Ink'in ün kazanmasına yardımcı oldun ve sana minnettarım." Bir nefes alıyor. "Ancak. Bugün senin son günün. Dükkanın anahtarını bana bırak, müşterilerine bir e-posta gönder, istasyonunu temizle ve ön galeriden tuvallerini al."

Kalbimdeki bıçak daha derin kesiyor. Sanatımı bile istemiyorlar. Sanki siliniyorum.

Gözlerimin arkasından yaşlar süzülüyor. "Yapmam gerek..." Sesim kesiliyor, malzemelerimin ve sanat eserimin çoğunu daireme nasıl geri götüreceğimi düşünürken beynim bulanıyor.

"Sanat için aceleyle gerek yok." Gülümsemeye çalışıyor. "Mart ayında Philadelphia'daki salonda bir açılış yapacağım. Eğer yer istersen, senindir."

Şu anda Kasım ayının ortasındayız. "Bu aylar sonra ve dört saat uzaklıkta. Ayrıca, eninde sonunda Harlee sorumlu olacak."

Yüzünü buruşturuyor. "Doğru. Bir süreliğine buradayım. Başka bir şey bulamazsan bunu düşün."

Çıkıp merdivenlerden inerken Donny'nin sözleri kafamda dönüp duruyor. Burası *artık benim* salonum *değil, sözleri* kafamın içinde yankılanıyor. Gerçeküstü hissettiriyor ve göğsüm ağrıyor. Sekiz yıldır burada çalışıyorum ve nişanlım müdürle aldattığı için işten çıkarılmak dayanılacak gibi değil. Normalde hayalperest ve iyimser biriyimdir. Edward'ın ihanetiyle mücadele ederken bile başımı dik tuttum ama bu ...

Başım döndüğünde tırabzanı sıkıyorum.

Basamaklardan birine çöküyorum ve gözlerimde dans eden siyah noktaları temizlemek için eğiliyorum. Tanrım. Bugün bir şey yedim mi? Kahve ve öksürük damlasıyla idare ediyorum. Önlüğümde bir protein bar çıkarıp ağızma atmadan önce kokusundan bir an için öğürüyorum. Midem, sonunda sakinleşmeden önce yemekle sıkıştı. Birkaç gündür iyi değildi. Ben iyiyim. Tamamen iyiyim. Sırada ne olduğuna odaklanırken buz gibi ellerimle alnımı ovuyorum. Önce bu soğuk algınlığından kurtulmam, belki birkaç gün uyuyup yorgunluğumu atmam ve sonra başka bir iş için plan yapmam gerekiyor.

Arkada bir kutu buluyorum ve istasyonumdaki temel eşyalarla dolduruyorum. Daireme birkaç blok yürüyeceğim ve her şeyi taşıyamam. East Coast Ink & Gallery'nin kapısını kapattığımda, içeriye acıma duygusunun girmesine izin vermemek için kendimi zorluyorum.

Benim gibi kızların üzülmeye vakti yok.

Daha önce de reddedildik ve bu olduğunda planlar yaparız. Yolumuza devam ederiz. Hayatta kalırız.

Kutuya bakıyorum ve yıllar önce Chelsea'deki bir partide Cece ve Brogan'la birlikte çektiğimiz çerçeveli fotoğrafı görüyorum.

Donny'nin ailesi var.

Ve onlar da benim.

Sert ol. Güçlü olun. Bir adım atın, sonra iki; sonra ayağa kalkın ve yolculuğa geri dönün. Ben bu düsturla yaşıyorum.

İyi olacağım.

Öyleyse neden içimde derin bir endişe çukuru var?

\$ I BQUFS

' 3 " / \$ &4\$ "

Evimin yakınındaki en sevdiğim restoran olan Café Lazzo'nun içinde sırtımı duvara yaslarken yorgunluk üzerimde dalgalanıyor. İşimi kaybedeli iki hafta oldu. Soğuk algınlığım daha da kötüleşti ve boğazım kısıldı. Şükran Günü geldi geçti, yoğun bir dönemdi ve umuyorum ki bu yüzden kayıt yaptırdığım salonlardan geri dönüş alamadım.

Siyah kızağımı alnımdan aşağı doğru çekip dağınık topuzumu örtüyorum. Gözlüklerim, yırtık kotum ve solmuş ceketimle özensizim. Titreyerek boynumdaki atkıyı sıkıyorum. Sadece makarnamı alıp eve gitmek ve yatağında denizyıldızı görmek istiyorum.

"Francesca için sipariş verin!" diye sesleniyor paket servis standındaki garson.

"İşte!" Kendi paket servislerini bekleyen insan kalabalığını yararak yoluma devam ediyorum. Ne yazık ki bu restoran paket servis yapmıyor ve günlerdir aklımda balkabağı çorbası ve yengeçli ravioli dönüp duruyor. Ağzım sulanıyor ve neredeyse tezgâha varmak üzereyim-

Bir adam önüme geçerek sözümü kesti. "Kendra, tatlım, nasılsın?"

Adımı söyleyen sunucu Kendra, adama kızarıyor, sonra onu görmenin güzel olduğunu ve evet, maçını izlediğini ve mağlubiyetten dolayı "çok üzgün" olduğunu söylüyor - ve merak etmeyin; kanişi ameliyattan sonra kendini daha iyi hissediyor.

Ona el sallıyorum. *Baksana! Ben, ben!*

Onu görüş alanımdan çıkarıyor ve tezgâhın üzerine doğru eğiliyor. Sesini alçaltırken temiz traşlı, yontulmuş profiline bakıyorum. "Köpeğinizin iyi olmasına sevindim. Arkadaşlarımla yirmi dakika önce sipariş verdik. Benim için kontrol edebilir misin? Bu arada bugün muhteşem görünüyorsun."

"Durumunu kontrol edeceğim." Kirpiklerini kırıştırıyor, sonra da paket servis penceresine yöneliyor.

Üç inçlik Converse'lerime vuruyorum, yanındaki kızgın kızı fark etmesini bekliyorum ama Kendra'nın kalçalarındaki salınımı izlemekle çok meşgul.

Giydiği Pythons tişörtünü tarıyorum ve kafama dank ediyor. Tabii ya! Bu o. Tanrım.

Her yerde o mu var?

Tuck Avery. Profesyonel futbolcu. Benim binamın çatı katında yaşıyor. Sarı saçlı, köşeli yüzlü, iri kaslı. Kibirli.

Fırından aldığım alüminyum peçete kutusunu kendime doğru yaklaşıtıyorum, sonra yere vuruyorum. Zıplayıp ayağının üzerine düştüğünde ondan bir homurtu geliyor.

Göz kırpıyorum. "Oops."

Kabı almak için eğiliyor, sonra gözlerini üzerimde gezdirirken kaşlarını çatıyor. "Bunu bana sen mi attın?"

Görünüşe göre, ben tam bir ninja değilim.

Arkamdaki bir erkek mırıldanarak onaylıyor: "Evet, öyle yaptı."

Adrenalinim yükseliyor ve yüzümde ter birikiyor. Bir parçam bunu bir kaza olarak göstermek ama . . istiyor,

"Um ... evet?"

"Neyin var senin?" diye çıkışıyor, pastanenin vitrinine geri koyarken.

Sözlerimi tok bir sesle söylerken kalbim göğsümde bir savaş davulu gibi güm güm atıyor. "O adımı söylediniz; sonra da ben tezgâha ulaşmadan önümü kestiniz."

Binamızın lobisinde yanından geçtiğimi söylemiş miydim? Asla konuşmaz, sadece başını öne eğip uzaklaşır. Kendisinden aşağıda yaşayan piyonlarla kaynaşmak istemiyor.

"New York'a hoş geldiniz. Bir yer için savaşmaya alışın," diye mırıldanıyor.

"Doğru, doğru. Yıllardır burada yaşıyorum. Herkes kaba değil. Kim olduğunuz için her istediğinizi yapabileceğinizi sanıyorsunuz. Prenseler." Homurdanıyorum.

Paket servis alanı sessizliğe gömüldü. Dikkat çektiğimizi fark etmemiştim ve etrafa bakarken dudaklarımı yaladım.

"Seni tutuklatabilirim," diyor. "Bu" -peçete dağıtıcısını işaret ediyor- "saldırıdır." "Dövüş, dövüş, dövüş! Kıçını tekmeleyin!" diye sesleniyor arkamdan biri.

Tuck ona ölümcül bir bakış gönderiyor, sonra kişisel alanıma doğru eğiliyor. Kokusu etrafımda dolaşıyor, baharat ve biraz da nane. Seksi bir Noel gibi. Tanıdığım bir parfüm, nefis ve pahalı bir şey, ama midem bulantıyla dolup taşarken odaklanamıyorum. Bu benim her zamanki "endişeliyim" mide bulantım değil. Bu yeni bir mide bulantısı ve kolonyasının iğrenç olduğuna karar verdi.

"Telefonlar bunu kaydediyor," diye tıslıyor. "Twitter'da bana saldıran kız olarak mı tanınmak istiyorsun?"

"Yaralandın mı?"

"Sana bir soru sordum."

"Yaralı değilsin."

"Doktor musunuz?"

Sallanmamak için tezgahın kenarını sıkarken kafamın içinde bulanıklık dans ediyor. Kemiklerime kadar işleyen bir yorgunluk çöküyor üzerime. Yutkunarak garsona bakıyorum. "Kendra, Francesca demiştin. Şimdi siparişimi alacağım."

Bakışlarını benden ona çevirdi.

"Kendra?" Sesim sertçe yükselirken soruyorum.

"Şimdi." Etrafı karıştırdı, sonra siparişimi verdi.

"Teşekkür ederim." Oradan ayrıldım ve kalabalığın arasından yoluma devam ettim.

Kapıyı iterek açıyorum ve Beşinci Cadde'de çiseleyen yağmura doğru adım atıyorum. Tuğla duvara yaslanıp derin nefesler alırken yağmurun yüzüme düşmesine izin veriyorum. Neyim var benim böyle? Hiç bu kadar çocukça davranmamıştım-

"Sana inanmıyorum" diye bir erkek sesi

geliyor. Vay anasını.

Beni takip etti!

Dönüyorum ve orada duruyor, kollarını kavuşturmuş. Bir sokak lambası etrafında altın bir hale oluşturuyor ve ben göz kırpıyorum. Gerçekten çok güzel. Uzun boylu. Çene hizasında dalgalı saçlar. Elmas kesimli elmacık kemikleri. Mükemmel dolgun, ısırılabilir dudaklar.

Sanki melekler onu kendileri oymuş

gibi. Şeytan olması çok kötü.

Paket servis çantamı kaldırdım. "Biber gazım var."

Yoldan geçen yayaları işaret ediyor. "Etrafta insanlar varken sana zarar vermeyeceğim."

"Yalnız olsaydık verir miydin?" Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"Ben kadınları incitmem," diyor, göz kapaklarını indirerek. "Ama beni test ediyorsun." "Aynı sayfa," diye mırıldanıyorum.

Bir ayağından diğerine geçerken ellerini siyah spor ayakkabılarının içine sokuyor. "Birkaç dakika içinde gitmiş olurdum, biliyorsun. Sabır bir erdemdir."

"Bradley Cooper'ın sırf seksi ve süperstar olduğu için bana kaba davranmasına izin mi vermeliyim? Hayır." "Ben mi seksiyim?"

"Hayır," diye mırıldanıyorum, sonra boştaki elimle yüzümü ovuyorum. "Sen iyi misin? İçeride-"

"Ben iyiyim."

Başını eğiyor, ifadesi yumuşuyor. "Sesin berbat geliyor."

"Üşüttüm, bu yüzden geride dursan iyi olur."

Bakışları arkama yöneliyor. "Dikkat et; bir turist sürüsü tarafından biçilmek üzeresin. Nereye gittiklerine hiç bakmazlar." Beklemediğim bir nezaketle koluma giriyor ve beni onların yörüngesinden çıkarıp restoranın dışındaki ara sokağın ağzına doğru götürüyor.

"Oh. Teşekkürler."

Yağış arttıkça yanımızdan geçişlerini izliyoruz ve ayakkabılarıma ıslaklık girerken inliyorum. "Bir saniye bekle." Etrafta dolanarak omzundaki çantanın fermuarını açıyor ve beyaz bir Pythons maskotlu şemsiye, ağzı saldırmak için açık, sarmal siyah-altın bir yılan. "Her zaman hazırlıklıyım. Ayak bileğim basınçtaki değişimi hissedebiliyor. Bir süre önce kırdım ve her zaman bilir." Şemsiyeyi açtı ve beni altına aldı.

Örtünün altına girdiğimde kalan öfkem patlak bir lastik gibi sönüyor.

"Peçete olayı bileğini mi incitti?" Mırıldanıyorum.

"Hayır. Seninle dalga geçiyordum." Yüzünü bana döndüğünde omuzlarımız birbirine değiyor ve ben yakınlığımızı karşısında geriliyorum, garip bir şey omurgamda dans ediyor.

Bakışlarımız birkaç kalp atışı boyunca birbirine yapışıyor. Onda gözümü alamadığım bir şey var.

"İyi olmana sevindim," diye isteksizce itiraf ediyorum, spor ayakkabılarına odaklanıyorum, bir yandan da neden böyle bir şey olduğunu anlamaya çalışıyorum.

Onunla ilgili bir aşinalık hissi. Onu Manhattan'da görmekten çok daha fazlası. Kafamdaki sisi dağıtmak için kafamı sallıyorum.

"Pişmanlık, ha?" diyor.

"Normalde şiddet yanlısı biri değilimdir." Ama son zamanlarda ruh halim alışılmışın dışında. Dün bir tuvalet kağıdı reklamı sırasında sümüklerim akarak ağladım. Tuvalet kağıdının içinde oynayan yavru köpekler vardı; köpekleri sevmem bile.

"Seni gerçekten kızdırmış olmalıyım," diye mırıldanıyor. "Baştan başlayalım, olur mu? Ben Tuck'ım. Ve sen de ..."

Su birikintilerindeki yansımamı yakalıyorum, onun ne gördüğünü biliyorum: kısa boylu, sıradan bir kızım, saçlarım şapkamın içinde, eski gözlüklerimin üzerinde yağmur damlaları var ve rujum yok.

"Francesca. Kendra'ya beş dakika önce falan söyledim."

"Kaçırdım. Ateşli tavırların dikkatimi dağıtmıştı ama şimdi bana bakmıyorsun bile."

Bakışlarımı yukarı kaldırıyorum ve o sırtıyor. "Merhaba," diyor usulca.

"Merhaba."

"O kadar zor muydu?"

"Hayır." Omuz silktim, sonra da "Umarım kimse bizi kameraya çekmemiştir. Twitter'da New York'un en sevdiği geniş alıcısına zarar veriyormuş gibi görünmek istemem."

"Meh. Belki yaptılar, belki de yapmadılar. Ama arayı düzelttik. Güzel isim bu arada. İtalyan mısın Francesca?" Adımı yavaşça söylüyor, hecelerin tadına bakıyor.

"Belki," diyorum, sonra iç çekiyorum. "Bak. Özür dilerim. Gerçekten özür dilerim. Yere düşüp Kendra'nın dikkatini çekeceğini düşündüm. Hepsi bu."

"Gerçek mi? Ona doğru gittiğini gördüm ve acelem vardı. Yani . . ." Yüzünü buruşturdu. "Bilerek

önünü kestim. Artık biliyorsun."

"Kaba pislik."
"Kendini tutma."
"Çekinmeyeceğim."
"

"Kendra ile arkadaşız ve seni yenersem yemeğimi daha çabuk alabileceğimi biliyordum. İsteddiğimi istediğim zaman almaya alışkınım. Yani haklısın. Ben egoist bir pisliğim."

"Ben asla egoist pislik demedim." Gülümsedim. Gülümsememek çok zor. Belki de gülümsediğinde gözlerinin köşelerinin kırışmasından dolayıdır. Ya da gamzelerinin çizgisinden.

Kıkırdıyor ve sesi bana şunu hatırlatıyor-

Café Lazzo'nun kapısı açılıp bir adam dışarı çıkınca düşüncelerim kayboluyor. Üzerinde Pythons sweatshirt'ü ve jogger'ı olan adam uzun boylu ve kıvrırcık sarı saçları omuzlarına dökülüyor. "Selam. Kendra yemeğimizin beş dakika içinde hazır olacağını söyledi. Burada iyi misin?"

"Evet, biz iyiyiz. Saldırganım bana tapıyor," diye sesleniyor Tuck arkadaşına. "Listene *narsisti de* ekliyorum," diye mırıldanıyorum.

"Bu çok acı Francesca," diyor gülerken ve bana bakıyor. "Kusurlarımın bir listesini yapmalısın."

Yüzümü arıyor. "Hmm, ben ... çarpıcı ile başladım." Oh.

"Güzel atıştı. Ben Jasper," diyor arkadaş bize doğru yürürken.

"Francesca. Ben atmadım. Yere bıraktım. 'Dövüş, dövüş, dövüş' diyen sen miydin?" "Suçluyum." Göz kırıyor. "Her şeyi gördüm."

"Drama için yaşıyor," diyor Tuck, yağmur hafiflerken şemsiyesini kapatırken kuru bir sesle. "Peki nereye gidiyorsun Francesca?"

"Aslında ben Wickham'da yaşıyorum. Seni buralarda görmüştüm. Lobide ..." Yüzünde beliren temkinli ifade karşısında durdum.

"Ne tesadüf."

Omuz silkiyorum. "Kiracıların çoğu senin çatı katında yaşadığını biliyor. Ünlü birisiniz. Kapıcı da sevimli ama biraz dedikoducu."

"Gerçekten mi? Kapıcının adı ne?" Ne

. . . "Bana inanmıyor musun?" "Adı ne?"

"Herman," diyorum kaşlarımı çatarak. "Yirmi yılı aşkın süredir Wickham'da çalışıyor. Catherine ile evli ve beş torunları var. Ben Central Park manzaralı yirminci katta oturuyorum. Şimdi mutlu musun?"

"Bu küçük kedi yavrusu az önce sana tısladı, kardeşim," diyor Jasper sırtarak ve yumruğunu vurmam için havaya kaldırıyor. Onu görmezden geliyorum.

Bir kadın restorandan çıkıp dikkatimizi çekiyor. Sokaktaki insanlar bile iki kez bakıyor. Uzun boylu, salkım söğüt gibi, bal rengi saçları olan bu kadın, bebek mavisi bir kazak elbise ve yüksek topuklu çizmeler giyerek yanımıza geliyor. Yirmili yaşlarının ortasında, kıyafetlerini incelerken kemerli kaşlarıyla beni kontrol ediyor. Kokluyor, burnu sanki ölü bir balıkmışım gibi kırışıyor. Yiyecek torbalarını Jasper'a uzatıyor, o da gözlerini devirerek alıyor.

Elini sahiplenircesine Tuck'ın koluna koyuyor ve yüzünü yukarı

kaldırıyor. "Beni yemek almak için yalnız bıraktın, sevgilim," diyor.

"Bunu halledebileceğini düşünmüştüm Courtney," diyor. "Zaten parası ödendi."

Elleri adamın saçlarını okşuyor, sanki milyonlarca kez yapmış gibi saç tellerini yüzünün etrafına diziyo. "Tabii ki." Önce bana, sonra ona bakıyor. "Sadece rastgele bir yabancı peşine düşmenden endişeleniyorum. Neyin peşinde olduklarını asla bilemezsin. Şehir çılgın insanlarla dolu."

Onu soyacağımı mı düşünüyor? Pis kokumu ona süreceğimi mi? Burada zar zor çalışıyorum.

Ona doğru eğilir. "Bu kız, kim o? Sana bir şey fırlattı ve sözlü tacizde bulundu.

Sana ya da bana *zarar* verebilirdi. Lolipop'u hatırlıyor musun? Takipçiler herkes ve her yerde olabilir." Bir huff çıkardım. "Ben sapık değilim. Merhaba, restorandan çıktım. O *beni* takip etti." "Courtney-" diye söze başladı Tuck ama çiftin yanından uzaklaşırken sözünü kestim.

"Güven bana," diyorum kadınsı olmayan bir homurdanmayla. "Erkek arkadaşın benden güvende."

Tuck bana kaşlarını çatıyor, dirseğini tutuyor ve onu bizden birkaç metre uzağa, restorana doğru götürüyor. Başlarını birbirine yaslayıp fısıldaşıyorlar.

"Boş ver onu," diyor Jasper yanıma sokulurken.

"Kim o?"

"Eski sevgilisi. Bir dargın bir barışıklar ve onu tekrar tavlamaya çalışıyor." "Hayır, yani onu nerede gördüm?"

Homurdanıyor. "O Calvin Klein'ın kızı."

"Oh." İşte bu kadar. Onu reklam panolarında görmüştüm.

Duraklıyor, bana bakıyor. "Daha önce tanıştık mı? Wickham olabilir ama orada sadece birkaç aydır yaşıyorum."

Başımı sallıyorum. "Dövme sever misin? Eskiden East Coast Ink'te çalışırdım."

Ben Tuck ve Courtney'e bakarken hiç gitmediğini söylüyor. Courtney kollarını Tuck'ın boynuna dolamış, öpüşüyorlar. Bakışlarım ona kayıyor, saçlarının altın rengi, omuzlarının genişliği ...

Elini omzuna koyuyor ve eşofmanının kolunu hareket ettiriyor. Bileğindeki altın dikişli siyah deri manşet gözüme çarpıyor.

Kaşlarımı çatıyorum. Bana şunu hatırlatıyor- Vücudum sertleşiyor.

Oyuncunun siyah deri manşeti var.

Hayır, hayır. Hayatta olmaz.

Oyuncunun daha uzun saçları ve daha kalın kaşları vardı!

Oyuncu kafamda bir inşaat işçisi. Elleriyle çalışıyor. Tuck değil.

Hala . . .

Şemsiyenin altındaki o farkındalık zıplaması. Gülüşü.

"Sevgilisi."

Ve manşet. Aynı saç rengine sahip iki uzun adamın aynı manşete sahip olma ihtimali nedir?

Jasper'a baktım ve gözlerim büyüdü. Penisine Cupid adını veren sarışın adam!

Aman Tanrım. İnliyorum. Hayır, hayır, hayır.

Oyuncu benimle aynı binada oturuyor!

Bu şehirde milyonlarca insan var ve evet, onu aradım ama bir kez bile onu *bulacağımı* düşünmedim! Bu bir fanteziydi, Edward'dan ayrılmak için kullandığım bir şeydi.

"Ne?" Jasper sorar. "Yüzün kıpkırmızı. İyi misin?"

Kafam gecemizin önemli anlarını puslu bir film şeridi gibi tekrarlarken "İyi" demeyi başarıyorum.

İlk sevişmemizde yavaş ve tatlıydı; ikincisinde beni kollarına alıp duvara yasladığında aceleci ve yoğundu; üçüncüsünde beni arkadan kavradığında vücudu benimkinin üzerindeydi; sonuncusunda ise yüz yüze uzanmıştık, bacağım onun kalçasının üzerindeydi, elleri tenimin her santimini kendi anısına adar gibi okşuyordu. Bana küçük cesur prensesim derdi. Gözlerimin unutulmaz olduğunu, beni tenimin kokusundan tanıyacağını söyledi. O zamanlar kendi adımları bile zar zor hatırlıyordum. Tek bildiğim onu içimde hissetmenin, birlikte koklamamızın, çıkardığımız seslerin nasıl bir duygu olduğuydu.

Bir yabancıyla seks yapmak benim için alışılmadık bir şey değildi.

Aslında, Edward gelene kadar tek gecelik ilişkiler tercihimdi. Onun ihanetini unutturacak birini bulmak için Decadence'a gittim.

Ve Player yaptı. Çok, çok iyi.

Şimdi bile, kalçalarını içimde döndürüşü, klitorisimdeki parmakları, şeytani stamina'sı karşısında bedenim eriyor.

Lanet olsun. Bu çok kafa karıştırıcı. Ben Player'dan hoşlanıyordum ve

Tuck *da* Player. Tuck ünlü bir kız arkadaşı olan bir pislik.

Hah. Belki bu gecenin sonunu açıklar.

Son raunttan sonra, üzerinde bir gerilim bulutu dolaşarak geri çekildi. Ben yatakta sessiz ve tetikte kalırken, o sanki cehennem köpekleri peşindeymiş gibi giyinmişti. Kapının önünde birkaç saniye durup ellerini saçlarında gezdirdikten sonra tek kelime etmeden çıktı.

Acıttı. Belki de acıtmamalıydı. Daha önce de sevgililerimden kaçmışım ama bu başka bir reddedilme gibi geldi.

"Pardon?" Geri döndüm ve Jasper'ın konuşmakta olduğunu fark ettim.

Yüzünü buruşturuyor. "Beni görmezden geliyorsun. Bu restorana sık gelip gelmediğini sordum. Belki de bu yüzden tanıdık geliyorsun."

Sarsılarak başımı salladım. "İşte bu kadar. Kesinlikle."

"Birlikte yürümek ister misin? Bana eşlik etmesi iyi olur ve o da beni sinirlendiriyor." Tuck ve Courtney'e bakar. Öpüşmeyi bırakmışlar ve konuşuyorlar.

Sanki bakışlarımı hissetmiş gibi Tuck başını çeviriyor ve gözleri benimkilerle buluşuyor. Bakışları dudaklarıma kayıyor ve elektrik cızırdayıp patlarken kalbim boğazımda düğümleniyor. En azından benim için öyle.

Tuck bana doğru bir adım atıyor ve beni hayallerimden uyandırıyor.

"Francesca? Alo?" Jasper soruyor.

"Bazı işlerim var, kusura bakma. Yemeğinizin tadını çıkarın; hoşça kalın," diye aceleyle kelimeleri döküyorum ve dönüp hızlı bir yürüyüşle kaldırımdan aşağı iniyorum.

Dairemden bir blok uzaklaşmışım ki yengeç mantısının kokusu duyularıma saldırdı ve öğürmememe neden oldu. Karnımı tutuyorum, bir ara sokağa giriyorum ve kusuyorum. Ağzımı silerken kolum göğüslerime değiyor ve acının parıltısıyla irkiliyorum.

Hayal kırıklığı vurur. Ugh. Korkunç bir hastalığım mı var? Bu soğuk algınlığının kendiliğinden geçeceğini düşünerek doktora gitmekten kaçınıyordum ve bir iş bulana kadar harcamalarımı düşük tutmam gerekiyordu, ama ...

Yorgunluk, huysuzluk, mide bulantısı, göğüs

ağrısı ... Grip bu kadar uzun sürmez, değil

mi?

Nefesim kesildi.

Doğum kontrolü için bir implantım var, ayrıca her zaman prezervatif kullanıyorum, ama o zamandan beri adet görmedim. İmkânı yok.

Yemeğimi çöpe atıyorum ve binamın gölgeliklerine kadar koşuyorum. Tuck ve arkadaşlarının bana yetiştiğini hayal ettikçe sınırlarım geriliyor. Neredeyse kapıya varmışım ki mide bulantım tekrar başladı ve eğilip çevre düzenlemesine doğru fırladım. Herman "Merhaba" diye sesleniyor ve ben de elimi kaldırıp girişe doğru koşuyorum. Asansöre ulaşıyorum, içeri giriyorum ve kendi katımın düğmesine basıyorum. Tuck'ı bu asansörde bir kez görmüştüm ama sanırım çoğu zaman garajdaki ekspres asansörü kullanıyor. Hiç durmadan doğrudan onun evine çıkıyor. Bu gece muhtemelen lobiden girecek. Kendi katımın düğmesine tekrar basıyorum.

Kendisiyle doğrudan konuşmadığını zamanlarda "Darden" olarak da anılan Bay Darden benimle

birlikte içeri giriyor. İyi giyimli, gri saçlı ve gözlüklü, altın uçlu bir bastona dayanıyor. Cece onun gerçek altın olduğunu söylüyor.

Wickham'ı karşılayamamalıydım ama grup evindeki danışmanlardan biri, ev sahiplerinin koruyucu aile yanında yaşayan çocuklara kira indirimi sağladığını söyledi. Başvuru formunu doldurdum, bir kompozisyon yazdım ve

indirimli girdi. Binanın sahipleri için bir vergi indirimi. Darden burada doğup büyüdü ve kimin gireceğine dair son kararları veren yönetim kurulunun bir parçasıydı.

Asansörün hareketiyle gözlerimi kapatıp soğuk metale yaslanıyorum ve küçük alandaki metalik kokuya karşı öğürmemek için kendimi zorlayarak derin nefesler alıyorum. Bir keresinde hamile kadınların süper kokusu olduğunu okumuştum. Dudağımı çiğniyorum. Bu mümkün değil. İmkânsız. Ben hamile değilim.

"Merhaba yok mu, Bayan Lane?"

Tek gözümü açıyorum ve gülümsüyorum. "Merhaba, Bay Darden. Kusura bakmayın. Sizi gördüğüme sevindim. Nasılsınız?"

Sen?"

Homurdanıyor. "Boş ver onu. Bu kıyafetler içinde evsiz gibi görünüyorsun. İş bulamamana şaşmamalı. Çocuklar

bu günlerde. İş ahlakı yok."

Dilimi ona doğru uzattım. "Sadece iki hafta oldu. Daha fazla zamana ihtiyacım var."

"Sen bir dövme insanısın." Sanki seri katılmışım gibi söylüyor. "Büyük bir zekayı boşa harcıyorsun. Sanatını satmalısın. Kendi galerini açmalısın."

Hayal bu, ama bunun için para gerekiyor.

"Sanatımı satıyorum. Senin yok mu?" Çeneme vuruyorum. "Evet, doğru. Bir bal porsuğu istemiştiniz -çok tuhaf ve her zamanki gibi değil. Sanırım misafir banyonuzda asılı. Muhtemelen insanları korkutup kaçırmak için."

"Yazık bir satın alma oldu." Bastonunu tehditkâr bir şekilde bana doğrulttu. "O salondan çıktığına sevindim.

O dinsizler için fazla yeteneklisin."

"Bu kadar züppe olma," diyorum; sonra asansör yalpalarken bir mide bulantısı nöbeti daha yükseliyor. İnliyorum ve kaşları daha da çatılıyor.

"Neyin var senin? Hasta mısın?"

"Yok bir şey. Ben *iyiyim*." Eğer bunu söylemeye devam edersem, o zaman doğrudur. Belli oluyor.

Homurdanıyor. "*İyi* ne demek biliyorum, Bayan Lane. Ben de evliydim ve hiçbir zaman iyi bir şey ifade etmedi. On iki yıldır komşuyuz ve sen asla *iyi* olduğunu söylemiyorsun." Nefesinin altında homurdanıyor, ben de "Lanet olsun Edward" ve "Ne piç kurusu" derken yakalıyorum.

Yüzümde bir gülümseme hayaleti belirliyor. Huysuz biri gibi görünür ama bundan çok daha fazlasıdır.

Asansör bizim katta duruyor ve dışarı çıkıyoruz. Onunla birlikte dairesine doğru yürürken mide bulantım yatışıyor gibi görünüyor, biraz yalpaladığında tepemde dikilmemeye çalışıyorum. Benim evim yan tarafta ama onunki üç kat daha büyük.

"Kalçan nasıl?" Birkaç hafta önce protez ameliyatı oldu.

Kapısının kilidini açarken homurdanıyor. "Yaşlıyım ve her gün yeni bir rahatsızlıkla uyanıyorum. *Ben iyiyim*."

Benden küçük bir kahkaha geliyor. "Bir şeye ihtiyacın var mı? Biraz patlamış mısır getirebilirim ve doğa kanalını izleyebiliriz. En sevdiğin."

"Bu gece olmaz."

Yorgunluk belirtisi aramak için onun huysuz yüzüne bakıyorum ama beni başından savıyor ve dairesine giriyor. "İş konusunda ne yapacaksınız Bayan Lane?"

Sorusunu duymazdan gelerek gülümsüyorum. "Yakında oyun gecesi yapalım.

Monopoly'ye ne dersin?" "Dikkatimi dağıtmayın, Bayan Lane."

"Daha önce de söyledim, yine söyleyeceğim... Siz benim annem değilsiniz, Bay Darden. İyi geceler."

Beni incelerken nefes veriyor. "Bir doktora görün. Buraya geldiğinde bir şey kapmak

istemiyorum." Keskin bir baş hareketiyle kapısını kapattı.

Kapımı açıyorum ve küçük ama zarif üç yatak odalı daireme giriyorum. Yirmili yıllarda inşa edilen orijinal mimarının çoğu korunmuş: kemerli kapılar, kalın süpürgelikler, lambri ve taş şömine -şimdi zengin bir kreme boyanmış. Binanın benim oturduğum kanadı yıllar önce güzel parkeler, mermer karolar, güncellenmiş mutfak ve banyolarla yenilenmiş.

Fuayede duruyorum, parmaklarımı öpüyorum ve sanat okulundaki ilk resmime bastırıyorum, kahverengi bir

Karda alıkuşu. Parmağımla onu işaret ediyorum. "Yargınızı anlıyorum ama hamile değilim."

Çantamı bir bankın üzerine bırakıp çalışma odasına gidiyorum. Modern tarzda kadife deniz mavisi bir kanepe ve iki kulüp sandalyesi ile dekore edilmiş. Yastıkları Cece yapmış ve Brogan'ın bulduğu el dokuması bir halı var. Sanat eserim, madalyon resimlerimden biri, şöminenin üzerinde asılı. Benim yatak odam solda, onların odaları da koridorun sağında.

Evime. İlk gerçek evim.

Çalışma odasının karşısında Central Park'a bakan bir balkon var ve cam kapıları açıp dışarı çıkıyorum ve sokağı görmek için eğiliyorum. Yağmur dinmiş ve dolunay Manhattan'a bakıyor. Şehri derin bir nefesle içime çekiyorum ve gülümsüyorum.

Tuck, Jasper ve Courtney kaldırımda yürürken kahkahalar duyuyorum ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Jasper çakıl taşlarını toplayıp Courtney'e fırlatırken Courtney de Jasper'a bağılıyor. Tuck onların arkasından yürürken şemsiyesini sallıyor, düşüncelere dalmış. Biraz daha eğilerek beni turistlerin önünden nasıl çektiğini, sonra da şemsiyesini benimle nasıl paylaştığını hatırlıyorum.

Courtney'i öptüğünü ve homurdandığını hayal ediyorum. Gerçekten de oyuncu.

Sanki bakışlarımı hissetmiş gibi durup benim katıma doğru binaya bakıyor ve ben de hızla adım atıyorum

Geri.

Mutfağına gidip kileri açarken odadakilere "Arı kovanına omak sokmuyorum," diyorum. Bir tane buldum

bir kutu Triscuit'i yavaşça çiğniyorum, hastalık belirtilerimi bir kez daha tekrarlariken kafam çalkalanıyor.

Göğsümden uzun bir iç çekiş geliyor. *Ben iyiyim. Tamamen iyiyim.*

\$ I BQUFS

' 3 " / \$ &4\$ "

Arkadaşınızın bir yığın hamilelik testi kutusuna Noel hediyesiymiş gibi bakması her gün olan bir şey değil.

Cece manikürlü tırnağıyla bir tanesine dokunuyor. Sesi de kendisi gibi havadar ve tatlı. "Bunun hızlı algılama özelliği var. Ne kadar hamilesin, tatlım?"

"Eğer öyleysem, sanırım on hafta ve bana 'tatlım' deme. Bunu sadece beni sakinleştirmeye çalışırken yapıyorsun. Ben iyiyim. İyiyim."

"911 mesajını sen gönderdin. Çıldırılmışsın." Kolumu okşadı. "Sorun yok. Biz buradayız ve bir adamı asla yarı yolda bırakmayız."

Göz alıcı makyajı, kabarık sarı saçları ve ışıltılı gece elbisesi karşısında irkildim. "Akşam yemeği partinizi mahvettim. Özür dilerim."

O çıtlar. "George için endişelenme. Eski karısı bizi birlikte gördü, istediği de buydu zaten. İki yıl önce onu fitness eğitmeni için terk etti, çok klişe. En sevdiğim müşterilerimden biridir." Beni dürtüyor. "Teklifim hâlâ geçerli. Sana bir iş ayarlayabilirim. Erkekler minyon kadınlara bayılır. Kendilerini alfa gibi hissetmelerini sağlar."

Cece'yle sanat okulundaki ilk yılımızda tanıştım. Alabama'nın Körfez Kıyısı'ndan gelen muhteşem bir kızdı, bir bayan onu kenara çekip zengin erkeklerle çıkmakla ilgilenip ilgilenmeyeceğini sorduğunda Barneys'de makyaj tezgahında yarı zamanlı çalışıyordu. Üniversiteyi bırakmış, altı haneli rakamlar kazanıyor ve burayla Los Angeles arasında mekik dokuyor. East Coast Ink'e gelmeden önce beni ajansa soktu. Birkaç randevuya çıktım; sonra Donny beni geri aradı ve hepsi bu kadar.

"Müşteriler hamile kadınlar gibi, ha?" Ayağa kalkarak karnımın üzerinde bir göbek taklidi yapıyorum ve yanaklarımı şişiriyorum. Odanın içinde paytak paytak yürüyorum.

"Ama bunun sadece bir böcek olduğunu söylüyorsunuz."

Kanepeye uzandım ve inlerken başımı arkaya attım. "Kesinlikle öyle. Değil mi? Öyle olduğunu düşündüğünü söyle. Lütfen."

İç çekiyor. "Göğüslerin ağrıyor. Bu ilk belirti ya da ben öyle duydum." Gözlerinde bir parıltı büyüyor. "Dünyadaki en kötü şey mi olurdu? Sen iyi, hayır, *harika bir* anne olursun, ben de mükemmel bir 'teyze' olurum. Oops, yanlış söyledim. Sakin ol, tatlım. Yüzün kıpkırmızı olmasın; bu 'belki bebeğimiz' için iyi değil-"

"Brogan?" Seslendim. "Cece beni rahatsız ediyor. İçkiler hazır mı?"

Mutfaktan içeri giriyor ve kapı pervazına yaslanıp kıkırdıyor. Dalgalı kumral saçlı, uzun boylu ve kaslı, kolunda pembe ve deniz mavisi güllerden oluşan bir kol var. Sırtımdaki dövme ve Cece'nin bileğindeki çember dövmesine uyuyorlar.

Kesik elmacık kemikleri ve inatçılığı ima eden kare çenesiyle bizden beş yaş daha genç.

Brogan'la bizi İngiliz aksanıyla etkilemeye çalıştığı bir partide tanıştık ama bunun sahte olduğunu biliyorduk. İngiliz olduğuna ikna ettiği her kişi için ona beş dolar ödemek üzere bir oyun başlattık. Gecenin sonunda cüzdanlarımızı boşaltmıştı; sonra bizi kahvaltıya götürdü.

Cece'ye bir martini veriyor, bardan kendi martinisini alıyor ve sonra bana bir bardak su uzatıyor. İkincisini. "Bunu iç ve tekrar işemeye çalış."

"Mesanem yukarı çekildi. Korku içinde. Bir daha asla işeyemeyebilirim. Bu yüzden ölebilir misin?"

"Şüpheli. En kötü ihtimalle mesaneniz böbreklerinize kadar geri gider ve böbreklerinizin iflas etmesine neden olur. Ölümcül olabilir." Yakışıklı yüzünü nefes kesici bir hale dönüştüren bir gülümseme yayıyor. "Bu tavsiye sana tıp fakültesini bırakmış bir adamdan geliyor. İster kabul et ister etme."

Diğer yanıma oturuyor ve kolunu bana doluyor. "Kendimi kötü hissediyorum. Sana Decadence'a misafir kartı alan bendim."

Ona doğru eğiliyorum ve bugün öğürmememe neden olmayan tek koku olan narenciye gibi kokuyor. "Ama bana Tuck Avery ile cinsel organlarını kilitlememi söyleyen sen değildin."

"Güzel imaj," diyor kuru bir sesle. "Şunu dinleyin: Prens Rolex'in Decadence'taki üyeliği iptal edilmiş. Tuck siz oraya gittikten bir hafta sonra geri geldi ve sahipleriyle bir toplantı talep etti ve aldı. İş yerinde imzaladığım Gizlilik Sözleşmesi nedeniyle daha önce bahsetmemiştim ama artık onun kim olduğunu biliyorsun.

...

"Yine de atılır mıydı?" Ben soruyorum.

"Muhtemelen değil. O bir Wall Street köpekbalığı ve bok gibi zengin. Onu kalıcı olarak görevden aldırان kişi Tuck'tı."

"Vay, vay, vay, Tuck şimdiden iyi bir bebek babası malzemesi," diye takılıyor Cece, güneyli şivesini vurgulayarak. Kem gözlerimi görmezden geliyor ve martinisindeki zeytini zarif hareketlerle karıştırıyor. "Bir şeyler olduğunu fark etmenin bu kadar uzun sürmesine şaşırdım."

"Nişanlımı ve işimi kaybettim. Ve hamile değilim. Gerçekten değilim. Sadece biliyorum."

Eğiliyor. "Bir arkadaşım var - daha çok bir arkadaşın arkadaşı, gerçekten. Zavallı kız kasılmaları başlayana kadar hamile olduğunu bilmiyordu. Bebeğini Brooklyn Köprüsü'nde bir Uber'de doğurdu."

"Umarım iyi bir bahşiş bırakmıştır," diyor Brogan.

"Sürprizi hayal edebiliyor musunuz? Bir partiye gidiyor; sonra bum, vajinasından bir bebek çıkıyor" diye ekliyor Cece.

Bardaklarımızı kaldırıp tokuştururken gergin bir şekilde gülüyorum. "Ne harika bir hikâye. Şimdi, devam edelim; asla söylemeyeceğimi düşündüğüm bir şey olan mide rahatsızlığıma içelim." Suyumu bitiriyorum, testleri alıyorum ve ana banyoma doğru yola çıkıyorum.

Zıplayıp peşimden geliyorlar, nefesleri ensemde.

"Bebek battaniyelerine bayılıyorum. Bir de sevimli tulumlara" diyor Cece, sonra da ciyaklıyor. "Daha da iyisi, bebek kıyafetleri *yapabilirim*, belki dönem temaları yapabilirim - yetmişlerden polyester gömlekler, seksenler için asitle yıkanmış kotlar veya doksanların neon renkleri? Bir Etsy mağazası açabilirim! Online bir mağaza! Bebek kıyafetlerinin kraliçesi olurdum! Çok mu fazla? Hmm, evet, yine kızarıyorsun ve haklısın; evet, hiç kimse, ama hiç kimse neon giymemeli." Bakışlarım karşısında suratını astı. "Çocuk sahibi olamıyorum, unuttun mu? Yirmi yaşında histerektomi oldum. Lanet olası endometriozis."

"Senin için bebek sahibi olamam."

Kollarını iki yana açarak banyo kapısını kapatmamı engelliyor. "Francesca. Sadece belli sayıda yumurtayla doğuyorsun ve her ay binlercesi ölüyor. Kaç tane kaldığını kim bilebilir? Sen doğurgan Myrtle değilsin. Bu senin son yumurtan olabilir."

"Bir sürü yumurtam var! Ve ben" -ellerimi karnımın etrafında sallıyorum- "bir çeşit tavuk değilim."

"Farklı yumurtalar," diyor.

"Biliyorum! Komiklik yapıyordum ya da yapmaya çalışıyordum." Yüzümü ovaladım.

Brogan ısıklık çalıyor. "Fran'ın komik olmaması hiçbir zaman iyi değildir."

"Fran burada," diye mırıldandım. "Ve sonunda işemem gerekiyor, o yüzden ekil ve tuvalete gitmeme izin ver." "Artık yirmi yaşında değilsin," diyor. "Gözlerinin köşelerinde çizgiler var, birkaç gri

salar-"

"İstemiyorum!"

"Ve sevgili ölmüş annemin dediği gibi, sen ilkbahar tavuğu değilsin-oh bak; tavuklara geri döndük." Gülüyor.

Brogan ellerini bir kayan yazı gibi sallıyor. "şunu hayal edin: iki kız, bir erkek ve bir bebek." Sonra telefonundan "Sweet Child O' Mine" şarkısını çalıyor.

"Sen de mi?" İnleyerek

sordum. "Harika bir amca

olurdum."

"ocuklar!" Ben arıyorum. "İşsizim ve sağlık sigortam yok; ayrıca babam da yok - aslında var ama ..."

"Onu bir sperm donörü olarak düşünün. Birinci sınıf, birinci sınıf yüzücüler," diyor Brogan martiniyle kadeh kaldırırken. "Turnayı gözünden vurmuş olabilirsin. Kovalar dolusu para."

"İkramiye yok! Kova yok! Yüzücü yok! Ben hamile değilim!"

Cece bir meleğin gülümsemesiyle "Dünyada görmek istediğiniz değişimin kendisi olun" diyor.

"Her zaman Gandhi'den alıntı yapmayı bırak. Burada geçerli değil!" Onu itip geçiyorum ve kapıyı kapatıyorum.

yüzler.

Titreyen ellerimle kırpılmış gömleğimi yukarı çekiyorum ve elimi içbükey karnımın üzerinde gezdiriyorum. şurada

En azından bu iyi bir şey - yani deli gibi kilo veriyor olmam iyi değil ama bebek yumrusu olmaması iyi bir şey. Bebek yumruları ne zaman ortaya çıkar? Hiçbir fikrim yok.

İlk testi açıyorum, talimatları okuyorum, bir çubuğa içiyorum ve sonra iki tane daha yapıyorum.

Edward ve ben çocuklar hakkında konuşurduk, yani o konuşurdu. Annesi torunlardan bahsettiğinde, sadece başımı salladım ve gülümsedim.

Kapalı tuvalete oturuyorum ve alnımı ovuyorum.

Benim hikâyem New York'un kuzeyindeki kkk bir kasabada, karda bir polis karakolunun merdivenlerine bırakılmamla başladı. Yanımda sadece bir araba koltuğu, bir battaniye ve arkasında "Francesca" yazan bir madalyon vardı.

Beni terk eden bir kadın hayal

ediyorum. Ağladı mı?

Neden hiç geri dönmedi? Beni

hiç merak etti mi?

Polis televizyonda benimle ilgili bir haber yayınladı. Hikayemi bir reklam panosuna koydular. Francesca olarak doğan bebeklerin kayıtlarını araştırdılar; Francesca adında doğum yapan anneleri aradılar ve eşleşen hiçbir şey bulamadılar.

Ailem beni terk etti.

Böyle bir yükle ben anne olabilir miyim ki? Onu bir

kenara itip ayağa kalkıyorum.

Kapıdan içeri girdiklerinde spor ayakkabılarımı daha yeni

kaldırmıştım. "Beni içerken izlemek için ısrar etmemene

şaşırdım."

"Akışı bölmek istemedim," diye sesleniyor Cece, testleri koyduğum lavaboya doğru koşarken.

Brogan önce bir tanesini kaptı. "Henüz bir şey yok-"

"İğrenç! Üstünde çiş var" diye seslendim.

"Decadence'da çalışıyorum. Daha önce çişe dokunduğuma eminim." Sanki Kutsal Kase'ymiş gibi çubuğa bakıyor.

Onları görmezden gelerek homurdanıyorum ve aynanın karşısına geçip saçlarımı tarayarak yüksek bir at kuyruğu yapıyorum. Benim

Elmacık kemiklerim keskin, altlarındaki çukurlar solgun yüzümde açıkça belli oluyor. Gözlüklerimi çıkarıp gözlerimin içine bakıyorum ve tenimde soğuk bir ter oluşuyor. Korku içimi kaplıyor ve banyodan fırlayıp onların konuşmalarını duymamak için çalışma odasına geri dönüyorum. Televizyonun sesini açıyorum, sonra ağzıma bir Triscuit daha atıyorum. "Gördün mü? Mide bulantısı yok" diyorum kendi kendime. "Bebek şişliği yok. Hamile *değilim*."

Telefonum çalıyor ve çantamdan çıkarıyorum. Edward'dan başka mesajlar. Ellerim kıvrılıyor.

4FF N F

5BMLUP

N F '

SBODFIDB

\$ PN F PO

*NCFHHJOH

4PSSZ

4PSSZ

4PSSZ

Alt kattaki resepsiyonun zili çalıyor ve duvardaki düğmeye basıyorum. "Evet?"

Herman'ın hafif genizden gelen sesi dahili telefondan geliyor. "Francesca, merhaba. Edward geldi.

Onu göndermemi söylediniz, ben de

gönderdim." "Haber verdiğin için

teşekkürler." "Sorun değil."

Düşüncelere dalmışken, televizyonun sesinden kapımın açıldığını duymuyorum; birinin koridorda yürüdüğünü, sonra da çalışma odasına girdiğini duymuyorum. Bir el omzuma dokunuyor.

İrkilerek, nefesim kesilirken döndüm. "Tanrım! Edward! Burada ne işin var?" Elimi kalbime götürdüm. "İnsanların bana gizlice yaklaşmasından nefret ediyorum!"

"Özür dilerim." Viski rengi gözleri benimkileri tutuyor. "Seni korkutmak istememiştim. Kapınız kırıldı ve Herman'la konuşuyordunuz-"

"Bu o mu?" Herman bağılıyor. Parmağım hâlâ düğmenin

üzerinde. "Evet," diyorum sertçe. "Kanlı canlı."

"Çok üzgünüm Francesca. Bazı sakinlerle içeri girmiş olmalı. Güvenliği göndermemi ister misin?

yuka

rı?"

Edward'a bakıyorum, gözlerinin altındaki koyu halkalara, kot pantolonunun üzerinde duruşuna

ba ıyorsun, Edward?"

kıy Başını sallar, sonra seslenir, "Ona asla zarar vermem, Herman. Seni atlattığım için özür
oru dilerim." Oh, ama beni incitti ve yüzüm bunu söylüyor olmalı çünkü bakışlarını indiriyor.

m.

Gü
zel

. İç

çe

kiy

oru

m.

Be

ni

m

kat

ım

da

dra

ma

ist

em

iyo

ru

m.

Sa

kin

ler

de

n

bir

ka

çı

yaş

lı.

"Ben

i

öldü

rme

yi

mi

planl

Nefes veriyorum. Bir parçam onu tekrar görmek istiyordu.

Hâlâ umursadığım için mi, yoksa bir alışkanlık mı? Onu iki haftadır görmedim ve özlemle karışık acının her zamanki ısırığının vurmasını bekliyorum ve vuruyor, ama sessiz, banyomda olanlara odaklanmış.

"Ben iyiyim, Herman. Brogan ve Cece benimle birlikte."

"Güzel. Bir şey daha var," diyor Herman. "Tuck Avery daha önce geldi ve burada Francesca diye birinin yaşayıp yaşamadığını sordu. Evet dedim ama ona soyadını ya da daire numaranı vermedim, ama ..."

"Öyle mi?" Ben soruyorum.

"Seni tarif etmemi istedi ve ben bu tür şeylerde iyi değilimdir. Tatlı ve güzel olduğunuzu söyledim. Bay Avery ile aranızda bir sorun mu var?"

"Burada yaşadığıma inanmadı. Ben yıllardır buradayım!"

"Şey, üç yüzden fazla sakinimiz var." Kıkırdıyor, sonra da "Edward'ın senin için sorun olmadığına emin misin?" diye soruyor.

Ona evet diyorum, dahili telefonu kapatıyorum ve Edward'a bakarken duvara yaslanıyorum.

"Hey." Bir elini kalın vizon saçlarında gezdiriyor, uçlarını çekiştiriyor. Kalbim sızlıyor. Endişeli olduğunda böyle yapıyor ve içimde onu yatıştırmak isteyen aptal bir yan var.

Benimle aynı yaşta, ilk aşkım dışında sevdiğim tek erkek. Ama şimdi Levi'ı düşünmek istemiyorum. Edward buradayken olmaz. O anılar da hala acıtıyor.

"Ne istiyorsun?" Boğazım duygusallıkla düğümlenerek soruyorum.

Ellerini kaldırır. "Bilmiyorum, gerçekten. Haftada en az bir kez buradan geçiyorum. Sokaktan daireni görebiliyorum, balkonunu ..." Dişlerini dudak halkasıyla oynatarak sözünü kesiyor.

"Beni seninkinin önünden geçerken göremezsin."

İç çekiyor. "Biliyorum. İşini kaybettiğin için üzgünüm. Bilmiyordum. Ertesi gün geldiğimde istasyonun boştu. Harlee-"

"Oraya gitme. Gitme. İş meselesi kontrolüm altında." Doğru değil, ama siktir et onu.

"Güzel. Yani, kovulan ben olmalıydım. Beni ayakta tutan güven fonum var ve sen-"

"Başka neye ihtiyacın var? Biraz meşgulüm." Arkadaşlarımı neyin tuttuğunu merak ederek gözlerimi yatak odama giden koridora dikiyorum. Televizyonun gürültüsünden muhtemelen beni ve Edward'ı duyamıyorlar.

"Nasıl tanıştığımızı hatırlıyor musun?"

Omuz silkiyorum. Onunla yirmi yedi yaşımıdayken Hell's Kitchen'da bir barda tanıştım, orada bir grupta (kötü) şarkı söylüyor ve garsonluk yapıyordu. Tuvalette vasat bir seks yaptık ve ben onu unuttum.

Bana yaklaştı. "İlişkiye girdikten sonra bana telefon numaranı vermedin, ben de East Coast Ink'e gittim."

"Çok kararlıydın, bunun için sana puan veriyorum. Sana nerede çalıştığımı söylememeliydim. Bu beni yıllarca boşa harcanan zamandan kurtarabilirdi."

"Bir hafta boyunca seni görmeye geldim ve seninle konuşmaya çalıştım-"

"Doğru, doğru. Bu hikayeyi hepimiz biliyoruz, Edward. Sen birlikte çıkarken, birimiz sinemadayken, birimiz öpüşürken falan filan şirin çizimler yapana kadar seni görmezden geldim. Yumuşadım ve sana bir şans verdim. Çıktık, sana iş buldum, nişanlandık, Harlee'yi becerdin ve ilişkimiz bitti. Bu her şeyi özetliyor. Başka ne var?"

Yüzünde acı ifadesi belirir. "Evlenmek istediğinden bile emin değilim-"

"Dur bakalım. Aldatmak için bahanen bu mu? Hazır değil miydim? Yüzüğünü taktım! Git buradan." Onu fuayeye giden koridora doğru ittim.

"Bırakın konuşayım!"

Ellerimi havaya kaldırdım. "Tamam! Dök içindekileri."

Sözleri aceleyle geliyor. "Nişanlandıktan sonra, yüzüğü takman üç hafta sürdü."

ve insanlara söyle. Elbiseni, p a s t a n ı , çiçeklerini, mekânı seçmesine izin verdiğin halde annemi sevmedin. Kayıtlarımızı bile o yaptı-"

"Annen bir sosyete düğünü istedi. Parasını o ödedi."

"Biliyorum."

Öfkem artıyor. "Güvenimi ve kalbimi kırdın! Ben kalbimi öylece vermem, Edward!"

"Biliyorum."

"Beni günah keçisi olarak

kullanamazsın!" "Biliyorum."

"Şunu söylemeyi kes! Bunu bana daha önce söylemeliydin. Onunla birlikte .. Ne kadar sürdüğünü bile bilmiyorum. Korkak." Kelimeyi neredeyse tükürüyordum.

Gözlerini kapatıyor, sonra açıyor, derinliklerinde ıslaklık var. "Senin her şeyin olmak istedim ama bana zarar vermenden korktum. Onunla oynayıyordum, bilmiyorum, görmek için, Tanrım, sanırım bizi yakalamanı istedim. Bizi bitiremezdim. Çünkü sana çok ihtiyacım vardı."

Acı beni tam göğsümden

bıçakladı. Bana zarar vermek

istedi.

Onun nesi var böyle? Onu tanıyor

muydum ki?

Neden bu ezikler tarafından kandırılıyorum?

Bacağına vururken yumruklarını iki yanında sıkıyor. "Özür dilerim, tamam mı? Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim.

Çok üzgünüm. . ."

"Dur, lütfen," diye bağıryorum.

Çekingen bir şekilde elini elime dokunmak için kaldırıyor, ben de geri çekiyorum.

Avuçlarıyla gözlerini ovuşturuyor. "Senin için kötü olduğunu bildiğin halde bir şeyi istediğin oldu mu hiç? Benim için öyleydi ve içten içe beni kıracağını biliyordum. İleride bir gün uyanacak ve bunun farkına varacaktın -ne oluyordu ki?"

Madonna'nın "Papa Don't Preach" şarkısının açılış akorları yatak odamda çınlıyor. Cece yavaşça çalışma odasına giriyor, elinde bir saç fırçası, kalçalarını sallıyor ve babasına hamile olduğunu ve bebeği doğurmak istediğini söyleyen bir kız hakkındaki sözleri söylüyor. Diğer elinde hamilelik çubuklarından biri var. Onu yüksekte tutuyor, gözleri kapalı, yüzünde muzaffer bir gülümsemeyle ritim eşliğinde dans ediyor. Brogan odaya giriyor, onun arkasına geçiyor ve Madonna'nın "Vogue" dansını yapıyor, sonra da Running Man.

Karnım zonkluyor.

Kanepeye varıyorum ve kırımın üzerine düşüyorum, tavana bakarken nefes nefese kalıyorum, tüm dünyam yeniden düzenleniyor.

Olmadığıma kendimi ikna etmiştim.

İmkansız.

Olamaz.

Sakin olun. Nefes alın; nefes verin.

Her seferinde bir adım. Her seferinde bir adım . . .

Brogan koşarak yanıma geliyor, beni kucağına çekiyor ve kulağıma benimle dalga geçtikleri için üzgün olduğunu, ne yaparsam yapayım beni destekleyeceklerini, sonsuza dek ailem olduklarını, birbirimizden ayrılmayacağımıza dair yemin ettiğimizi, beni sevdiğini, onun da beni sevdiğini mırıldanırken beni sallıyor.

"Cece. Dur," diye bağıryor Brogan.

Gözlerini açtı ve beni, Brogan'ı, sonra da Edward'ı gördü. Ona doğru yönelirken öfkeli bir çığlık

attı. "Ne oluyor lan? Hayır! Hayır! Buraya giremezsin!" Dişlerini gösteriyor. "Eğer hemen gitmezsen, bunlarla seni çükünden bıçaklayacağım." Saç fırçasını ve sopayı havaya kaldırıyor. "Beni iyi dinle, Edward. Mızımız kıcına yıllarca katlandım ama ben iyi biri değilim. Seni yok edeceğim. Bu sopayı taşaklarına sokacağım, sonra da yerde kıvranırken fotoğrafını çekeceğim. Onu yakma defterime ekleyeceğim.

soğuk, soğuk, ölü kalbimde mutlulukla!" Geri çekildi. "Bu da ne?"

"Git Edward, o seni öldürmeden önce." Ayağa kalkmak için kendimi zorluyorum. Bana döndü. "Kim hamile?"

Sehpadan bir mendil aldım ve yüzümü sildim. Ağladığımı fark etmemiştim. Lanet olsun.

"Görünüşe göre ben."

"Benim mi?"

Sesindeki heves karşısında irkildim.

Cece fırçanın ucunu onun göğsüne sokar. "Hayır, Einstein! Sana beş aylık hamile gibi mi görünüyor?"

Kapım sert bir şekilde çalındı ve hepimiz sarsıldık. Ne oldu şimdi?

"Bu benim Çin teslimatım," dedi Cece homurdanarak, Edward'i kolundan tutup koridordan ön kapıya doğru sürüklerken. "Senin için kaçma zamanı. Bir daha asla buraya gelme. Seni görürsem bütün parmaklarını kırarım, anladın mı? Bir daha asla resim yapamazsın."

Fuayede kaybolurlar.

Kapının açıldığını duyuyorum, uzun bir duraklama ve ardından hışırtı sesleri. Cece'nin onu kapıdan dışarı ittiğini hayal ediyorum. Sonra şekerli sesi geliyor: "Çok yaşa, çöpü attığımı görmek zorunda kaldığın için üzgünüm! Tuck Avery gibi yaşıyor ve nefes alıyorum ve ben sadece erişte olduğunu sanıyordum. Bu ne sürpriz. Bak ne kadar yakışıklısin! Mükemmel bir kedi nanesi." Beş dolarına bahse girerim ki elini kalbinin üzerine koymuştur.

"Um, teşekkürler?" boğuk sesi geliyor.

Onu çok çok uzaklara gönderiyorum,
zihinsel olarak kanalize ediyorum. "Ben Cece," diye mırıldanıyor.

"Tanıştığımıza memnun oldum." Sonra kısık bir kahkaha sesi duyuldu:

"Francesca burada mı?" İnledim. Bu gece hiç bitmeyecek mi?

Koridordan sesleniyor. "Seni görmek isteyen biri var, tatlım! Çok güzelmiş. Bizde kalabilir mi?"

"Terbiyeli ol ve bana bir saniye ver," diye bağıriyorum banyoya koşarken, saçımı düzeltiyorum, soğuk

Yüzüme su sürüyorum, vişneli ChapStick sürüyorum, önce mangolu sonra karpuzlu krem sürüyorum ve çalışma odama geri dönüyorum.

Onu göremiyorum ama Cece hâlâ kapıda, futboldan ve havadan sudan konuşuyor.

Ellerimi iki yana açıp onunla yüzleşmek için cesaretimi toplamaya çalışıyorum.

"Ona söyleyecek misin?" Brogan soruyor.

"Ne? Neden?" Sehpanın üzerindeki Triscuit kutusunu alıp bir tanesini öfkeyle yerken ona geniş gözlerle bakıyorum. "Ayrıca, yanlış pozitif de olabilir."

"Üç test de mi? Fran-"

Ona yalvaran bir bakış attım. "Gerçekten. Bunu bir düşün, Brogan. Bilmek ister miydin?"

Duraksıyor, sonra iç geçiriyor. "Erkeklerden hoşlanmasaydım ve bir seks kulübünde tek gecelik bir ilişki sırasında rastgele bir kadını hamile bıraksaydım mı demek istiyorsun?" Dudakları büzülür. "Pek sayılmaz."

"Peki neden?"

Kaşlarını çatıyor.

"Hadi ama," dedim. "Dürüst ol."

"Bilmek istemezdim çünkü onu umursamıyorum. Bir kerelik bir şeydi." "Aynen öyle."

"Ben de erkeklerden hoşlanıyorum, yani bu elmalarla armutları

karşılaştırmak gibi bir şey-" "Fark etmez." Bir kraker daha atıştırıp kapıya yöneliyorum.

\$ I BQUFS

56 \$,

Kapı birkaç santim açılınca adrenalin tavan yaptı. "Francesca. İşte buradasın," diye mırıldanıyorum yüzünün bir parçasına.

"Ne istiyorsun?" diye sertçe sorar.

Başımı eğiyorum ve zarif bir ayak görüyorum, tırnakları siyaha boyanmış. Tabii ki onları siyaha boyayacaktı. O süttten çıkmış ak kaşık değil; cesur ve yüzsüz. Gizemli.

"Konuşmak için," diyorum. Gülümsemem tamamen güneş ışığı ve çekici. Sahte.

Çatlak biraz daha açılıyor ve koyu renk bir kaşın zarif şeklini, yüksek bir elmacık kemiğini, bir tutam gece yarısı saçını görüyorum. "Herman sana hangi dairede yaşadığımı söyledi mi?"

"Hayır, Darden senin katında oturuyor ve herkesi tanıyor. Bu arada senden övgüyle bahsediyor. Sana zarar vermeyeceğime dair ona söz vermek zorunda kaldım."

"O hain." Başını dışarı çıkarıp, "Artık kapınızı kapatabilirsiniz, Bay Darden," diye bağılıyor.

Şöyle bir baktım, kapısı gerçekten de kısmen açıktı.

Kaba sesi şöyle cevap veriyor: "Sadece seni bulduğundan emin olmak için kontrol ediyordum. Ayrıca, kendin yapamadığın için sana bir iş buldum. Sabah dokuzda kahvaltıda görüşmek üzere seni bekliyorum. Gelirken *Times*'ın bir kopyasını da getir."

Gözlerini deviriyor. "Peki."

"Cece'ye söyle, oyun gecesinde kristal kağıt ağırlıklarımdan birini çaldığını biliyorum," diye homurdanıyor. "Ve Fabergé koleksiyonuma bakmayı bıraksa iyi olur."

Francesca omzunun üzerinden birine dönüyor -Cece olduğunu varsayıyorum- "Klepto" ve "Neden onunla alay ediyorsun?" gibi kelimeler mırıldanıyor ve sonra "Papa Don't Preach"? Gerçekten mi?"

Francesca geri dönüyor. "Yarın getirecek, Bay Darden."

Homurdanıyor. "Kahvaltıda waffle istiyorum. Çilekli. İşsiz olduğun için yapacak başka bir şeyin yok gibi."

"Sen kavgacı, huysuz bir ihtiyarsın," diye tatlı tatlı cevap veriyor. "Yarın görüşürüz."

Kapısını kapattı, sonra tekrar açtı. "Sokağın aşağısında bütün gece açık bir klinik var, Bayan Lane. Soğuk algınlığınızı kontrol ettirin."

"Yatağınıza gidin, Bay Darden."

"Yataktaydım!" Kapısını çarptı.

"Bu ilginç bir ilişki," diye mırıldandım.

Omuz silkiyor. "Birbirimize bağlandık. İkimizin de kan bağı yok." "Gerçekten mi? Bu binanın çoğunun ona ait olduğunu biliyorsun."

"Ayrıca çok iyi dama oynar. Kaybedersem, yemeği ben pişiririm. Kazanırsam, paket yaptırır ama doğa kanalını izlememde ısrar eder. Bir salyangoz ne kadar uyuyabilir biliyor musun?"

Kaşlarımı çatıyorum.

"Üç yıl. Çiftleşmezlerse dişi gelinciklere ne olduğunu biliyor musun?" "Kızarlar mı?"

"Ölüyorlar. Hormonlarının çıldırmasıyla ilgili bir şey. Her neyse. Ondan hoşlanıyorum."

Gözlerim yüzünü tarıyor, alnındaki dul kadın tepesini. "Büyüleyici. İçeri girebilir miyim?" Alt dudağını çiğniyor. "Şu an bir işin ortasındayız."

"Biz mi?"

"Ben ve oda arkadaşlarım, Cece ve Brogan. Cece'yle kapıda tanıştınız. Söylediği hiçbir şeye güvenme." "Ah. Sen de mi bir erkekle yaşıyorsun?"

"Son kontrol ettiğimde, evet." Bana ters ters baktı. "Sorun mu var?"

"Hayır. Sadece her şeyi düzgün tutmaya çalışıyorum. Kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp giden adam kimdi?" "Eski sevgilim. Adı Edward. Bu yirmi soru mu?"

Bebeğim, bir ton sorum var.

Ayaklarımın üzerinde kayıyorum. "Neden o senin eski sevgilin? Ne oldu?"

"Aldattı, Memur Bey. Bir sike aşık olduğum için suçluyum. Tutuklu muyum?" "Çok kabasın."

Bileklerini uzattı. "Beni kelepçeleyip şehir merkezine götürmek ister misin?"

"Hayır, ama konuşabilmemiz için koridora çıkar mısın? Sadece beş dakika?"

"Çok meşgulüm. Tahmin bile edemezsin. Üzgünüm."

Eğiliyorum. "Ama Francesca, seni görmek istiyorum. Bütün kişiliğini. Sen ve Bay Darden ileri geri bağırmadan. Café Lazzo'da taktığın kızak ve gözlükler olmadan." Sesim alçalıyor. "Ve maskesiz, Prenses Gelin."

Dudaklarından hava kaçarken gözleri açılıyor. "Beni tanıdığını düşünmemiştim." "Ben de seni daha tatlı hayal etmiştim. Kaçıp gittin."

"Vedalaşmamı kaçırman çok kötü oldu. Aş artık bunu."

El salladım. "İlk başta sen olduğunu anlamadım." Café Lazzo'nun dışındaki sokak karanlıktı ama onun ateşini sevdiğimi biliyordum. Ve şemsiyemin altına girdiğinde, mavi-yeşil gözlerine, o kusursuz ağzına bakmaktan kendimi alamadım. "Sen gidene kadar aklıma gelmemişti. Buraya teyit etmek için geldim."

Onu başka yerlerde de aradım. Dul tepe noktası ve gül goncası dudakları olan minyon kızlar. Kimse uymadı. Ta ki şimdiye kadar.

Ama onun *kim* olduğunu gerçekten bilmiyorum.

Kapıyı tamamen açıyor, koridora çıkıyor ve bir elinde bir kutu bisküvi tutarken kollarını açarak bir dönüş yapıyor. "Mutlu musun?"

"Hmm." Onu susamış bir adam gibi içime çekiyorum. Abartılı siyah kirpikleri çelik gibi okyanus gözlerini çerçevesiyor. Burnu son derece zarif ve insan onun da öyle olduğunu düşünebilir ama içimden bir ses öyle olmadığını söylüyor. Cildi kusursuz, makyajsız bile. Kırpılmış tişörtü, hatırlamadığım gümüş bir göbek yüzüğünü ortaya çıkarıyor.

"Bana dövmeni göster" dedim.

"Kanat olarak mı?" Burnu kırışıyor. "Hayır. Kanatlarımı zaten gördün." Rahatladığım için mi yoksa korktuğum için mi gülüyorum, bilmiyorum.

Gerçekten o.

"Ne? Hayal kırıklığına mı uğradın?"

"Hayır, sadece, sen bana çarptıktan sonra, Jasper yapamayacağıma dair benimle bahse girdi..." Kaşları çatıldı. "Beni becermek mi?"

"Hayır, yani evet, seviştik ama bu sadece bir kızın ilgisini çekmek içindi..." Kollarını

kavuştururken durdum. "Bu işi batırıyorum. Kulağa geldiği gibi değil."

"Ne kazandın?"

Bakışlarımı tekrar onun üzerinde gezdiriyorum. Benim tipim olmayabilir, ama güzelliğiyle göz kamaştırıyor.

kalp şeklinde yüzü ve alaycı tavrı. Ve kokusu. Etrafımı sarıyor, yoğun ve zengin. "Bir buck."

"Sırf bir dolar kazanmak için ilginı çekmeyen bir kızı seçip onunla ilgilenmesini mi sağlıyorsun? Dangalakça bir hareket. Her neyse. Beni dört kez çok istedin."

"Ben olduğumu ne zaman anladın?" *Yoksa hep biliyor muydun?*

"Sen kız arkadaşını öperken manşetinden belli oluyordu."

Courtney için değil ama yara izleri için irkildim. O gece onları gördü. Onları öptü. Muhtemelen onlar hakkında fikirleri vardır. Kendime zarar vermeye çalıştığımı sanıyor ama yanılıyor.

"Courtney benim kız arkadaşım değil, ama geri döneceğiz." "Gerçekten umurumda değil."

"Hiç de tatlı değil. Kucağıma oturup bana doğum günü pastası yediren bir kız hatırlıyorum. Külotlu çorap ejderhasını öldürdüğümü söylemişti. Mükemmeldi."

"Sarhoştum ve mükemmel kızlar diye bir şey yoktur."

Gözlerim göbek yüzüğüne takılıyor. Yüzüğün içinde iki taş var, yeşil ve sarı. "Yeni mi?"

Nefesini dışarı üflüyor. "Tanıştığımızın ertesi haftası aldım. Anlık bir mantık hatası. Yokmuş gibi davran."

"Bu benimle ilgili bir hikaye mi? Bizi mi?"

İnliyor. "Güzel. Gözlerini hatırlamasını sağlamış olabilirim. Zümrüt yeşili - şu küçük sarı havai fişeklerle."

Memnuniyet göğsümü dolduruyor.

"Heyecanlanma," diyor. "Bunu aştım. Beni gördün. Başka bir şey var mı?"

Evet, seni büyüleyici yaratık.

Senden çok etkilendim, ama aramızda neden bu kadar çok tesadüf olduğunu bilmem gerek.

"Decadence'ta olmamız, aynı binada yaşamamız ve sonra seni Café Lazzo'da görmemiz sence de tuhaf değil mi?"

Koridordaki duvara yaslanıyor, akuamarin gözleri sertleşiyor. "Oh, şimdi anlıyorum. Decadence'ta kim olduğunu bildiğimi düşünüyorsun. Bir şekilde sana tuzak kurduğumu. Ama Café Lazzo'daki buluşmamızı nasıl ayarlamış olabilirim ki?"

Omuzlarımı kaldırıyorum. "Daha önce de oldu. Kadınlar benimle karşılaşmak için bir sürü zahmete katlanırlar. Beni ve arkadaşlarımı kulübe kadar takip etmiş olabilirsiniz. Belki beni orada tanıdınız, beni aradınız, bana rastladınız-"

"Vay canına. Orada dur. Birincisi, ben erkekleri takip etmem; onlar beni takip eder. Birkaç dakika önce giden adam mı? Balkonumu takip ediyordu, yeni sevgilisi bakmıyorken iş yerinde bana kalp gözleriyle bakmasından bahsetmiyorum bile. İkincisi, yüzünde yarım bir maske vardı, saçların uzundu ve sakalın vardı. Seni marangoz sandım! Daha da iyisi, belki itfaiyeciydin. Üçüncüsü, sana sapık dediğimi hatırlıyorum-"

"Sapık değilim."

"Dördüncüsü, hiç tipim değilsin. Hem de hiç. Ben sanatsal erkekleri severim." Sıkıca gülümsüyor. "Gördüğüm kadarıyla, birbirimizi bir daha asla görmemize gerek yok. Sadece lobiden ve ana asansörlerden uzak dur. İşte, küçük takip sorunun çözüldü."

"Bunu dikkate alacağım." "Öyle yap," diyor hışımla.

Sesimi alçaltarak bir adım daha yaklaşıyorum. "Francesca.

. ." "Adımı böyle söylemeyi kes," diye homurdanıyor.

"Ama burası çok güzel. Bak, birkaç blok ötede sevdiğim bir bar var. Adı Baller ve içeri girmek için üyelik gerekiyor. Çok mahremiyet var. Bana katılmak ister misin? Birbirimizden nasıl kaçabileceğimizi tartışırız belki?"

"Her zaman böyle sıcak ve soğuk mu koşarsın? Ayrıca, listemde takip etmem gereken başka bir NFL oyuncusu var. Söyle

Jasper onun için geliyorum. O daha eğlenceli zaten."

Sahiplenme duygusu yükseliyor. "Senin için Jasper yok."

"Onun için korkuyor musun?"

"Seni, sikine Cupid diyen bir adamla birlikte göremiyorum." Ona doğru eğilirken avucumu duvara bastırıyorum. "Yarın o zaman?"

"Hayır."

"Sıradaki? Sadece bir içki. Çatı katıma gidebiliriz. Şöminenin önünde oturup konuşabiliriz."

Parmağımı gömleğinin yakasında gezdiriyorum.

Yanakları pembeleşti. "İyi bir fikir değil." "Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?"

Kıkırdıyorum. "Takip etme konusunda çalışmalısın, tatlım." "Bu bir çeşit test miydi?"

Omuz silkiyorum, cevap vermiyorum. Hayır, pek sayılmaz. Lolipop gibi olmadığı çok açık, yoksa tepeme binerdi, ama yine de içimde, tekrar karşılaşma ihtimalimizi merak eden savunmasız bir yan var.

Gözleri parlıyor. "Belki de aynı yerde yaşamamız sadece kaderdi."

"Ben kadere inanmam. Rastgele olaylar olur ve bunun hiçbir anlamı yoktur - ya da planlanmıştır."

At kuyruğunu çekiştiriyorum ve düşünüyor. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirip omuzlarının etrafında düzenliyorum. "Çok güzel."

Yutkunuyor. "Tuck. . ."

Burnumu boğazına götürüp içine çekiyorum. "Seni tekrar becermek istiyorum, gerçek bu. Seni yaymak ve o lezzetli amcığın tadına bakmak istiyorum. Tekrar. O gül goncası dudaklarını sikimin etrafında istiyorum. Yine." Dişlerim lobunu ısıyor ve boynunu eğerken nefesi kesiliyor. Dudaklarım elmacık kemiğinin üzerinde geziniyor. Ağzının kenarına dokunuyorum-

Yüzümü kendi yüzüne çekiyor ve göğsünden küçük hava pıfları çıkarken gözlerimiz kilitleniyor. "Gözlerin büyümüş." Yüzünü okşarken tüm elim yanağını kaplıyor.

Avucumun içine eğiliyor-

Ping! Asansör açılıyor ve yaşlı, iyi giyimli bir kadın inip bize doğru geliyor. Geçerken kaşlarını bize doğru kaldırdı.

"Kahretsin. Dul Carnes," diye fısıldıyor Francesca kolumun altından geçip kaçarken. "Yarın bütün kitap kulübü çevresine Tuck Avery'nin kapıda olduğunu söyleyecek." Kapısına yaslanıp alnını ovuşturuyor.

"Bizi kimin gördüğü umurumda değil."

Nefes verir. "Boş ver onu. Bak. O gece eğlenmek istedik. Bir gece, karşılıksız. *Sen* istedin Bu."

Duraksadım. İp istemedim çünkü Decadence'ın biriyle tanışmak için uygun bir yer olacağını hiç düşünmemiştim.

gerçek. "Fikrimi değiştirdim."

"Tuck, ben istemiyorum..." Kaşlarını çatı. "Ne?"

"İşte bu kadar. Bilemiyorum. Hayatım şu anda bir dönüm noktasında ve kahretsin, bunu söylemek istememiştim-ugh, ama hayır, seninle bir şeyler içemem ya da her neyse." Avuçlarının içiyle gözlerini ovuşturuyor. "Gerçekten çılgın bir gün oldu, tamam mı? Çözmek gereken şeyler var ve bunun için iyi bir zaman değil ve biraz işemem gerekiyor."

Dairesine giriyor. "Francesca. Bekle-"

Kapı yüzüme çarptı.

Orada öylece duruyorum, damarlarımda coşku

dolaşıyor. İyi bir kovalamacayı sevmiyorsam ne
olayım.

Oyun başlasın, küçük prenses.

Rekabetçi olmadan NFL'de on dört yıl geçirmedim. Bir hedefim olduğunda . . . Koridorda yürürken menajerimin numarasını çevirmeye başladım bile.

"Hey, Tuck. Geç oldu. Neler oluyor?" Ben cevap verirken diyor ki. "Bir kız var."

Kıkırdıyor. "Oyunun üzerinden geçmek istersin diye düşünmüştüm." "Daha sonra. Bu kız. Onu araştırabilir misin?"

"Genelde bu tür şeyler yapmam."

"Ama bunu yapan insanlar tanıyorsun. Mesele şu ki, ben sadece tanıdığım kadınlarla çıkarım ve bunu tanımıyorum.

Tanışma şeklimiz biraz tuhaf."

"Onu tanıyabilirsin. Normal insanlar böyle yapar."

"Ben normal bir insan değilim. En iyi müşterilerinizden biriyim ve daha önce de başım yandı, hatırladınız mı?" Alçak sesle ıslık çalıyor. "Vay be. Bu striptizciyle mi ilgili?"

Nefes veriyorum. Lolipop ya da Mary Fordham, beni mahvetti. Tehdit mektupları gönderdi, beni takip etti, Courtney'i takip etti, annemin yaşam tesisine geldi. Tanrıya şükür güvenlik onu içeri almadı. Son seferinde elinde bıçakla geldi. Geceydi ve içeri girmek için Wickham'ın köşesinden yürüdüğümde arkadaşlarla akşam yemeğinden geliyordum. Caddenin karşısındaki bankta bekliyordu ve bana doğru koştu. Beni bıçaklamadan önce bileğini yakalamayı başardım. Bu unutulacak bir şey değil.

Francesca Lolipop değil. O bir sapık değil. O

burada yaşıyor. Darden ve Herman ona bayılıyor. Ama hâlâ bir tedirginlik var.

Bizi bir araya getiren tesadüflere geri dönerken boynumu ovuyor, oradaki kasları gevşetmeye çalışıyorum. Gökyüzünde bizi izleyen, bizi doğru zamanda doğru yere koymak için satranç taşları gibi hareket ettiren sihirli bir güç olduğuna inanmıyorum.

Kader saçmalıktır. Yıldızlar aynı hizaya gelmez.

Buna inanamıyorum çünkü eğer gerçekse, o zaman babamın ölümüne sebep olmam gerektiği, annemin söylediği her şey olmam gerektiği anlamına geliyor. Tıpkı onun gibi. Onun gibi. Burnum alevlendi. Sahip olduğum her şeyi kendi başıma elde ettim, kader öyle buyurduğu için değil.

"Tuck? Orada mısın?" Ben soruyor.

"Evet." Asansöre bindim ve çatı katına çıkmak için şifreyi tuşladım. "Sadece bazı kırmızı bayraklar ortaya çıktı. Bununla ilgilenmesi için güvенеbileceğin biri var mı?"

"Müfettişlerimiz var, elbette. Adı ne?"

"Wickham'daki Francesca Lane, daire 20E. East Coast Ink & Gallery adında bir yerde çalışıyormuş. Yaşı bilinmiyor, belki yirmili yaşların sonunda. Minyon, siyah saçlı, güzel kalçalı, iri gözlü."

Kıkırdıyor. "Bu iyi; gerisini biz hallederiz. Nasıl tanıştınız?"

"GİZLİLİK SÖZLEŞMESİ."

Bir duraklama. "Tamam, bir adam bulup size haber vereceğim. Tampa maçına dönelim. Kaybettik diye kendini üzme. Yapabiliriz-"

Çenem büküldü. "İki pas düşürdüm ve son bölgede beceremedim. Kontratım sezon sonunda bitiyor ve durum hiç iyi görünmüyor." Parmağımdaki son Super Bowl yüzüğüne bakıyorum. Ronan takımdan ayrıldığından beri her şey yokuş aşağı gidiyor.

"Belki de yeni bir başlangıca ihtiyacın vardır. Tennessee geniş bir alıcı arıyor-"

"Burası evim." Çatı katının dışındaki koridorda duvara yaslanıyorum. "Sorunun ne olduğunu anlayamıyorum ama üst üste üç maç kaybettik ..." Yüzümü ovuşturuyorum.

"Ayak bileği mi?"

"Taramalar iyi."

"Kırk metre koşu süreniz?"

"Dört nokta dört en sonuncusuydu. Çok iyi. Seçmelerden yeni çıkan çocukları yeniyorum."

"Zihinsel mi?"

"Hâlâ terapideyim." Geçen sezon bir oyuncuya yumruk attıktan sonra koçum seanslara katılmamı istedi. Doktorun teşhisi? "Açık saldırganlık" ve anksiyete yaşıyorum çünkü kontrolden çıkmış hissediyorum.

İç çekiyor. "Ronan oyun kurucuyken siz ikiniz yanıyordunuz. Jasper-"

"Yetenekli. Benim."

"Stres yapmayın. İçeri gel, beyin fırtınası yapalım-"

Telefonum bip sesi çıkarıyor ve kimlikteki ismi gördüğümde vücudum geriliyor. "Gitmem gerek.

Yardımanın için teşekkürler.

Şu soruşturmaya başla. Görüşürüz, Ben."

Bir sonraki aramaya geçiyorum. "Nella? Neyin var?" Akıl hastalığı olan insanlar için son teknoloji ürünü özel bir tesis olan Greenwood'un müdürü olan Nella benimle her hafta sohbet ediyor ama asla geceleri değil.

"Tuck. Küçük bir olay yaşadık."

"O iyi mi?"

"Evet."

"Ne oldu?"

İç çekiyor. "Dün tenis derslerini kaçırdı, bu önemli bir şey değil ama önceden haber vermesi gerekiyordu. Sonra, bu öğleden sonra, grup seanslarını kaçırdı. Bahçeyi aradık ve onu çeşmede bulduk. Çıplaktı ve kendi yazdığı bir balede dans ediyordu."

Annem asla bir balerin olmadı, ama insanı balerin olduğuna inandırabilirdi.

Bakımlı bahçelerdeki fıskiye, büyük bir havuza su akıtan büyük bir vazo heykelini hayal ederken iç çekiyorum. Onu orada hayal ediyorum, sarı saçları parlıyor, gözleri ıslık ıslık.

Nella devam ediyor. "Görevlilerden birine vurdu, ciddi bir şey değildi ama bunun bir telefon görüşmesini hak ettiğini düşündüm. Manik bir evrede gibi görünüyor. Yarın doktoruyla görüşmesi için randevu aldım."

"Adamların neredeydi? Tenis dersini kaçırdığında neden onu kontrol etmediniz?" "Tuck, onun seçimleri var ve biz sadece iyi seçimler yapmasına yardımcı olmak için buradayız. Biz bir kurum değiliz-

Biz bir konaklama tesisiyiz."

İç çekiyorum. "Biliyorum. Sadece ona bir şey olmasını istemiyorum. Onu bir ay önce gördüm ve iyi."

Ama öyle miydi? Normalden daha hızlı konuşmuyor muydu? Konudan konuya atlamıyor muydu? Ben

Sadece beni görmek istediği için mutluydum. Belki de bu duygu o kadar iyi geldi ki gözlerindeki coşkulu parıltıyı görmezden geldim. "Annen karizmatik bir kadın, manik olsun ya da olmasın. Bazen ilaçlar işe yaramıyor ya da

Muhtemelen onları almamaya karar verdi. Artık yerleşti, o yüzden endişelenmenizi istemiyorum." "Pekala, nasıl gittiğini bana bildir. Beni sordu mu?"

"Üzgünüm, yapmadı." Sesi yumuşar.

Annem beş yıl önce kapıma geldiğinde, Greenwood'da yaşamayı seçti ama kendi şartlarıyla. Beni sadece istediği zaman görüyor.

Geçmiş acılar etrafımı sararken boğazım

düğümleniyor. "Evet. Tamam." Nefes alıyorum.

"Sadece kontrol edeyim dedim." Nella'yla konuşmayı kesiyorum ve duvara yaslanıyorum.

Öfke sorunları olan bir baba ve bipolar bir anne. Olağanüstü bir çocukluktu.

Beni ilk kez korkuttuğunda on üç yaşındaydım. Babam şehir dışındaydı ve şeytanların duvarlarda saklandığını iddia ederek günlerce uyanık kaldı. Onları kovmak için pentagramlar çizdi. Hizmetçi babamı aradı, o da eve geldi ve kavga ettiler.

Bir keresinde beni okuldan bornozla aldı, bir bara götürdü ve saatlerce arabada bıraktı. Babam geldi ve onu dışarı sürükledi. Yarı giyinik bir adam onları takip etti ve otoparkta babamla kavga etti. Şoförümüz bizi eve bırakırken, babamın ellerini defalarca yumruklayarak ona karşı acımasız sözler sarf etmesini izledim. *Fahişe, sürtük, kaltak, psikopat*. Yumrukları o gecenin ilerleyen saatlerinde ona vuracaktı.

yatak odalarına girmeme izin vermesi için kapıyı açtım.

Annem onun söylediği o kötü sözlerin hiçbiri değildi.

Fantastik hikayeler anlatırdı.

Bana güneş ışığım derdi.

Çelloyu öyle bir duyguyla çaldı ki insanlar ağladı.

Kalp kıracak kadar güzeldi.

Babam onu severdi. Ve ondan nefret

ederdi. O da babamı severdi. Ve

ondan nefret etti.

O çalkantılı duygularla kaynarken, beni neredeyse hiç fark etmediler.

Bir ağrı göğsümü delip geçerken homurdanıyorum, birkaç saniye sürüyor ve sonra azalıyor. Kalbim sanki on millik bir koşuyu bitirmişim gibi ağır ve yoğun bir şekilde çarpıyor. Duvardan yere doğru kayıyorum ve başımı ellerimin arasına alıyorum.

Kalbimi düzenli olarak kontrol ettiriyorum. Gayet iyi.

Bu, ona ya da ona dönüşeceğim korkusu mu?

Yoksa daha çok benmerkezci mi?

Kariyerim ölüyor ve ekibim için işe yaramaz olma fikri -düşündüğümde ellerimi sıkıyorum- kör bir bıçakla derimi yüzmek gibi. Hani herkesin bir şeyi vardır ya, harika olduğu, onu merkezde tutan ve mutlu eden o şey? Belki bir eş, bir arkadaş ya da sevdiğiniz bir ev. Benim içinse, o domuz derisini yakalamanın ve onu son bölgeye götürmenin verdiği heyecan. Eğer futbol giderse, bunca yıldır aklımı başımda tutan *tek şeyi* kaybedersem, bana ne olacak?

Babam gibi saldıracak mıyım?

Anneminki gibi zihinsel sorunlar ortaya

çıkacak mı? Kafamı duvara vuruyorum.

Sekse ihtiyacım var, iyi, sert, kaba bir sikişe. Decadence'dan bu yana aylar geçti ve

ben- "Yo. Sen iyi misin?"

Jasper çatı katının kapısında belirince düşüncelerim kesiliyor. Kargaşayı bastırmak için başımı kaldırıp bakıyorum. Yüzümü çabucak toparlayıp ayağa kalkıyorum. "Evet. Sadece düşünüyordum."

Başını sallıyor. "Bu antrenmanla mı ilgili? Kapalı görünüyordun-"

"Değildim," diyorum sertçe. "Atışlarını yakaladım, değil mi?"

Ellerini havaya kaldırdı. "Güzel, güzel. Bu, kanepene peynir tozu bulaştırmamla mı ilgili? Şezlonglardan birine de bulaşmış olabilir ama kötü değil. Biraz temizleyici sıktım ve biraz daha kötüleşti."

Onu içeri kadar takip ederken sinirlerim tepeme çıkıyor. "Kanepemde puf mu yedin?"

"Cherry'nin hatasıydı," diye ekliyor. "Kucağıma atladı ve ben de çantayı döktüm..." Bana mahcup bir bakış atarken sözünü kesiyor. "Onları çok seviyor, Tuck, ve neredeyse gerçek peynir gibi."

Burnumu çimdikliyorum. "Kendi ikramları var, sipariş ettiğim özel ikramlar. Senin diyetin berbat. Onunkini bozma."

Ekose pijama pantolonunu giymiş, çıplak karnını tokatlıyor. "İhtiyaçlarım var, Tuck. Tatlı ve tuzlu ihtiyaçlar. Donut ve pastırma. Peynirli pufar ve Snickers."

Oturma odasındaki dağınıklığa bakıyorum: yerdeki yastıklar, yayılmış spor dergileri, gazoz kutuları, sehpanın üzerindeki şeker ambalajları.

Gözlerim kanepenin turuncu lekeli koluna odaklandı. Ben OKB değilim ama Jasper Keşiş.

"Yatmadan önce kendime çeki düzen vereceğim," diye beni temin ediyor. "Peki. Courtney nerede?"

"Yatak, Tanrı'ya şükür." Sesini falsettoya çeviriyor ve bileğini aşağı indiriyor. "Temiz havluya ihtiyacım var,

Jasper; köpüklü suya ihtiyacım var, Jasper; yumuşak tuvalet kağıdına ihtiyacım var, Jasper; HGTV izlemek istiyorum, Jasper."

Yüzümde bir gülümseme hayaleti beliriyor. "Onun sesine çok yakınsın." İnliyor. "Sadece merak ediyorum, burada ne kadar kalacak?"

"Oh, bu eğlenceli. İki misafirim birbirinden hoşlanmıyor."

"O şımarık bir velet ve bana yardımcıymışım gibi davranıyor." Kollarını kaldırır. "Ben onun hizmetçisi değilim. Kendi havlularımı bile zor alıyorum."

"Bugün ortaya çıktı, bu yüzden onu biraz rahat bırakın. Erkek arkadaşından ayrıldı ve gidecek hiçbir yeri yok."

"Hadi ama, şehirde örnek arkadaşları var. Ne zaman tartışmalar koşarak sana geliyor. Senin kız arkadaşın olmak istiyor."

"Hmm." Courtney ve ben çıktık, bir süre ayrıldık ve sonra tekrar çıktık. Ayrıca, Lolipop'un bıçak salladığı gece Courtney benimleydi. Onu öylece kesip atamam çünkü sinir bozucu olabiliyor. O bir arkadaş. Fazla arkadaşım yok.

"Oda arkadaşlarından bahsetmişken, dairenin hazır olması için bir zaman çizelgesi var mı?" Benimkinin altında üç daire satın aldı ve onları tek bir daire olarak yeniliyor.

"Gitmemi bekleyemiyor musun, ha?"

"Sinir bozucu bir pisliksin."

Kirpiklerini kırıştırtıyor. "Biliyorum. Ben harikayım." "Tekrar ediyorum, sen sinir bozucu bir pisliksin."

"Ben seni seviyorum, sen de beni seviyorsun. Bir kankalığımız var. Bromance hala bir şey mi emin değilim, ama bir şeyi tekrar bir şey yapabilirim, değil mi? Erkeklerin arkadaşlıkları hakkında bir makale okuyordum ve takma adlara ihtiyacımız var - senin bana *pislik* ve *gecekonducu demen* dışında. Ben sana Koca T diyeceğim. Sen bana ne demek istersin? Haydi, söyle bana..." Ellerini birbirine sürüp sırtıyor ama gözlerinde ciddi bir parıltı var.

"Jay Bird çünkü duştan sonra çıplak dolaşmayı seviyorsun. Aletinin etrafına bir havlu koy. Burası soyunma odası değil."

Alkışlıyor. "Pekala. Jay Bird ve Jay Bird ve Big T. Sevdim bunu. Daha çok sarılmalıyız. Kaynaşmak için iyidir. Oyunumuza yardımcı olabilir. Uyum. Birlikte hareket ediyoruz, anlıyor musun? Yin ve yang, bezelye ve havuç. Topu ben atarım sen hissedersin gibi bir şey mi? Telepati futbolu."

Bir tabureye oturdum. "Dostum . . ."

"Hadi bana biraz sevgi ver, Koca T. . ." Bana arkadan sarılıyor ve ben kıkırdarken onu itiyorum.

"Tanrım, kendine bir kız arkadaş bul."

Suratını asıyor. "Sanırım sana tungsten ve siyah deri erkek bilezikleri sipariş ettiğimi söylemek iyi bir fikir değil. Çok havalı ve belalı. Zaten bir tane taktığını biliyorum, o yüzden hoşuna gideceğini düşündüm."

"Hayır." Kelepçeyi sadece bileğimdeki yaraları gizlemek için takıyorum.

"Belki Deacon da bir tane ister." Sahte bir gözyaşını silerken

burnunu çekiyor. Ellerimi havaya kaldırıp gülüyorum. "Lanet olsun.

İyi o zaman."

Bana göz kamaştırıcı bir sırtış atıyor ve yumruğunu çarpmam için uzatıyor.

Oyuncak papillonum Cherry köşeden uçarak geliyor, büyük kahverengi kulakları havada sallanıyor. Onu kollarımın arasına alıyorum ve burunlarımızı birbirine sürüyorum. "Bebeğim, benim tatlı Kiraz'ım, ne yapıyorsun? Ne yapıyorsun? Çirkin adamın sana peynirli puf vermesine izin verme, asla, asla, asla." Kaşlarımı ona doğru kaldırdım. "Gerçekten. Köpeğimi yemek bağımlısı yapma. Karnı için iyi değil."

"Sanırım bu artık Oreos yok demek-" "Ne oluyor lan. O-!"

"Şaka yapıyorum Koca T. Tanrı şahidim olsun, yemin ederim."

Jasper mutfağa gidip bir şeyler hazırlarken onu kollarımın arasına alıp kucakladığımda öfkem yatışıyor.

Buzdolabından bira. "Bira

mı?" Başımı salladım.

"Tabii ki."

"Ah, sanırım prensesinle buluşman pek iyi sonuçlanmadı?"

Cherry ile birlikte çalışma odasındaki deri şezlonglardan birine oturdum. "Üzerinde çalışıyorum. Oda arkadaşının Pamuk Prenses olduğuna eminim. Cece. Başka bir oda arkadaşı daha var, bir erkek. Adı neydi, hatırlayamıyorum."

"Francesca'nın tanıdık geldiğini biliyordum." Bana şişemi uzattı, sonra yanımdaki sandalyeye oturdu. "Şimdi futbola odaklanalım. Zor bir mağlubiyetti. Maç hakkında konuşmak ister misin?"

İçim daralıyor. "Şimdi olmaz."

Bana bir bakış atarken parmakları sandalyesinin koluna vuruyor. "Futbol dışında başka bir şey konuşmak istersen ben buradayım. Kankalar böyle yapar: yükü omuzlamaya yardım etmek falan."

Eskiden Ronan'la konuşurdum. Ama . . .

"Yok, ben iyiyim. Gelecek hafta daha iyi oynayacağız, tamam mı?"

Başını sallıyor ve bir oyuna tıklıyor. Arkama yaslanıp biramı yudumluyorum, kafam daireler çiziyor. Annemin manik dönemini düşünüyorum ve bana en çok ihtiyaç duyduğu anların o anlar olması canımı yakıyor ama aramadı.

En kötüsü de bir yanımda hâlâ onun "gün ışığı" olmak, onayını almak istiyor. Parmaklarımı bacağıma vuruyorum. Arabama atlayıp yarım saat içinde Greenwood'da olabilirim. Sadece kontrol etmek için. Nefes veriyorum. Hayır. Geç oldu. Beni orada istemiyor. Sorun değil. Sorun değil. Her neyse.

Daha sonra üçüncü kattaki spor salonuma çıkıyorum. İki bin metre karelik alanda tavandan tabana aynalar, minderler, kum torbası, üç farklı koşu bandı, antrenman sehpası, dambıllar, halterler, kettlebell'ler, sabit bisikletler, kürek çekme makinesi ve Manhattan'ın ışıklarına bakan bir yoga alanı var. Burası benim sorunlarımı çözdüğüm tapınağım.

Hoparlörlerden müzik açıyorum ve atlama iplerinden birini elime alıyorum. Boynumu kıvrarak derin bir nefes alıyorum ve başlıyorum. Beşinci setin sonunda kalbim güm güm atıyor ve vücudum ter içinde kalıyor. Yorgunluktan silkiniyorum ve bir set daha yapıyorum, vücudumdaki hayal kırıklığı kaybolana kadar sadece bir set daha.

Daha sonra duşa giriyorum ve kaslarım için buhar özelliğini açıyorum. Sıcak su vücudumdan aşağı süzülüyor ve gerginliğimin bir kısmını gevşetiyor. Ellerimi fayansa bastırarak kafamdaki düşünceleri uzaklaştırıyorum - futbolla, annemle, kariyerimle ilgili.

Daha sonra, Courtney hafifçe içeri girdiğinde yatakta kanallar arasında geziniyordum. Cherry'yi uyandırmamaya çalışarak daha dik oturuyorum.

"Um, Court ..."

Siyah, transparan bir ayakkabıyla bana doğru yürüyor. Belini ve göğüslerini çaprazlama saran sıkı gümüş zincirlere bakınca kaşlarım kalkıyor.

"Acıyor mu?"

Omuz silkiyor. "Kimin umurunda? Güzel bir şey. Geçen ay bir çekimden aldım. Jasper tam bir et kafalı bu arada. Onu kovmalısın."

"Bunun kan dolaşımınızı kesmediğinden emin misiniz?"

Ellerini sallarken çenesi geriliyor. "Böyle mi düşünüyorsun? Bu çok seksi. Senin için giydim."

Café Lazzo'nun önünde öpücüğüne karşılık verdiğim için başıma gelen bu. Kahretsin. Yüzümü fırçaladım. Kalbim yerinde değildi ve kafam kızaktaki kızın neden tanıdık geldiği konusunda karmakarışık.

Komodininin önünde durdu. "Gerginsin. Bırak daha iyi

yapayım." "Öpüşmemeliydik. Bu bir hataydı."

Dudakları benimkilere değiyor. "Hataları severim. Tekrar yapmak istemez misin?"

Vücudum geriliyor, sikim kalınlaşıyor. Evet, birine sokulmak, bu endişeyi uzaklaştırmak için can atıyorum ama bu Courtney ile değil. Sadece bir kişi tatmin edebilir.

"Mark'a saldırıyorsun. Seni incitti ve intikam almak istiyorsun." Telefonunda birlikte çalıştığı bir kızdan gelen mesajlar buldu.

"Mark burada değil, sen buradasın. Sadece sen sokaktaki bir yabancıнын peşinden koşuyorsun. Jasper bana onun Decadence'da tanıştığın kız olduğunu düşündüğünü söyledi."

Başımı salladım. "Bu o ve o gerçekten bir yabancı değil. O gece onu farklı bir kategoriye soktu." Dudakları gerildi. "Her şeyde bir gariplik var."

Omuz silkiyorum.

"Tamam, ben senin için buradayım. Her şey için." Elleri yanağımı okşuyor. "Birbirimiz için burada olabiliriz. Ciddi olmak zorunda değil."

Yorganı geriye atıyorum ve çekmecemden ona bir tişört almak için ayağa kalkıyorum.

Konu ben o l u n c a Courtney'le her şey ciddileşiyor. Beyaz bir çit istemediğim için iki kez ayrıldık. On iki yaşından beri modellik sektöründe ve tanıştığımızda bu işi bırakıp yuva kurmaya hazırды. Evlilik istiyor. Çocukları var.

Benim yok. Büyüdüğüm boktan yolla değil. Kusurlu genlerimle olmaz. Korku içimde dalgalanıyor ve bir aile fikri midemi bulandırıyor. Her gün bana bağımlı olan insanlardan sorumlu olamam.

"Biz bir çift olarak ya da çıkarları olan arkadaşlar olarak çalışmıyoruz. Seni incitmek istemiyorum Court." Gömleği ona fırlattım.

"Pislik. Neden bu kadar asil olmak zorundasın?" diyor, sonra da kıyafetine bakıp dudak büküyor.

"Bu işkence parçası gerçekten acıtıyor."

"Kan akışı kesinlikle göğüslerine gitmeyi durdurdu."

İç çekiyor. "Kırmızı ayakkabıyı giymeliydim. Bu sana iyi gelirdi." Bir kahkaha attım. Şüpheli.

"Duygularım incindi, sevgilim."

Gözlerimi deviriyorum. "Tamam. Bunu telafi edeceğim. Yakında yemeğe gideriz, olur mu? Senin şu İtalyan

gibi

mi?"

"Coletta's, evet!" Kollarını boynuma doluyor ve dudaklarımı öpüyor. "Courtney, hayır-"

"Büyük T-" Jasper kapıyı açarken sesi kesiliyor. Çırılçıplaktı, umursamazdı. Gözleri hala gömleği giymemiş olan Courtney'e bakıyor. "Oops. İkinizin birlikte olduğunu bilmiyordum..." Sözünü kesiyor. "Tanrım, acıyor mu Courtney?"

Tişörtü göğsüne bastırırken, "Cehenneme kadar yolun var, Jasper," diye çıkışıyor. "Bu muhteşem vücudu gördüğünü unutmaya ne dersin, tamam mı? Ve üzerine bir şeyler giy. Kaplumbağa sakin hiç çekici değil."

Arkasına yaslanır ve aletine bakar. "Kaplumbağa siki nedir?"

İnledim. "Tanrım. Bu konuşmayı daha yeni yaptık, Jasper. Duştan sonra bir havluyla sar!"

"Tamam, deneyeceğim ama kaplumbağa çükü nedir?"

Önce tavana, sonra ona bakıyorum. "Gerçekten bilmiyor musun?"

Başını iki yana sallıyor. "Utah'ta muhafazakâr bir ailede büyüdüm ve yirmi yaşına kadar bakireydim-

bir tane."

"Bu çok şeyi açıklıyor," diye mırıldandı Courtney. "Hiçbir şey bilmeyen olgunlaşmamış bir pislik kadınlar hakkında."

"Ben kadınlara karşı manyağım, o yüzden k a p a çenenen," diyor ona, sonra bana bakıyor. "Peki, kaplumbağa çükü nedir? Telefonumu çıkarmak zorunda kalmak istemiyorum."

İç çekiyorum. "Aletin geri çekildiği zaman. Şu anda sahip olduğun tek şey taşakların." Courtney sırtarak, "Sadece iki kıllı taşak," diyor.

Courtney'i işaret ederken "Senin yüzünden," diye homurdanıyor. "Kim göğüslerin etrafında zincir görmek ister ki? Ucubeler dışında kimse."

Ona ters ters bakıyor. "İnanılmaz! Seks kulübüne giden ve bunun ne kadar harika bir şey olduğundan bahsedip duran sensin! Gerçek bir kadın bulamıyorsun."

Kalçalarını pompalıyor. "Cupid'e binmek için can atıyorsun."

Courtney, "Aletin dünyadaki en görkemli şey değil," diye tersliyor. "Bu odada senden başka kimse ona bakmak istemiyor."

"Bebeğim, gözlerin aletime yapışmış. Lütfen çıkar onları. Bu senin için değil." O onun bardak Kasık.

Ellerimi havaya kaldırıp dışarıdaki koridoru işaret ediyorum. "Lütfen, Tanrım, odamdan siktir git. İkiniz de. Gidin. Şimdi."

Cherry havlayarak onayladı. Zavallı bebek onların yüksek sesleri karşısında yorganın altına saklanıyordu. Courtney burnunu çekiyor. "İyi geceler, Tuck. Siktir git, Jasper."

Kız burnunu havaya kaldırarak yanından geçerken Jasper sırtıyor.

Sonunda kapı kapanıyor ve yatağıma uzanıp uyumak için yalvarıyorum.

\$ I BQUFS

' 3 " / \$ &4\$ "

"Daha iyi hissediyor musun Francesca?" Herman birkaç gün sonra bana kapıyı açarken soruyor. "Bir süre önce petunyaların içine kustuğunu gördüm. Etrafta kötü bir böcek dolaşıyor."

Ha. "Ben iyiyim. Sorduğun için sağ ol. Catherine nasıl?"

Bana karısının kanal tedavisinden bahsederken girişe yakın bir yerde duruyoruz, sonra bana en küçük torununun ilk doğum gününün fotoğrafını gösteriyor. Yüzüne pasta bulaşmış küçük bir çocuğun görüntüsü karşısında göğsüm sıkışıyor.

"Yürüyüşe mi çıkıyorsun?" diyor ben kaldırıma yaklaşırken. Başımı sallıyorum. "Yakında görüşürüz."

Başını sallıyor. "Pekala. Edward beni atlattığı için tekrar özür dilerim. Müdüre söyleme, tamam mı?"

Edward aklımdan bile geçmedi. Özür dilemeye, belki de kendini affettirmeye geldi ve sonra hamile olduğumu öğrendi. Paha biçilemez. "Geri döneceğinden şüpheliyim, Herman."

Ellerimi siyah deri moto ceketimin içine sokup Aralık başındaki havaya adım atarken el sallıyorum. Beşinci Cadde'den aşağı yürüyorum, sonra Doğu Yetmiş Üçüncü Sokak'a dönüp Lottie's Coffee and Book Shoppe'a giriyorum. Dumanı tüten bir fincan kahve için can atıyorum ve fındıklı, karamelize koku neredeyse hamilelik boyunca kafeini azaltma yeminimi bozmama neden oluyor. İç çekerek ejder meyveli ve mangolu bir çay sipariş ediyorum. Midemi rahatlatan tek şey bu oldu. Bir kitap alıp tekrar dışarı çıkıyorum.

Wickham'a dönmek için yolu yarılamıştım ki bir adam hızlı adımlarla yanımdan geçti, sonra durup bana baktı. Sesi derin ve boğuktu. "Francesca?"

Sesimi bulana kadar dudaklarım şaşkınlıkla aralanıyor. "Hey."

"Hey," diyor bana doğru yürürken. Siyah yün bir palto, kalın bir atkı ve başında Nike marka yün bir şapka olduğu için kolayca tanınmıyor ama bu durum kadınların ona ikinci ve üçüncü kez bakmasına engel olmuyor.

"Nasılsın?" diye soruyor ve ben elimde olmadan dudaklarına bakıyorum, üstteki derin V, alttaki dolgun. Muzip dudaklar. Onları boynumda, göğüslerimde, belimin kıvrımlarında kullanma şekli ...

Kendimi içten içe sarsıyorum.

Ateşli topçudan uzak durmalıyım.

"Güzel." Hamile. Tekrar yürümeye başlıyorum ve onun adımları da benimkilerle uyum sağlıyor. "Sanırım eve gidiyorsun?" diye soruyor.

"Evet."

"Seninle yürümemin sakıncası var mı?" "Zaten öylesin."

"Benim tatlı prensesim çoktan gitti." Kıkırdıyor, sonra ayılıyor. "Seni gördüğüme sevindim.

Aklımdan çıkmıyordun."

"Oh?"

"Evet."

Yürümeyi ilk kim bırakır bilmiyorum, ben mi o mu, ama biz bırakıyoruz. Bir mağazanın çıkıntısının yanında duruyoruz ve gözlerimiz kenetleniyor. Bakışlarımızı düşürmeden şapkasını çıkarıyor ve uçları elmas kesim çene çizgisine değen sarı saçlarını alnından uzaklaştırıyor. Küçük bir gülümseme dudaklarını kıvrıyor. "Caf  Lazzo'da çalıştığın bir rüya gördüm. Siparişimi istediğimde yüzüme spaghetti fırlattın. Sonra herkes ekmek çubuğuna dönüştü. Sen bile."

Küçük bir kakhaha patlamak istiyor ve ben onu tutmak için dudaklarımı ısırıyorum. "Yatağa a  gitmiş olmalısın." "Bir tane daha yedim. Korkunçtu." Eldivenlerini çıkarıp cebine sokuyor. "Bir tane daha vardı."

Bu virüs dünyayı vurdu ve herkes palya oya dönüştü. Parlak giysili ve makyajlı küçük çocuklar her yerde koşuşturup insanları   ld rmeye çalışıyordu. Kadınlar-kadın palya olara palyaço denildiğini biliyor muydunuz?"

G z kırıyorum. "Hayır."

"Artık biliyorsun. Her neyse, bu palyaço kadınlar beni kovalıyordu.  ılgın şapkaları ve b y  k, sarkık ayakkabıları vardı." Titriyor. "Tam onları atlatmıştım ki, sen palya oya dönüşmüş bir gelincikten kaçarken sana rastladım. Wickham'a koştuk, asansöre atladık ve çatı katında saklandık. Sonra Jasper korsan palyaço olarak ortaya  ıktı. Kolunda bir kanca vardı ve bizi kesip yemek istediğini söyledi. Nereden olduğunu bilmediğim bir testere kaptın ve ona fırlattın. Tam alnına isabet etti ve binadan aşağı düştü. Sonra uyandım."

  imden bir kakhaha yükselirken başımı sallıyorum. "Sence bu ne anlama geliyor?"

Yavaş ve seksi bir şekilde gülümsüyor ve tüylerim diken diken oluyor. "Palyaço kıyameti koptuğunda elinde bir testere olduğundan emin olmak için."

"Stephen King'in *"O"* kitabını okudum ve palya olarla işim bitti. Berbatlar," diyorum. "Aynen! Tanrım. Palyaçolar çok korkutucu."

Aynı anda gülüyoruz ve ben başlıyorum, onun gerçekten komik olduğunu fark ettiğimde kakhaham azalıyor. Bakışlarımız birbirimizden sekerken aramıza bir sessizlik yerleşiyor - ve kahretsin, neden gözlerimi ka ıramıyorum? Başımı eğip yutkunuyorum. "Ah, gitmeliyiz."

"Ah, doğru." Tekrar yola çıkıyoruz, adımlarımız senkronize. "Yürümek kafamı boşaltıyor, biliyorsun, özellikle de hava soğukken. Bugünlerde kafamı boşaltmaya çok ihtiyacım var." Yüzünü buruşturuyor. "Futbol taraftarı mısın?"

"Hayır." Brogan'la birkaç ma  izledim ama hepsi bu.

"Sana öğretebilirim, küçük prenses. İlk olarak, ben bir geniş alıcıyım. Benim işim topu yakalamak, sonra rakip takıma üstünlük sağlamak ve mesafe almak. Jasper oyun kurucu. Topu o atar."

Gözlerimi deviriyorum. "Sen ve Cupid NFL'desiniz. Hâlâ kafamı toparlamaya çalışıyorum." Parmak eklemlerindeki beyaz yara izlerine bakıyorum.

Gözleri benimkileri takip ediyor. "Ah, onlar camdan geldi. Ayrıca bileğimdekiler de." "Nasıl?"

Kaşları  atıldı. "Ellerimi bir pencereden içeri soktum. Arabanın içinde biri vardı ..." Sesi kesiliyor. " nemli bir şey değil."

Merakımı bir kenara iterek başımı sallıyorum. Bu konuda konuşmak istemiyor ve gerçekten de onun hakkında ne kadar az şey bilirim o kadar iyi.

"Bir saniye bekler misin Francesca?"

Ne demek istediğinden emin değilim ama bir sokak lambasının yanında duruyorum.

Bana hızlıca başıyla selam verdikten sonra bir antikacının yanındaki betonda oturan altmış yaşlarında bir adama doğru yürüyor. Bacak bacak üstüne atmış, yırtık bir tişört, yırtık kot pantolon ve tenis ayakkabısı giymiş. Yanında bir kedi ve içi ıvır zıvırla dolu bir karton kutu var, ama onun için bunların ıvır

zıvır olmadığından eminim. Tuck eğiliyor ve onunla beklediğimden daha uzun, en az on dakika konuşuyor, yine de gitme isteği duymuyorum. Tuck

Kediyi sevdikten sonra paltosunu ve atkısını çıkarıp ona uzatıyor. El ele tutuşuyorlar; sonra Tuck bana doğru geri yürüyor.

"Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm. Hazır mısın?"

"Bu güzeldi. Çoğu insan yürümeye devam eder." Ben. Ben yürüyorum. Sanki bir süre sonra evsizleri görmüyormuşsunuz gibi. Bu korkunç bir düşünce ve içim ürperiyor. "Sık sık palto dağıtıyor musunuz?"

Cevap vermeyince ona bakıyorum ve sonra nefes nefese kalıyorum. "Aman Tanrım, yapıyorsun! Geceleri etrafta dolaşıp kışlık kıyafetler mi dağıtıyorsun?"

Omuz silkiyor. "Manhattan'da elli binden fazla evsiz var. Eyaletin tamamını sayarsak seksene ulaşır. Bazıları barınaklara gidiyor, bazıları gitmiyor. Sokaktakilerin bazen tek istediği biriyle konuşmak ve bir bağ kurmak. Ona paltomu vermek fazla bir şey değil ama onun için öyle." Duraksıyor, yüzünü buruşturuyor. "İşin zor kısmı, sonrasında kendimi iyi hissediyorum. Bunu kendim için de yapmam kötü mü?"

"Hiç de değil."

Başını sallıyor. "Terapistim geçen yıl bana başkalarına yardım etmemi söyledi. Hayır kurumlarına daha fazla para vermekle başladım ama çek yazmanın bir anlamı yoktu. Ben de buna başladım." Küçük bir kahkaha atıyor. "Vay canına. Bunu daha önce kimseye söylememiştim."

Dudaklarımı kıvrırır gibi yapıyorum. "Medyanın bunu haber yapmamasına şaşırdım." "Evsizlerin çoğu benim kim olduğumu bilmiyor."

Bir çift el ele tutuşarak bize doğru yürüyor ve onlara daha fazla yer açmak için yanlarından geçiyoruz. Bana doğru baktı. "Peki hiç o geceyi düşünüyor musun?"

Hangi gece olduğunu sormama gerek yok. "Hayır, asla."

Büyük. Şişman. Yalan. "Evet, ben de. Gerçekten berbattı.

Şimdiye kadarki en kötüsü."

"Tamamen, değil mi?"

"Kesinlikle." Sırıttıyor.

Girişe doğru yürüyoruz ve Herman yüzünde bir gülümsemeyle bize kapıyı açıyor. "En sevdiklerimden ikisi. Yürüyüş nasıldı?"

"Harika," diyoruz ikimiz de aynı anda, sonra birbirimize bakıyoruz.

Asansöre yöneliyoruz ve içeri giriyoruz. O bir tarafa, ben diğer tarafa geçerken o da çatı katı için şifresini giriyor. Diğer birkaç sakın de biniyor ve birlikte arka tarafa geçiyoruz. Dümdüz karşıya bakarken ellerimiz sürtünüyor.

"Yukarı gelmek ister misin?" diye mırıldanıyor nefesinin altında. "İyi olacağım." Ona yan gözle bakıyorum. "Hayır."

"Seni tekrar göreceğimi hayal bile edemezdim. Hayat çılgınca, değil mi?" O gülüyor ve Dul Carnes bize doğru bakıyor. Gerçek adı Iris Carnes, ama buraya taşınıp gözünü Darden'a diktiği günden beri ona Dul Carnes diye hitap ediyoruz. (Zaten üç ölü kocası var.) Altmışlı yaşlarının sonlarında, küt siyah saçları ve boncuk gibi gözleri var - ki şu anda gözlerimin içine bakıyor.

"Hmm. Bir yol ayrımında olduğundan bahsetmiştin. Bu eski sevgilinle mi ilgili?" diye sorar. "Hayır. Onu çoktan geçtim. Başka bir şey."

"Ah, anlıyorum. Kişisel sorunlar. İşsiz."

"Bir işim var. Sanat eseri tedarikçisiyim." Darden dün sanat eseri satın alan bağlantılarındaki herkese e-posta göndererek işi ayarladı. Bana söylediği şeydu: *Müşteri bul. Adımı etrafa yay. Onlara son birkaç yıldır tüm sanat eserlerimi satın aldığını söyle.*

"Sanatı sever misin?" Ben sorarım.

"Seviyorum." Bakışları yüzümde kalıyor. "Hem de çok."

Asansör sakinleri indirmek için duruyor ve bizi yalnız bırakıyor. Ben de aynısını yaparken o bana bakıyor. Gözleri madalyonumun üzerinde geziniyor.

"Ne?" Fısıldıyorum. "Bu bir madalyon. Kulüpte takmıştım."

Yeşil gözler benimkilerle buluşmak için yükselirken sıcaklıkla parlıyor. "Biliyorum. Onu çıkarmazdın. Becerdim

memelerinin üzerinde zıplarken."
Yüzüm kıpkırmızı oldu.
O yataktaki halimizi
hatırlıyorum.
Aramızdaki ateşi.
Lezzetli uyumu.
Yüzümü kapıya dönüyorum.
"Konuyu açtığım için özür dilerim," diye fısıldıyor. "Korkunç bir geceydi,
değil mi?" "Korkunçtu."
"Yarın yürüyecek misin? Aynı saatte mi?" diye soruyor.
Asansör benim katımda durduğunda duraklıyorum, başım
dönüyor. Elimi tuttu. "Francesca?"
Elimi onun elinden çekiyorum, ama uzaklaşmadan önce mırıldanıyorum, "Palto getir."

Jinekologum Dr. Lovell ofisinde benim ve Brogan'ın karşısında oturuyor. Uzun boylu ve zayıf, kısa beyaz saçları, tel gözlükleri ve nazık bir yüzü var.

Cece bugün burada olmak istiyordu ama Los Angeles'ta. Geçen hafta hamileliğimi doğrulamak için ilk randevuma gelmişti. O ziyaret sırasında Dr. Lovell kan tahlili yaptı, beni muayene etti ve kalp atışını bulmak için fetal Doppler kullandı.

At yarışı gibi ses çıkarıyordu ve her şeyi korkunç derecede gerçek kılıyordu.

Hamileliğimin planlanmamış olduğunu bildiği için Dr. Lovell gerçekçi ve yargılayıcı olmayan bir şekilde farklı seçeneklerin üzerinden geçti. Bana biraz zaman ayırmamı ve düşünmemi söyledi.

Brogan ve Cece bundan sonra dairede sessiz kaldılar. Artık şarkılar, şakalar ya da bebek kıyafetleriyle ilgili tartışmalar yoktu.

Yürüyüşe çıktım, metroya bindim, MoMA'ya gittim. Hatta Cece'nin Range Rover'ını ödünç aldım ve sahile gittim. Tüm bunlar kafamda her şeyi evirip çevirmemden ibaretti.

Ne yapmalı, ne yapmalı? Birinci

ya da ikinci kapıyı seç.

Hayatım olduğu gibi kalsın ya da geri dönülmez bir şekilde değişsin.

İmplant ve prezervatif kullanırken hamile kaldım-imkansız ihtimaller. Yaşadığım çocukluk göz önüne alındığında kader fikrine şüpheyle yaklaşacağımı düşünebilirsiniz ama ben her şeyin içinde bir hayır olduğuna inanıyorum. Bir parça değerlilik. Amaç.

Yolculuğum olmasaydı, taptığım bu şehre asla taşınamazdım.

Darden, Brogan ve Cece ile asla tanışamayabilirdim.

Kadere inanmalıyım ya da ben sadece birinin terk ettiği bir çocuğum. Ya hikayem beni buraya getirdiyse?

Ya *bu* bebeğin olması gerekiyorsa?

Hayatım boyunca insanlar beni terk etti. Koruyucu aileler. İlk aşkım.

Edward. Bu bebeğin gitmesine izin verebilir miyim?

Clarity birkaç gün önce Central Park'tan dönerken geldi.

Belki de Cece'nin Madonna'yı söyleyerek dışarı fırladığı anı biliyordum çünkü bilinmeyenin korkusu devreye girmeden önce kalbimin bir kısmı *umutla* doldu.

Benim küçük ailem. Cece, Brogan ve Darden ile.

O -nedense bir kız gibi geliyor- sonsuza dek seveceğim.

Dr. Lovell dizüstü bilgisayarındaki çizelgeme bakarken şimdiki zamana geri döndüm. "Özetlemek

gerekirse,

ilk üç aylık dönemdesiniz. Gebe kaldığınız tarihi biliyorsunuz, ancak son adet tarihinizden itibaren iki hafta ekliyoruz, yani teknik olarak on dört haftalıksınız. Babanın tıbbi geçmişi elimizde yok, ancak kan tahlilleriniz harika ve altta yatan bir durum yok. Bazı kilo kaybı sorunlarınız var ama bebeğinizin ölçüleri normal." Daha önce çektiğimiz ultrason fotoğrafını uzattı. Sadece siyah ve beyaz lekeler var, ama onu sıkıca tutuyorum.

Brogan bana beşlik çıkıyor. "İşte ben de bundan bahsediyorum. Kızım Haziran'da bir bowling topu çıkarmaya hazır!"

Dr. Lovell gülüyor. "Bebeğiniz yumuşak ve esnektir. Doğum kanalınıza sığacaktır."

"Tıp fakültesini bıraktım," diyor. "Anlıyorum ama bowling topu benzetmesini sevdim. Fran'i belalı biri gibi gösteriyor."

Gözlerimi deviriyorum.

"Peki ya mide bulantısı?" diye soruyor biraz sonra. "O bir kusma makinesi."

"Teşekkürler," diyorum kuru bir sesle.

"Kontrol altında tutacağız. Ruh haliniz nasıl?" Dr. Lovell soruyor.

"İnsanlığa uygun değil," diyorum yüzümü buruşturarak. "Her şey beni ağlatıyor, *Gilmore Girls*'ün yüzlerce kez izlediğim bölümleri bile."

Brogan sırtıyor. "Ağlamayı kesmeye çalıştığında, bu sadece *daha fazla* ağlamasına neden oluyor çünkü kızgın." "Mide bulantısı, ruh hali - bunların hepsi beklenen şeyler" diyor. "Mide bulantısı için, sakın kalmaya odaklan."

Susuz kalmayın ve birkaç küçük öğün yiyin. Ayrıca, ruh hali değişimlerine yardımcı olması için şekerleme yapın." Bana sağlıklı yiyeceklerin listesini ve diğer bilgileri içeren bir broşür verdi.

"On tane bisküvi bir öğün sayılır mı?" Ben soruyorum. "Hayır."

Ellerim karnımın üzerinde geziniyor. "O iyi olacak, değil mi? Haberim olmadan önce öksürük damlası, kraker ve kahve ile yaşıyor olsam da mı?"

Elimi okşadı. "Virüsün geçtiğine göre iştahın artmış olmalı. Sen hastaydın. Kendini suçlu hissetme Francesca."

Gözlerim duvarındaki çerçeveli bir diyagrama takılıyor, içinde tam dönem bir bebek olan bir kadın karnı. "Bir bebeği dışarı itmekten bahsetmişken... vajinam eskisi gibi olacak mı, bilirsin işte, sonrasında?"

Dizüstü bilgisayarını bir kenara bırakıyor ve kıkırdıyor. "Sana pelvik taban egzersizleri hakkında biraz bilgi vereyim." Gözlerim parlıyor. "Yani duyduğum şey aynı olmayacağı mı?"

Gözlüklerini yukarı itiyor. "Vücutlarımız doğum sırasında değişmek ve uyum sağlamak içindir. Tüm kadınlar farklıdır."

"Yine de duymak istediğim bu değildi," diye homurdandım. "Hemen yerine oturmuyor mu?"

Ellerini bir daire oluşturacak şekilde kaldırıyor. "Bu yaklaşık on santimetre genişlemiş, bebek için ihtiyacınız olan da bu."

Nemli bir his üzerime hücum ediyor. "Uh . . . ne?"

Brogan elimi okşarken, "Mutlu yerinin sarkmaması için dikiş atmalarını sağlayacağım," diyor.

Geriliyorum. "Bakmayacağına söz ver, Brogan! Başımda durman gerekecek, tamam mı?"

"Belki sadece bir göz atarım. Canlı bir doğum görmek istiyorum. Kiminki seninkinden daha iyi?" "Asla," diye mırıldandım.

Saçımı karıştırıyor, ben de ona doğru eğiliyorum.

Daha fazla broşür ve doğum öncesi vitamin aldıktan sonra dışarı çıkıyoruz ve Aralık ayının sert rüzgârıyla karşılaşıyoruz. Kabanımı daha sıkı sarıyorum ve havayı içime çekiyorum. Kar yağmış gibi hissediyorum ve iç çekiyorum. Manhattan'da kış mevsimi en sevdiğim mevsimdir: sokak lambalarındaki Noel süsleri, özenle hazırlanmış mağaza vitrinleri, etrafta gülümseyerek dolaşan insanlar.

Wickham'a yaklařtıķa aklım hep Tuck'a gidiyor. İlkinı saymazsak üç kez yürüyüşe çıktık. Kişisel hiçbir şey hakkında konuşmadık. Bununla birlikte, onun formasının

Seksen bir yaşında, on yaşından beri oynuyor ve üniversitedeyken bazen oyun kurucu olarak oynuyordu. Sahada farklı şekillerde sayı yapabileceğinizi biliyorum: gol, ekstra sayı, iki sayı dönüşümü, saha golü ve güvenlik.

Kendimle ilgili bilgileri kısa tuttum: New York'un her yerinde büyüdüm, kardeşim yok, Manhattan'ı seviyorum.

Son yürüyüşümüzde bir yiyecek kamyonunda durduk ve sıcak çikolata aldık, ardından peri ışıklarının çaprazlama dizileriyle aydınlatılan bir Noel ağacı çiftliğinde dolaştık. Hoparlörden "Jingle Bells" çalarken, bana birlikte akşam yemeği yemeyi teklif etti.

Evet demek istedim. O aptal, yapışkan yanımda. Adamın her gece bir palto dağıtmasını izledim. Ama magazin dergilerinden onun süper modellerle çıkan bir parti çocuğu olduğunu da biliyordum.

Onunla yürüyüşlere karşı koyamadım, ama başka bir şey ... Ona hayır dedim.

Brogan'a bakıyorum. "Tuck hakkında. Ona söylersem, iptal etmediğim için kızar mı? Seks kulübündeki kızıdan bir çocuk istemesine imkan yok. Değil mi?"

"Elbette, onun duyguları *önemli*, ama bu senin bedenin. Ondan zaman ya da para istemiyorsun ..." Elimi sıkıyor. "Bak, ona söylemek zorunda değilsin. Yeni bir işin var ve ben bir ton para biriktirdim."

"Dur bakalım. Tıp fakültesine geri döneceğini söylemiştin. Paranı bunun için kullanmalısın."

Yüzünü düz tutuyor, böylece okuyamıyorum. "Meh, her neyse. Fikrimi değiştirdim."

Hayır, yapmadı. İşten çıktığında onu eski ders kitaplarına gömülürken gördüm. Hazırlanıyor. Tıp fakültesindeki ilk yılında hasta kız kardeşine bakmak için okulu bıraktı. İyileştikten sonra, hastane masraflarını ödemek için Decadence'de işe girdi ve okulu askıya aldı. Bu üç yıl önceydi.

"Geri dönüyorsun," dedim. "Her zaman bir cerrah olmayı hayal ettin ve olacaksın." "Bebek Ivy'nin neye ihtiyacı varsa ona yardım edeceğim. Aş artık bunu."

Öfkelendim. "Bu senin soyadın. Ve sen konuyu değiştirmeye çalışıyorsun."

Beni en sevdiğim pastaneye yönlendirdi. "Bakalım şu sevdiğim fıstık ezmesi toplardan var mı? Gerçi onlar senin yemek listende yok."

"Sadece zalimce. Eğer sen alıyorsan, ben de bir tane yiyeceğim."

Bir pastanenin önünden geçiyoruz ve karnım gurulduyor. "Brogan. Aman Tanrım, şu limonlu çubuklara bak-"

Brogan'a bakmak için başımı kaldırıyorum ve birkaç metre ötedeki kasada Tuck'ı görüyorum, sözlerimin geri kalanı dudaklarımda can çekişiyor. Nohutlu vegan kurabiye alıyor. Courtney de onun yanında.

Brogan'ı Noel kurabiyeleri sergisinin arkasına çekiyorum. Son yürüyüşümüzün üzerinden bir haftadan fazla zaman geçmişti - o zamanlar hâlâ ne yapacağımı bilmiyordum. Kızgınlık kıpırdanıyor. Bir yanımda beni görmek için daha fazla çaba göstermediği için kızgın. Diğer yanımda Courtney'nin onunla birlikte olmasına kızgın. Sonra sinirlendim çünkü üzgündüm. Ona karşı hiçbir hakkım yok. Biz çıkmıyoruz. Biraz yürüyüş yaptık. Aman ne önemli.

"Bir süre bu kurabiyelerin arkasına mı saklanacağız?" Brogan mırıldanıyor.

"Saklanmıyoruz," diyorum. "Kaçıyoruz. Fıstık ezmesi topuna ne kadar ihtiyacın var?" "Fıstık ezmesi harika bir besindir. Bağışıklık sisteminizi güçlendirir."

"Evde çikolata parçaları ve eski fıstıklar var. Hadi üç, iki, bir-" Elini tutuyorum ve çıkışa doğru koşuyoruz.

"Hayat kesinlikle onu görmeni istiyor," diye mırıldanıyor. Yüzümü buruşturuyorum. Kader inatçı bir sürtük.

Ve bazen istediğini elde edemediğinde, tekrar tekrar dener.

\$ I BQUFS

56 \$,

"Tuck, hey, bir saniyen var mı?" Ben soyunma odasından çıkarken Koç Hardy ofisinden sesleniyor. Barry Williams, hücum koçu, onunla birlikte. Kahretsin.

Antrenmanda aldığım bir darbe yüzünden sırtım ağrısı da yüzümü yumuşak ve vücudumu gevşek tutuyorum.

"Elbette."

Ofisindeki deri koltuğa oturup bacaklarımı uzatıyorum.

Williams bir kulüp sandalyesinde oturuyor, bakışlarımla karşılaşmıyor, Hardy ise masasında oturuyor, kartal gözleri sabit

üzerimde. Sertleşiyorum. Son zamanlarda bana baktığında dikkati daha keskin, daha keskin hissediyor.

"Sahada sorun yaşıyorsun" diye başlıyor. "İşaretleri kaçırıyorsun. Evlat, orada amatör gibi görünüyorsun."

Nefes veriyorum. "Oyunlar üzerinde çalışıyoruz, onları daha keskin hale getiriyoruz." Williams'a bakıyorum, araya girip beni destekleyeceğini umuyorum ama o sessiz.

Hardy çenesini ovuşturarak alay ediyor. "Hmm, evet, peki neden bu hafta ligin en kötü takımına yenildik? Son zamanlarda meşgul görünüyorsun. Lanet olası maça odaklanmanı istiyorum."

Ellerim kenetleniyor ve yavaşça bırakıyorum. "Öyle, efendim." Hiç de değil.

Annemi düşünüyorum.

Vücudumun eskiden yaptığı şeyleri yapmaması hakkında.

"Seni sahada tuttuğum için tepki alıyorum ama artık bunu yapamam. Patron enseme soluyor ..."
Gözlerimi tutarken duraklıyor. "Sadece River Tate'in Kansas City'ye karşı başlamasına karar verdiğimizizi bilmeni istedim. Bak, sen akıllısın, takım için doğru olanın bu olduğunu biliyorsun."

Sanki bana tokat atmış gibi hissediyorum. Elbette böyle bir şeyi hayal etmiştim ama bu kadar çabuk olacağını hiç düşünmemiştim. Başlangıç oyuncusu olmak prestijdir; franchise'ın size inandığına dair güvendir. Panik kalbimin çarpmasına neden oluyor ve yavaşça nefes alıp veriyorum. Kelimelerim alçak sesle ve sert çıkıyor. "Benim sahip olduğum deneyimi görmedi."

"Ona güveniyoruz."

Bir tokat daha. Daha sert. Ama bana inancın yok mu? Çenem esniyor. "Bu kalıcı mı?"

Hardy masasından kalkıyor ve kapısını açıyor. "Bu bir seferde bir maçlık bir şey. Bana takımın bir numaralı alıcısı olmak istediğini göster, biz de yeniden değerlendirelim."

Sersemlemiş bir halde ayrılırken içimi korku kaplıyor. Eğer beni yedek bırakıyorlarsa, sezon sonunda kontratım bittiğinde ne yapacaklar? Bu sonun başlangıcı mı?

Birkaç dakika sonra Jasper ve ben stadyumdan çıktık.

"Hardy ne istiyormuş?" diye sordu.

Ferrari'min bagajını açarken sıkıca, "Tate Kansas City karşısında başlıyor," diyorum. Çantamı içine atıyorum.

Sözlerimi duyunca ağzı açık kaldı. "Tuck . . . bok . . ."

"Bunu tartışmak istemiyorum," diyorum.

Yolcu tarafına biniyor. "Tamam, ama sen iyi misin?"

Hayır. Acı çekiyorum. Yumruklarımınla bir şeylere vurmam istiyorum. Antrenman odamdaki her şeyi yumruklamam lazım.

Garajdan gıcırdayarak çıkarken anlaşılmasın bir yanıt mırıldanıyorum.

Jasper radyoyu açıyor ve iki tanıtım ses arabayı dolduruyor.

"Ve hiç sayı atamıyorlar. Her şey burada başlıyor ve sorun da burada," diyor Dog'un sesi, bir spor radyo talk *show'u olan Dog and Jerry Show'dan*.

Öfkelendim. Birkaç yıl önce, Salı öğleden sonraları haftalık röportaj yapan parlak yıldızlarıydım. Oyunumuzdan ve ligdeki haberlerden bahsederdim ama bu yıl onlarla konuşmak istemedim ve onlar da aramadı. Ellerim direksiyonu sıkıyor.

"Amin. Pythons hücumumuz son on beş yılın en kötüsü ve bu oyun kurucunun suçu değil, millet. Jasper Janich topu *hem* atıp hem de yakalayamıyor," diyor Jerry gülerek. "Bu adamlar çok komik," diyor Jasper.

"Gerçekten mi? Onları şimdi mi seviyorsun? Birkaç yıl önce avukatımı arayıp üçüncü sınıfta skolyoz korsesi takan çocuk gibi koştüğünü söyledikleri için onları dava edip edemeyeceğini sormuştun." Kılınıyor. "Meh, artık beni seviyorlar."

Köpek geri döndü. "Janich çok iyi bir oyun kurucu ama canını kurtarmak için koşuyor ve tecrübeli Tuck Avery de bu yıl ortalığı kokutuyor."

Acı içimi kemiriyor. Son on dört yılını şehrimize şampiyonluklar getirerek geçirmiş bir oyuncuya duyulan sevgi nerede? Otoyolda bir BMW'nin yanından geçerken hız göstergesi seksene vuruyor.

Jerry, "Evet, üçte bir güvenilir olmaktan çıkıp yaşlı olmaya başladı," diyor. Ben doksana basıp bir sedanı geçerken ikisi de gülüyor.

Jerry, "Yakaladığı paslardan daha fazla beceriksizliği var," diye ekliyor.

Dişlerimi sıkıyorum. Bu doğru değil. Bir kamyonun etrafında hız yapıyorum, üç haneli rakamlara ulaşıyorum.

Jasper ellerini önce gösterge paneline, sonra da emniyet kemerine koyup kontrol ediyor. "Dostum. Burada özel bir kargon var. Sakin ol."

Köpek kıkırdar. "Tuck o kadar yaşlı ki toz osuruyor."

Jasper bana tedirgin bir bakış attı. "Bu biraz komik miydi?"

"Evet, tabii," diye mırıldanıyorum vites küçültüp bir traktör römorkunun etrafından dolanırken. Jasper haç çıkarıyor. "Bebek İsa, kurtar bizi."

Arkamda mavi ışıklar parlıyor. Küfrederek gazı yavaşlatıyorum. Yolun kenarına çektiğim de çakıllar fişkırıyor.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin, lanet olsun, küfür ettiğim için özür dilerim,

Tanrım," diyor Jasper ben sarsılarak dururken. Başımı koltuk başlığına yaslıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Nefes alıyorum. Nefes alıyorum.

Soğuk terler döküyorum - polisle ilgili değil ama içimdeki çaresizlik hissi yüzünden.

Kendimi daha iyi bir futbolcu *yapamam*. Bunu düzeltemem. Takım beni terk edecek. Takımım beni geride bırakacak. Jasper bile.

Polis memuru camıma vurdu, ben de camı indirdim. Jasper radyoyu kapatırken Jerry ve Köpek hâlâ şakalar yapıyordu.

Benim yaşlarımda, uzun boylu bir adam olan polis eğiliyor. Ondan inanmayan bir alay geliyor. "Tuck Avery. Bu çılgınlık. Sen yanımdan geçerken ben de programı dinliyordum."

Güneş gözlüklerimi çıkarıyorum ve gülümsemeye zorluyorum. "O diziye seviyorum."
"Senin hakkında konuşmaları hoşuna mı gidiyor?" Başparmaklarını kemerine takıyor.

Parmak eklemlerim direksiyonda bembeyaz oldu. "Hepsi dikkat çekmek için." Başını salladı. "İçki mi içtiniz, Bay Avery?"

Homurdanıyorum. Siktir et bu adamı. Ben içip araba kullanmam. "İçtin mi?"

Polis memuru gözlerini kısar. "Burada bir sorunumuz mu var Bay Avery?"

Jasper eğilir. "O mu? Yok canım. O iyi, değil mi? Sen de iyisin, değil mi Koca T?" Asker arkasını döner ve Jasper silahını görünce yutkunur.

"Houston maçını izledim," diyor polis. "Gerçekten berbattın. Sanırım hâlâ biraz acıyor." Homurdandım.

"Her neyse, seni neden kenara çektiğimi sormam gerekiyor ama ikimiz de seni neden durdurduğumu değil biliyoruz, mi?"

"Hız yapıyordum memur bey. Mazeret yok," diye bağırdım.

"Birkaç arabayı geçtiniz. Başkalarının hayatını tehlikeye attın." Kimin oturduğunu görmek için içeri bakar.

yanımda. "Bu Jasper Janich mi?"

Jasper yutkunur. "Bugün nasılsınız memur bey? Çok üzgünüz. Ben dürüst bir vatandaşım, Tuck da öyle. Utah'tan geliyorum. Asla hız yapmayız."

Polis memuru başını sallar, sonra Ferrari'yi okşar. "Adamlarım sizi kenara çektiğime asla inanmayacak."

Derinlere dalarak öfkemi kontrol altına alıyorum. Zaten ona değil. Gülümsemeye zorluyorum. "Hadi bunu bir selfie ile kanıtlayalım. Eminim o zaman inanırlar, haksız mıyım?"

Bilet kağıdına bakıyor, sonra bize dönüyor. Kapatıyor, kemerine takıyor ve Ferrari'nin önündeki alanı işaret ediyor. "Oradan yapabilir miyiz? Böylece hem senin arabanı hem de benim ekip arabamı resmin içine almış oluruz."

"Elbette," diyorum arabadan inerken.

Birkaç fotoğraf çektik. Birinde Jasper'dan pas alıyormuş gibi yaparken, diğerinde de beni kelepçeliyormuş gibi yaparken çekiyorum. Son olarak, Jasper ve benim iki oğluna Mutlu Noeller dedikimiz bir video kaydediyor.

Bize hız yaptığımızı fark etmediğini ve bunun sadece bir güvenlik durağı olduğunu söyledi. "Ama aramızda kalsın, yavaşla biraz."

Arabaya geri döndük ve sessizce oturduk.

Jasper boğazını temizler. "Koca T, söylemeliyim ki bu çocuğu korkuttun. Daha önce hiç kenara çekilmemiştin."

Benden sert bir kahkaha geliyor. "Biraz daha yaşa. Bu yıl üçüncü kez geliyorum."

"Bilet aldın mı?"

"Hayır. Sadece gülümsüyorum ve hepsi geçiyor. Biraz hava almam lazım." Arabadan iniyorum, kapıyı çarpıyorum ve bir tarlaya doğru yürüyorum. Kafam gelecekte beni nelerin beklediğiyle çalkalanıyor.

Futboldan sonra ne var? Ne

var lan orada?

Beni takip ettiğini fark etmemiştim ama Jasper beliriyor ve ben yürürken benimle birlikte adım atıyor. "Nereye gidiyoruz?"

"Hiçbir yer. Hedef yok. Hedef yok. Plan yok. Hiçbir fikrim yok," diyorum ellerimi spor ayakkabılarımın içine sokarken.

"Anlıyo rum."

Alay ediyor

m.

Öfkelendi. "Genç olduğum için beni reddetme. Sen de bir şeyler yaşıyorsun." "Sen bu konuda ne biliyorsun?"

"Futbolda en kötü yılınızı geçiriyorsunuz. Noel'e yaklaşıyoruz ve bu zor bir zaman.

sen."

Gözlerimi ona diktim. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Geçen yıl tatillerde havaya girmiştin. Etrafta sınırlı sınırlı dolaşıyordun. Ağaç dikmedin ya da Noel partime gelmedin."

"Özür dilerim."

Çakılları tekmeliyor. "Gelecek hafta eve gidiyorum. Dört kız kardeşim, teyzelerim ve amcalarım geliyor. Bok gibi olduğumu düşünüyorlar. Büyük bir parti planladılar. Bir sürü ev yapımı turta ve kurabiye. Merak ediyordum da, tatil için bir planın var mı?"

Yüzüm ısınıyor ve gri kış gökyüzüne bakıyorum. Hayır, yok. Uzaktan akrabalarım var, ama beni gördüklerinde para istiyorlar ve ben de genellikle veriyorum. Geçen yıl Virginia'ya gittim ve bir kuzenim siyasi kampanyasına yatırım yapmamı istediğinde kabul ettim, sonra da tatlı biter bitmez oradan ayrıldım. "Elbette, planlarım var. Virginia'ya gideceğim. Orada ailem var." Bu yalan içimi burktu.

"Peki ya annen?"

"Greenwood'da yaşayan bazı sakinlerle Vermont'a bir geziye gidiyor."

Jasper kıpırdanır. "Ah, anlıyorum. Ben senin Robin'inim, Batman. Ben senin en iyi arkadaşını. Evet, Ronan'ın senin bir numaran olduğunu biliyorum, senin yaşındaydı, akıllıydı falan ama artık o benim. Utah'a gelip ailemle tanışmanı çok isterim. Kız kardeşlerim altlarına işeyecek ama onlara dokunamazsın, anladın mı? Onlar yasak kardeşim."

Tanrım. Benim için üzülüyor. "Ben almayayım ama teklifiniz için teşekkürler."

"Bana bir şeyler anlatabilirsin," diye ekliyor. "Seni rahatsız eden şeylerle biraz barış. Bunu nasıl söylesem, nasıl de sem... kritik bir noktadasın. Sıfır noktasındasın ve iki yoldan birini seçebilirsin: ya çözersin ya da patlarsın." Elleriyle bir patlamayı taklit ediyor.

Dudaklarım seğiriyor. "Havaya uçurmak kulağa uğursuz geliyor." "O zaman yapma."

Keşke o kadar kolay olsaydı. Bir konuda haklı. Bir dönüm noktasındayım. Sonra Francesca'nın "dönüm noktası"nı hatırladım. Ellerimi spor ayakkabılarımın içine sokarken uzun bir iç çekiyorum. Ortak bir noktamız var. Tatil planları var mı? Yürüyüşlerimizden keyif alıyordum; sonra gelmeyi bıraktı. Benimle akşam yemeği yemek istemediğini söyledi. Başımı salladım. Pek sık geri çevrilmem.

"Konuş benimle, Koca T."

Onunla yüzleşirken bir çakıl taşına tekme atıyorum.

Hiç kimse yaşamadığı sürece istismarı anlayamaz.

Sürekli korku.

Güvenliğin olmaması.

Yeterli olmadığınız ve asla olamayacağınız hissi.

Utah'ta iyi bir ailede büyüdü. Benimki hakkında ne düşünecek?

"Annem ve ben - kahretsin, manik bir dönem geçirdi ve beni aramadı bile. Yönetmen beni bilgilendirmek zorunda kaldı. Bilmiyorum; beş yıl önce dönmüştü ve aramızın daha iyi olacağını düşünmüştüm ama öyle olmadı. Buna bir de futbol eklenince başım dönüyor."

Sahaya bakıyor.

"Baban için hâlâ üzülüyor, değil mi?"

Bileğimdeki yara izlerini ovuyorum.

"Evet." "Bana ne olduğunu hiç anlatmadın." Boğazım düğümleniyor.

"Yapamam..."

"Evrene bırakın. Kelimeleri serbest bırakın. Gerçeğinizi serbest bırakın."

Göğsümden uzun bir nefes çıkıyor. "Benden neden nefret ettiğini bilmek ister misin?"

"Evet. Çünkü sana söylemeliyim ki sen iyi bir insansın. Bir annenin senin gibi bir adamı görmek

istememesini anlayamıyorum."

Sözleri beni göğsümden vurdu, içlerindeki gerçeği ve yere baktım, onu istemedim.

Yüzümdeki ıstırabı gör. "Ben küçükken bana güneş ışığım derdi. Babama ne kadar çok benzediğime hayret ederdi. Beni öper ve 'Tıpkı onun benim kalbimi kırdığı gibi sen de kalpleri kıracaksın' derdi." Duraksadım. "Aralarındaki kişi olmak zordu ama elimden geleni yaptım. Ondan nefret ederdim ama onun enerjisini, heyecanını severdim. Bir gecede bir oyun yazardı. Bana ayrıntılı bir ağaç ev tasarlar ve birisine inşa ettirirdi. Vizon paltosunu giyer ve dışarı çıkıp aynı anda üç araba satın alırdı. Ben lisedeyken sanata kafayı takmıştı. Noel'de Paris'e, Roma'ya, Milano'ya gittik ve her müzeyi gezdik. Neredeyse hiç uyumadık. Babamı aramak istedim ama o biliyordu, onun bir evrede olduğunu biliyordu ve benim bununla başa çıkmama izin verdi." Benden bir alay geldi. "Bana sanatı sevdirdi."

İç çekiyorum. "Yirmi beşinci yaş günüm için eve geldiğimde her şey ters gitti. NFL'de bir süper yıldızdım; hiçbir şey beni yıkamazdı, ama o eve girdiğimde ..." Sesimi sakın ve gerçekçi tutarak duraklıyorum. "Annem evrelerinden birini yaşıyordu. Kasabanın yarısını davet etmişti, her yeri süslemişti. Kız arkadaşımı ve Ronan'ı getirdim. Konukların gelmesine bir saat kala telaşlandı. Hiçbir şey doğru değildi: yemek şirketi, dekor, onun elbisesi, ben. Babamın metresini davet ettiğini söyledi. Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum. Babam ... o ve ben ... yakın değildik ama şaşırmazdım."

Jasper başını sallar.

Boğazımı temizliyorum. "Her neyse, parti için elli bin dolar harcadı ve iptal etti. Ronan ve ben onu ikna etmeye çalıştık ama hiçbir şey onu ikna etmedi. Babamı aldatmakla suçladı. Babam da onu psikopat olmakla ve bulduğu her erkekle yatmakla suçladı. Babama vurdu, babam da ona yumruk attı, sonra ben ve Ronan onu çekip çıkardık. Kız arkadaşım polisi aradı ve annem çıldırdı. Onlar yüksek sosyetedendi ve kimsenin ne kadar berbat durumda olduğumuzu bilmesini istemiyordu. Elbiselerini yırttı, Ronan'ın peşinden gitti, sonra da benim. Babam hışım ile evden çıktı ..." Durdum, havayı içime çektim. "Garaj yolumuzdan geri geri çıktı, motoru çalıştırdı, sonra ön bahçemizdeki dev bir ağaca çarptı."

Ellerime bakıyorum, yara izlerine kaşlarımı çatıyorum. "Arabanın kapısı sıkışmıştı ve diğer kapılar da kilitliydi. Bir taşla penceresinden içeri girmeye çalıştım, sonra ona dokunmak için ellerimi içeri soktum. Ölmüştü." Babamın parçalanmış yüzünü, göğsünden akan kanı hatırlayıp silkiniyorum. "Annem doğum günüm olduğunu, bunun benim hatam olduğunu, doğmamam gerektiğini haykırıyordu. Tam bir karmaşaydı. Cenazeyi idare etmek zorunda kaldım ve birkaç hafta izin aldım." Benden bir huff geldi. "Kız arkadaşım hikayeyi medyaya satmaya çalıştı ve ben de ona para verip gizlilik anlaşması yapmak zorunda kaldım."

Jasper'ın gözleri kocaman. "Tanrım, özür dilerim."

Başımı salladım. "Evet. Ben New York'a döndüğümde annem evi sattı, milyon dolarlık bir karavan aldı - şu karavanlardan biri - ve internetten tanıştığı bir adamla buluşmak için batıya gitti. Onunla evlendi, adı bir film adamıyla, sonra boşandı. Carmel'de sahilde bir ev aldı, sonra onu sattı ve başka bir adamla Nantucket'a taşındı. Başka bir adamla tanıştı ve Boston'a taşındı. Dönüp dolaşıp farklı bir adama, farklı bir yere gitti. Bazıları onu parası için kullandı. Belki bazıları onu sevdi. Beş yıl önce eski sevgilisiyle birlikte olan bir kadına saldırdığı için tutuklandı. Yardıma ihtiyacı vardı ve bana geldi. Kadının parasını ödedim, suçlamaları düşürdüm ve onu Greenwood'a götürdüm. Burası zorunlu bir yer değil. Bir akıl hastanesi gibi değil, bu yüzden annemi kilitlediğimi düşünmeyin. Yardım teklif ettim, o da kabul etti. Kendini düzeltmek istedi. Bana gelmesi ve tedavi görmesi ikimiz için de bir yeniden başlangıç gibiydi.

...

"Özür dilerim. Ne yapabilirim ki?"

"Hiçbir şey." Onunla yüzleşiyorum. "Öz annem beni hor görüyor ve bu konuda kimsenin yapabileceği bir şey yok." Nefes veriyorum. "Hadi eve gidelim."

\$ I BQUFS

' 3 " / \$ &4\$ "

) Tanımadığım bir numaradan gelen mesajı siliyor.

Lottie's Bookstore and Coffee Shoppe'un tentesinin altında duruyorum. Cep telefonumu sadece öncelikli müşterilerime ve arkadaşlarıma veriyorum.

8IPJTUI JTI gönder.

*UTN F 8 I BUBSF ZPVEPJOHSJHI UOPX

Bir cevap yazdım. *NTVQFSCVTZSFXBUDIJOH4QPOHF#PC4RVBSF1BOUT UI F#BOE(FFLFQJTPE

:PVHPUNZESVHT.FBOENZGSBUCSPTBSF XBJUJOH #SJOHUI FHPPETUVGGUIJTUJN F

*TUI JTUI FFQJIPEFXIFSF4RVJEXBSEUSJFTUP JNQSFTHJTGBODZDPVTJO

Tamam, *Sünger Bob*'larını biliyorlar. 8 SPOHOVN CFS XFJSEP

Telefonumu deri çantamın içine atıyorum ve içeri girip en sevdiğim masaya oturuyorum. Kahve kokusu üzerime siniyor ve derin derin içime çekiyorum.

Garson geldiğinde bir fincan elma şarabıyla yetiniyorum. Vitrindeki görüntümü inceliyorum ve içimi bir heyecan kaplıyor. Bugünkü toplantım Bay Jones'la, ilk sanat müşterimle.

Dün gece düşüncesizce kestirmeye karar verdiğim kat kat kaküllerimi düzeltiyorum, ardından biraz daha kırmızı ruj sürüyorum. Krem rengi ipek bluzumun önü anahtar deliği, ikinci el mağazasından aldığım eski bir Versace parçası. Siyah kalem eteğimin beli yüksek ve altın kemeri var. Deri bilek botlarım aşınmış ama sağlam. Saçlarım gevşek bir şekilde toplanmış ve gözlerimde dumanlı göz farı ve siyah göz kalemi var.

Koltuğumu ayarlıyorum. On beş haftalık hamileyim, hâlâ belirgin bir şişliğim yok ve tüm kıyafetlerim üzerime oturuyor. Mide bulantım hafifledi, enerjim arttı ama huysuzluğum hâlâ devam ediyor. Sanırım sonuna kadar da sürecek.

"Merhaba Francesca. Seni gördüğüme sevindim." O ses. Yumuşak ve belirsiz.

Kalbim tekliyor ve gözlerimi pencereden adama çevirmem için birkaç atım geçmesi gerekiyor. Arkaya taranmış kirli sarı saçları, hissettiği her duyguyu gösteren safir mavisi gözleri karşısında kalın bir şekilde yutkunuyorum.

"Levi?"

Bir elini şık bir skinny jean'ın içine sokuyor. Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme beliriyor.

"Kanlı canlı.

Ne kadar oldu?"

Fincanı tabağa geri koyarken fincanım tıkırdıyor. "Um, yıllar."

"Evet. Çok uzun." Omuzları, bir tarafın hızlı ve çabuk yükseldiği, gerginliğini belli eden o aksama hareketini yapıyor.

Ellerimi kucağımda kavuşturuyorum ve sakın görünmeye odaklanıyorum. "Şehirde ne yapıyorsun?"

"Geçen yıl geri taşındım. Babam vefat etti ve annemin de sağlığı pek iyi değildi, bu yüzden doğru olan buymuş gibi geldi." Ben itiraz edemeden karşıma oturdu ve garsona işaret etti.

"Baban için üzgünüm." Farkına varırken parmaklarımı dantel masa örtüsüne vuruyorum. "Beni gördüğünüze şaşırmışa benzemiyorsunuz. Siz Bay Jones musunuz?"

Yüzünde yavaşça bir kızarıklık beliriyor. "Bay Darden ve ben birkaç yıl önce Fransa'da bir sanat galasında tanıştık.

Bana e-postayı o gönderdi. Sanırım geçmişimizin farkında değildi."

Almaz. "Umalım da diğer eski sevgililerim e-postayı almamış olsun."

"Adını orada görünce şok oldum." Yüzünü buruşturdu. "Harika bir sanat simsarı olmayacağınız için değil; sadece siyah beyaz görünce şaşırdım. Seni görme fırsatını kaçıramazdım. Ben olduğumu bilersen benimle görüşmezsın diye düşündüm. Bağışlayın beni."

Her zamanki gibi, özür dileyen ve tatlı biri. Görünüşte. Belki de daha derindedir. Bilemiyorum.

Garson kız bağlantıyı koparana kadar gözlerimiz uzun süre birbirine yapışıyor. Bir espresso sipariş ediyor, sonra bana dönüyor. "Bay Darden'ın gönderdiği numarayı arayıp sizi görmemin sakıncası olup olmadığını sormalıydım."

Kalbimi kıran adamı görürken hazırlıklı olmayı tercih ederim, evet. "Sürprizleri sevmem, Levi. Ayrıca, her şeyi yıllar önce Rhode Island'da söylediğinizi sanıyordum."

Bir elini saçlarında gezdiriyor, sonra omuzlarını dikleştiriyor. "İkimiz de aynı şehirde yaşıyoruz. Eskiden arkadaştık Francesca. İyi arkadaştık." Başını eğiyor, içinden yumuşak bir kıkırdama geliyor. "Balon yüzükle evlendiğimiz zamana hâlâ gülüyorum - o zaman parmağından çıkmıyordu. Kimse sana yardım etmedi, ben de pes ettim ve elini bir kova buzun içine soktum."

"Hmm."

Gülümsüyor. "Bir de odanızda bir fare olduğuna inandığınız zaman vardı. Tavan arasındaki duvarın bir kısmını çivilerine kadar söktürmüştün bana. Tek bulduğumuz fare kemikleri idi."

Dudaklarımdan küçük bir seğirme geliyor. "Bunlar acayip kemiklerdi. Çok küçükler." "Onları evden uzağa gömdürdün bana."

İç çekiyorum, o anıları bir kenara itiyorum. Çirkin kısımlara odaklanıyorum. "Maribelle nasıl?" Insta'da üniversiteden sonra Avrupa'ya taşındıklarını gördüm. Ayrılığımızın ilk yıllarında -tabiri caizse- onu sosyal medya hesaplarımdan takip ederdim.

"Bir üzüm bağı sahibiyle evli. Mutlu bir şekilde."

Espressosu gelir ve bir yudum alır. Kirpiklerini indirir. "Yıllar önce ayrıldık. O sen değildi. Kimse gerçekten sen değildi. Sen mükemmel bir ilham perisiydin Francesca."

Sertleştim. "Böyle şeyler söyleyemezsin."

"Doğru olsa bile mi?" Yüzünde hüznü bir gülümseme beliriyor. "İlk aşkım. İlham perim. Unutmak zor, Francesca."

Onun duygulu gözlerine bakıyorum. Dudağımı çiğniyorum, bakışlarım omuzlarında geziniyor, deri ceketinin altına giydiği mavi kazağı. Eskiden çatı katındaki pencereden gökyüzüne bakarken o omuzlara yaslanırdım. Ellerine bakıyorum, beni ezberlerken tepeden tırnağa tenimin hatlarını çizen parmaklarına.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor. "Her şey için."

Duygular içime işliyor, taşmakla tehdit ediyor. Yutkunuyorum, boğazım düğümleniyor. Yıllar önce üvey kardeşime aşık olmak istememiştim ama oldum.

Sanatçı ve hayalperest Levi, üç yıl boyunca birlikte yaşadığım varlıklı ailenin oğluydu. Benim sosyal

İşçi bir bebek evinde yaşadıklarına söz vermişti ve o, restore edilmiş lavanta ve bebek mavisi Viktorya dönemine giden araba yoluna çıkana kadar buna inanmamıştım. Üç katlı, uzun pencere, etrafı saran verandalı ve yapının ortasından yükselen kare bir kulesi olan bu evde hiçbir şey ince değildi. Sonsuza kadar orada yaşamak istedim.

Bana çatı katında bir oda, süslü bir yatak, tasarım kıyafetler, çizim defterleri ve kalemler verdiler. Beni özel okula kaydettiler ve arkadaş edinmeyi başardım. Güvendiğim birkaç erkekten biri olan babasını bile sevdim. Annesi nazikti, küçük kız kardeşi bir neşeydi ve Levi-sanırım genç kalbim ona anında aşık oldu. Sanatı benim kadar seven biriyle daha önce hiç tanışmamıştım.

Gardımı indirdim ve endişelenmeden uyudum. Güneş onun gözlerinde yükseldi. Yıldızlar onun için parlıyordu.

Aptalca bir aşkı ama onun da bunu hissettiğine inanıyordum.

Her şey, Levi'nin annesi bizi üniversite son sınıftan önceki yaz kayıkhanede seks yaparken yakaladığında durdu. O yirmi yaşındaydı, ben ise on altı yaşındaydım ve onunla sevişmenin büyüüne kapılmıştım. On beş yaşından beri bunu yapıyorduk, o benim odama gizlice giriyor ya da tam tersi oluyordu.

Annesi yeterince iyi olmadığını, benimle oynadığını, üniversitede bir kız arkadaşı olduğunu gibi korkunç şeyler söylerken kendimi gömleğiyle örtmeye çalıştığımı hatırlıyorum. Maribelle.

Eşyalarımı toplayıp CPS'i aradığında onu durdurmadı. Sosyal hizmet görevlisi beni grup evine götürürken yol boyunca ağlayarak bebek evine baktım.

Üç yıldır bildiğim her şey elimden alındı. Sahip olduğum en iyi ev. "Francesca?"

Yukarı bakıyorum.

"Seni pusuya düşürmeye gelmedim." Parmakları masa örtüsüne desenler çiziyor. "Seni takip ettim. Nişan duyurunu gördüm ama yüzük göremedim." Bakışları sol elime takılıyor. "Ama bazı insanlar yüzük takmaz."

"Biz ayrıldık."

Elimi tutmaya çalışıyor, ama ben elimi geri çekiyorum. "Yapma."

Göğsünden uzun bir nefes çıkarken başı öne eğiliyor. "Providence'a beni görmeye geldiğin gün, ayrılırken seni takip etmeliydim. Şoktaydım. Seni görmeyi beklemiyordum ve kaçtım."

Oh, evet. İşte bu.

Dudaklarım kıvrıldı. "Yırtık kot pantolonum ve pembe saçlarımla dairene girdiğimde yüzünü görmeliydin."

"Francesca-"

"Ya Maribelle? Bana resmen kestane dedi. Kim böyle konuşur ki?"

"Connecticut'tan havalı kızlar."

Bakışlarımı ondan kaçırdım. On sekiz yaşındaydım ve grup evinden yeni çıkmıştım, onun izini sürmüş, bir tazi yakalamış ve habersizce ortaya çıkmıştım. Onu onunla gördüğümde, sonunda her şey bitmişti. Gitmesine izin vermek beni rahatlatmıştı. Hayal kurmayı bırakabilirdim. Sevmeyi bırakabilirdim. Hayatıma devam ettim, sanat okuluna gittim, dairemi aldım ve kalbimi derinlere gömüp uzun bir Levi tipleri dizisi boyunca uyudum. Edward da buna uyuyordu.

Berraklık vuruyor. Bu yüzden mi onunla olan ilişkiye asla tam olarak bağlanamadım? Nefesimin altında homurdanıyorum. Edward beni aldattığı için piçin tekiydi ama onun istediğim kişi olmadığı konusunda haklıydı. Delirmiş olmalıydım. Ya da yalnız.

Elimi tutuyor. Bu kez geri çekilmiyorum, bir yanımda herhangi bir duygu kalıp kalmadığını merak ediyor. "Ailem mesafemi korumamda ısrar etti. Senin için çok yaşlıydım ama o kadar güzeldin ki-"

"Francesca?" diye başka bir adamın sesi geliyor, dükkâna yeni girmiş ve masamıza doğru yürüyen bir adamın. Gözlerimi Levi'dan ayırıyorum. Tuck'ın üzerinde siyah bir eşofman altı ve uzun kollu dar bir

spor tişörtü var; saçları dışarıdaki rüzgârdan dolayı dağılmış ve elmacık kemiklerine doğru sarkıyor.

Benden küçük bir kahkaha geliyor ve konuştuğumda sesim alaycı. "Hey. Buraya ilk ben geldim. Bu sefer beni takip mi ettin?"

Yeşil gözleri yüzümde geziniyor, yüz hatlarımı tek tek inceliyor ve ağzımın üzerinde duruyor. Bakışları Levi'nin elindeki elime odaklanıyor. Gülümsüyor. "Yoksa bu kitapçıyı sevdiğimi biliyor muydun? Harika protein karışımları var. Haftada iki tane alıyorum."

"Sen gelmeden çok önce de buraya geliyordum. Benim çayım, hatırladın mı?"

"Tatlım, burayı on dört yıl önce buraya ilk taşındığımda buldum. Beni takip etmeyi bırak." Yavaşça gülümsüyor, sonra avucunu masanın üzerine koyarak eğiliyor. Parmakları madalyonumla oynarken iri vücudu boşluğu dolduruyor. "Bunu nerede gördüğümü buldum."

"Nerede?"

Bunu görmezden gelerek yanağıma dokunuyor. "Muhteşem görünüyorsun, Prenses. Uzun zaman oldu ve seni özledim."

Yanaklarımda bir allık geziniyor. Yürüyüşlerimizi özledim. Rastgele sohbetlerimizi. Omzunun benimkine sürtünmesini.

Geri çekilmeme fırsat vermeden dudaklarını yanağıma değdiriyor, sonra kulağıma mırıldanıyor: "Tam zig yapacağımı düşündüğün anda zag yapıyorum."

Kekeliyorum ve elimi Levi'inkinden çekiyorum. "Arkadaşın kim?" Tuck söylüyor.

"Levi, Francesca'nın eski bir arkadaşı," diyor sıkıca. "Ve sen de Tuck Avery'sin, değil mi? Pythons'ın oyuncusu?"

"Hmm," diye mırıldanıyor Tuck yakındaki bir masadan bir sandalye kapıp ucuna otururken. "Size katılmamın sakıncası var mı?"

"Elbette," diyorum kuru bir sesle.

Levi sertleşir. "Aslında, tam ortasındaydık-"

"Lori, ben bir yeşil smoothie alacağım," diye sesleniyor Tuck tezgâhtaki garsona. Tuck ona göz kamaştırıcı bir gülümseme veriyor, o da titreyerek başparmağıyla onaylıyor.

"Görünüşe göre Manhattan'daki her garsonun adını biliyorsun," diyorum. Gülümsüyor. "Ben bir büyücüyüm."

Ama altında karanlık kaynıyor. Taşmanın eşiğinde olduğunu hissediyorum. Bu yönünü seviyorum. Gölgeler.

"Şimdi, ne diyordun?" Tuck dirseklerini masaya koyarken mırıldanıyor. "Ah, evet, sen ve prenses birbirinizi tanıyorsunuz ..."

"Prenses mi?" Levi sorar.

Tuck ve Levi'nin sorularını duymazdan gelerek elma şarabımdan bir yudum alıyorum.

Tuck bilerek başını sallar. "Evet, dostum. Evcil hayvan isimleri genellikle seksten sonra gelir." Garson kız yeşil smoothie'sini bırakırken ağzım açık kalıyor. "Tuck-" diye çıkışıyorum ama sözümü kesiyor.

"Evet, tatlım?"

"Sonra konuşabilir miyiz?" Tışlıyorum. "Lütfen."

İçkisinden bir yudum alır. "Tabii. Birazdan."

Dışlerimi sıkıyorum ve o da bana gülümsüyor.

"Ah, yani siz ikiniz ?" Levi soruyor, sesi kesiliyor. "Evet," diyor Tuck. "Hem de çok."

İnledim. "Bu-"

Tuck, Levi'a sert bir bakış atarak, "Karmaşık bir durum," diye araya giriyor. "Ama bir yerlere varacak." Gözlerini bana kaydırıyor. "Sana Herman'ın palto işine girmek istediğini söylemiş miydin?" Gözlerimi kırıştıırıp düşünce akışımı yeniden düzenliyorum. "Oh?"

"Bağışlar için lobiye kutular koyuyor. Bu bir şey olacak. Benim fikrim şu: Şehrin her yerinde istasyonlar kuran bir kar amacı gütmeyen kuruluş kurmak istiyorum. Mağazalardan mont satın alabiliriz; işletmelerden, tanıdığım sporculardan bağış alabiliriz; reklam panoları asabiliriz. Tabii ki bu sadece zemin seviyesinde, ama gelecek yıl gerçekten özel olabilir. Siz ne düşünüyorsunuz?"

"Finanse edecek misiniz?"

"Evet." Bana doğru eğildi. "Bu ülke çapında bir şey olabilir. Sen ne düşünüyorsun?"

Dudaklarım seğiriyor. "Beyninin salgılayacağı endorfini düşünsene. Bunu daha sonra konuşabilir miyiz?" Bu Levi meselesini gerçekten halletmem gerekiyor ve Tuck'ın oturup birlikteymişiz gibi davranmaya hakkı yok.

Başını sallıyor. "Kâr amacı gütmeyen kuruluş sadece paltolardan daha fazlasını yapabilir. Büyük şehirlerde ücretsiz danışmanlık ve barınma için merkezler kurabiliriz." Masaya vuruyor ve Levi'yi kontrol ediyor. "Onu tekeline aldığım için üzgünüm. Siz kimdiniz?"

"Eski bir dost," diye tersliyor Levi. "Sözümü kestin-"

"Ah, eski bir sevgili, sanırım." Tuck dudaklarını büküyor. "Kendini özel hissetme. Onun birkaç tane var. Bence gerçekten gitmelisin. Mesela şimdi."

Ona bakakaldım. Onun nesi var? Kıskanç mı?

Levi nefes verir. "Anlıyorum. Konuşmak için uygun bir zaman değil Francesca." Yerinden kalkıyor ve masaya bir yirmilik bırakıyor. "Seni görmek harikaydı. Hatırladığımdan daha da güzelsin." Mavi gözleri üzerimde gezinirken yanıyor.

Tuck ellerini ona doğru sallarken, "Kımıldayın," diyor.

"Şubat ayında Reinhart Galeri'de bir açılışım var," diye devam ediyor Tuck'ı görmezden gelerek. "Birkaç sanatçı için bir sergi ve gelip üzerinde çalıştığım şeyleri görmeni çok isterim. Sadece davetlilerin katılabileceği bir gala. Belki müşterileriniz için biraz alışveriş yapabilirsiniz."

"Elbette," diyorum kararsızca.

Başını salladı, sonra kapıdan çıktı.

"Ondan hoşlanmıyorum," diyor Tuck içkisinden bir yudum alırken. "Çok dangalak."

Sinirlerim tepeme çıkıyor. "Kâr amacı gütmeyen fikrin için mutluyum ama bu kadar kaba olmamalıydın." Elma şarabım için masaya para bıraktım.

"Nereye gidiyorsun?" Deri çantamı alırken Tuck soruyor.

"Seni ilgilendirmez. Ben senin malın değilim, aramızda 'karmaşık' bir şey de yok." "Beni takip ediyor olmanı dilemem garip mi? Evet, sanırım öyle."

Öfkelendim. "Bugün neyin var senin?"

"Seni sokaktan gördüm," diye mırıldandı. "Bilerek yapmadım. Sadece içkimi almak için geçiyordum." "Beni başka bir adamla görmek zorunda kaldığın için üzgünüm."

O beni takip edemeden arkamı dönüp merdivenlerden kitaplara doğru ilerliyorum. Rafların etrafında dolaşan diğer müşterilerin yanından geçerken o hâlâ peşimde. "O adam eski sevgilin miydi? Önemli biri miydi?"

"Ha, eski sevgililerimi zaten biliyor gibisin ve beni üzme, seninkileri de okudum. O kadarını sayamam bile."

"Demek beni aradın?" Sesindeki gülümsemeyi duyuyorum.

Tabii ki anladım. Çok zengin büyümüş. Ailesi Virginia'nın çoğuna sahipti. Eski para.

Mağazanın üçüncü katına çıktım. Ben daha hızlı yürürken kitap rafları koyu gölgeler oluşturuyor. Sessiz, müşterilerin çoğu alt katta. Tek arkadaşımız birkaç örümcek ağı ve eski kitaplar.

"Yavaşla. O ayakkabılarla kendini inciteceğinden eminim."

Onunla yüzleştim. "Oradaki de neydi?"

Bana doğru eğiliyor, burnu benimkine değiyor. Yine seksi Noel gibi kokuyor, nane ve baharat, ama bu sefer midemi bulandırmıyor. İçimi titretiyor.

"Ben seni istiyorum. Sen beni istiyorsun. Başka ne var ki? Seni çok özledim." Ona başımı sallıyorum, kelimeler bulmakta zorlanıyorum.

"Şöyle bir şey. Geçiyordum ve seni pencerede gördüm. O oturduğunda yüzünde ne bileyim, üzgün bir ifade vardı. Bir süre izledim, düşündüm; sonra kurtarılan gerektiğine karar verdim."

"Anlıyorum." Koridorlardan birinde ilerliyorum, bağlantı olmadığını ve çıkmaz sokağa girdiğimi fark ettiğimde nefes nefese kalıyorum. Büyük bir pencere var ve caddedeki trafiğe bakıyorum. Noel'e sadece beş gün kala, alışveriş yapanlar her yerde.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye sorar.

Dönüyorum, bir rafa yaslanmış, yüzünde kasvetli bir ifade var.

Sanki umursuyormuş gibi ağırbaşlı olması beni şaşırtıyor ve yutkunuyorum. Bir kitap alıp elim'e alıyorum. "Kalbi kırılan genç kızlarla ilgili hüznü hikâyeleri sever misin?"

Gözlerinde öfke parlıyor. "Seni incitti."

"Bu uzun zaman önceydi."

"Kalpler unutmaz."

"Ne olduğunu ya da onun kim olduğunu bile

bilmiyorsun." "Yeterince biliyorum."

Bu yorumu bir an için bir kenara bıraktım. "Kalbin mi kırıldı?"

Yaklaşıyor. "Onu kilitli tutma eğilimindeyim." Saçımın bir teline dokunuyor, parmağının etrafında kısıyor. "Kadınlar eninde sonunda beni terk ediyor. Onları suçladığımı söyleyemem."

"Neden?"

"Evlilik ve çocuk istemiyorum ve ön plandayım. Sadece işim bitene kadar futbol oynamak istiyorum." "Peki ya sonra?"

"Kâr amacı gütmeme fikrini seviyorum. Geri vermenin bir yolu. Ayrıca bir yatırım var. Futbol bittikten sonra her Şubat'ta onu gezmeye çıkarıyorum. Hiç Amalfi Sahili'ne gittiniz mi?"

"Amerika'dan hiç ayrılmadım." Cece ve Brogan ile Kaliforniya'da tatil yaptım ama kalbim hep New York'ta.

"Gitmek ister misin?"

Alay ediyorum. "Bugün toplanmaya başlayacağım. Kaç tane mayo getirmeliyim?"

Gülüyor, sonra durup göz kapaklarını indiriyor. "Siyah bir bikininin içinde harika görünürdün. Sana Akdeniz'deki her adayı gösteririm. Sorrento'ya gideriz, kayalıkları, balıkçı köylerini görürüz. Deniz ve sahil şeridi manzaralı bir yerde akşam yemeğine gideriz. Hiç ayrılmak istemeyeceksin."

Yüzümde belli belirsiz bir gülümseme beliriyor. "Senin için aile yok, ha?"

Bakışlarını başka yöne çeviriyor. "Karmaşık bir durum, ama yirmili yaşlarımdan beri, bunun hayatımın bir parçası olmadığını biliyordum.

hedefl

er." "Ne istediğin konusunda dürüstsün. Çoğu erkek öyle değildir."

"Dürüst müsün?" Parmağı boynumda geziniyor ve nefesim hızlanıyor.

Sinirlerim zıplarken dudaklarımı ıslatıyorum. "Her zaman değil.

Sırlarım var." "Küçük Bayan Karanlık."

Göz göze geliyoruz ve omurgamdan aşağı elektrik

çarpmıyor. O istememem gereken her şey, ama . . .

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. Ellerim göğsüne doğru ilerliyor ve boynuna dolanıyor.

Parmaklarım

saçlarını karıştırdı. "İşte sana bir sır." "Öyle

mi?"

"Buraya geldiğini biliyordum. Seni burada birkaç kez gördüm. Bir keresinde bana çarpmıştın. Tiki bir şort, mavi yakalı bir gömlek ve tekne ayakkabıları giyyordun. Bahse girerim yaz için yatına gidiyordun. Yanında bir film yıldızı ya da pop şarkıcısı vardı. Kekimi düşürdüğümde kıkırdamadan durmadı. Seni ve onu can sıkıcı buldum. Bu konuda heyecanlanma. Seni buraya kadar hiç takip etmedim."

"Zamanda geri gitmenin bir yolu olsaydı, onu terk eder ve seni yanıma alırdım." Parmakları omurgamda geziniyor, sonra kıcımlı avuçluyor. Kalçalarını jogger'ının çadırına sürtüyorum ve o da titriyor. "Sonunda. Bebeğim. Bana dokunmanı istiyordum."

Anılar duyularıma saldırıyor: Decadence'daki o gece bana nasıl ihtiyaç duyduğunu, seviştiğimizde kontrolünü nasıl kaybettiğini, her şeyi nasıl serbest bıraktığını, bağırışlarını, gözlerindeki vahşi bakışı. Doyumsuz bir ihtiyaç fırtınasıydı. Ve birlikteliğimizi hissettim, bundan zevk aldım.

Daha önce hiç yaşamadığım bir şey yaşadık.

Boynumu öperken, kafamın içinde ne yapmam gerektiğine dair bir savaş veriyorum. "Beni çözüyorsun, Prenses ..."

Bedenim teslim oluyor ve boynuna bir öpücük konduruyorum, bedenim eriyor. Kulağına fısıldıyorum. "Seni Café Lazzo'da gördüm. Her zaman güzel kadınlarla."

Dudakları yanağımı okşuyor, sonra boynuma iniyor. "İsimlerini hatırlamıyorum. Tek istediğim sensin Francesca." Bir eli bluzumu eteğimden çekip çıkarıyor; sonra parmakları sütyenimin dantelini sıyrıyor. "Tanrım," diyor ben ellerine doğru eğilirken. "Göğüslerin mükemmel."

Ve daha büyük.

Elleri çenemi şefkatle kavıyor. "Seni öpmeme izin ver."

Bakışlarımız kilitlenirken ellerim antrenman tişörtünün altından kayıyor. Öpüşmeme kuralım, kendimi seks yaptığım erkeklere bağlanmaktan korumak içindir. Dudaklarından öptüğüm erkeklerin sayısı bir elin parmaklarını geçmez. "Hayır."

Kirpikleri titriyor. "Evet."

"Hayır."

Dudakları köprücük kemiğimi öperken "Evet," diye mırıldanıyor.

İçimde sıcaklık birikirken nefesim kesiliyor, göbeğim sıkışıyor ve çırpınıyor. Ben gömleğini yukarı çekerken o da eteğimi belime kadar çekiyor, sonra da başının üzerinden çekiştiriyor.

Nefesim kesildi. Vücudunun nasıl bir sanat eseri olduğunu unutmuşum - sert, yontulmuş kaslar; teninin güzel rengi; pembe meme uçları; bel kemerine kadar inen lezzetli V. Meme ucunu yalıyorum ve o da titriyor.

"Prenses, eğer bunu yaparsan, tam burada sevişiriz." Beni yukarı çekip pencere kenarına oturtuyor. Parmakları külotumun üzerinde dans ediyor, göbeğimin merkezinde geziniyor.

"Seni aklımdan çıkaramıyorum," diye mırıldanıyor, bakışları kapüşonlu. "Yürüyüşlere çıkmıyorsun."

Parmağı iç çamaşırlarımın kumaşından geçip içime dalınca başım cama yaslanıyor. Klitorisimin etrafında dönmek için geri çıkıyor.

"Neden tanıştığımızı bilmek istiyorum. Beni neden delirttiğini..." Bir parmağını daha içime sokuyor ve ben inliyorum. "Evet, bu. Çıkardığın seslere bayılıyorum, tatlım. Sana bazı sırlar vereyim. Notre Dame'a gittim. Ailem tam bir baş belasıydı ve onlardan uzaklaşmak için sabırsızlanıyordum. Tarih okudum, sonra Pythons'a seçildim."

Elim pantolonunun lastiğinin altına uzanıyor. Aletini tutup avucumla okşuyorum, parmaklarının ritmine göre pompalıyorum. "Bunu internette bulabilirim."

"Süper çirkin ayaklarım var. Düpedüz korkutucu." Sütyenimin krem rengi danteline bir öpücük konduruyor. Dişleri önce bir meme ucumu, sonra diğerini ısıyor. Şoklar tenimde sekiyor.

Nefesim kesildi. "Ayaklarını gördüm. Bu doğru bir değerlendirme."

Sütyenimin kaplarını aşağı çekiyor, göğüslerimi birbirine bastırıyor ve ensesini üzerlerine sürtüyor. "Cece bana telefonunu verdi," diye mırıldanıyor, sesinin tenimde yankılanması çok lezzetli. "I

Bugün onu lobide gördüm. 'Kendini bulmanın en iyi yolu kendini kaybetmektir' dedi. Bu garip bir davranış

mi?"

Parmaklarım saçlarına dolanıyor ve sesim nefes nefese çıkıyor. "Normal. Az önceki sen miydin?

Bana mesaj mı atıyorsun?"

Yukarı bakarken tenime karşı sırtıyor ve bunun içtenliği nefesimi kesiyor. Onun gerçek gülümsemesini sadece birkaç kez görmüştüm. "Evet. Ve bana kıyamazsın. O teklif etti."

"Onu yavaşça öldüreceğim." Parmaklarımı çene çizgisinin keskin köşelerinde gezdiriyorum. "Belki de gerçek sapık sensin..."

Parmağı tekrar içime girerken sözlerim kesiliyor. Yavaş ve istikrarlı bir şekilde pompalıyor, başparmağı yumrumu çevreliyor. İniltimi tutmak için dudağımı ısıyorum.

"Bu iyi hissettiriyor mu?" Başımı salladım.

"Gelmek ister misin?"

"Evet."

Okşuyor, nefesim hızlanırken çukurları ve vadileri keşfediyor.

"Çok duyarlı ..." Gözleri bana doğru parlıyor. "Çok ıslak."

Bir meme ucunu ağzına alıyor. Kalçalarım onu karşılamak için itiyor, zirveye ulaşmak, nihai zevki yakalamak için ağlıyor.

"Herkesin içinde parmakla vuruldun mu?"

Başımı salladığımda gözleri kıskançlıkla parlıyor. Bu parıltı beni onun büyüüne biraz daha kaptırıyor.

"Seni yatağımda görmek istiyorum. Seni becermek istiyorum. Beni emmeni istiyorum." Sesi tenimde gürliyor ve tüylerim diken diken oluyor.

Klitorisimin üzerinde daireler çizerken parmaklarım kollarına gömülüyor, gittikçe yaklaşıyor ve sonunda bir yere çarptığında sertleşiyorum. Boşalırken nefesim kesiliyor, göbeğim onu kavlıyor. Çok iyi, çok mükemmel hissettiriyor.

Yanağımdan öpüyor. "Mum ışığında yüzünü görmek istiyorum. Seni yemeğe götürmek istiyorum." Oh. Bir nefes çekiyorum ve bakışlarımı onunkilerden ayırıyorum.

Yüzümü çekiştiriyor ve gözlerimi tutuyor. "Eğer seni öpemezsem, seni becerirken bana bakacaksın. sen."

Parmakları tekrar içime girdiğinde ürperiyorum. "Yakalanabiliriz," demeyi başarıyorum. "Bu da eğlencenin bir parçası değil mi?"

Alt kattaki bardakların şıngırtısını, alt kattaki müşterilerin alçak sesle mırıldanmalarını duyuyorum. "Evet."

Ellerimi tekrar joggers'ının içine sokuyorum. Uzun ve kalındı, ucuna yakın hafif bir kıvrımı vardı. İçimdeyken her zaman mükemmel noktaya vururdu. Mantar şeklindeki ucunu köküne kadar okşuyorum, parmaklarım taşaklarının üzerinde geziniyor. Prekumu buluyorum ve ucunun alt tarafına dokunarak topuzunu okşuyorum. Göğsü genişliyor, kalçalarını senkronize bir şekilde hareket ettirirken göz bebekleri büyüyor.

"Konuş benimle," diyor. "Sırlar."

"New York Sanat Okulu'na gittim. Bu sabah seni düşünerek ıslak uyandım. Kulüpten sonra haftalarca ıslak uyandım. Sen en iyi sikiştin. Seni aradım. İnşaatlarda durdum. Vitrinlere baktım."

Alt dudağını ısıyor, dişleri sertçe çekiliyor. "Devam et."

"Aletin tadı tuz ve deniz gibi. Seni bir yudumda yutabilirim."

Kirpikleri titriyor. "Burayı unutalım. Benimle eve gel." Boğazı düğümleniyor. "Şimdi."

"Keşke elbiselerimi yırtıp atabilsen. Keşke dizlerinin üzerine çöküp beni yalayabilsen. istiyor

um." Bana doğru eğilirken yüzünü ter basıyor. "Benim yerim

. " Dudaklarının dolgun hatlarını izliyorum. "Burası."

. Saçlarımı çekiştirip dudaklarını tenime yerleştirirken inliyor. "Beni öldürüyorsun, Prenses." "Beni öldürüyorsun Prenses.

Bunu milyonlarca kez yaptığını düşündüren bir beceriyle beni aşağı indiriyor, iç çamaşırımı bacaklarımdan aşağı çekiyor,

Sonra beni kollarına alıp tekrar yukarı kaldırıyor ve çıkıntıya oturtuyor. Bacaklarımdan aşağı ıslaklık damlarken kalbim küt küt atıyor.

Bir ambalajın hışırtısını duyuyorum; sonra prezervatifi kaydırmasını izliyorum. Beni tekrar kaldırırken kollarım boynuna dolanıyor. "Bana bak."

Yapıyorum ve o da içime giriyor. Bedenim onun kalın gövdesini kayıp bir sevgili gibi sıcak ve istekli bir şekilde karşılıyor.

Kalçalarını döndürüp yavaş ve metodik bir tempo tuttururken elleri kıçımı kavlıyor.

Boğazımın derinliklerinden inliyorum, gırtlaktan gelen sesi bastırmaya çalışıyorum. Birçok erkekle birlikte oldum ama o sikişmekte usta.

Sırtımı pencerenin soğuk camına dayıyorum ve sokaktaki herhangi birinin bizi görüp görmediğini merak ediyorum. Eğer köşeden biri gelirse, gömleğim ve eteğim darmadağınık, bacaklarım onunkine dolanmış, çıplak kıçının pompalanışını görecekler. Şu anda görüp görmemeleri umurumda değil - beynim kayboldu, bedenim kayboldu, her şey kayboldu. Sadece bu. Sadece bu. Ve bu çok iyi.

Sessizce sevişiyoruz, ön kolları gerildikçe ve patladıkça nefesler tutuluyor. Yavaşça sevişiyoruz, sikişinin tadını çıkarıyoruz.

Sevişiyor

uz. Ve

sevişiriz.

Ve

sevişiyoru

z.

Sert. Yavaş. Sert. Yavaş.

Sanki içimde bunun bir anlamı olamayacağını bildiğim halde saldırganlığımızı, çılgınca ihtiyacımızı gideriyoruz. Çocuk istemiyor; bağlanacak biri değil. Şu anda ben onunum ve bu sorun değil, ama onun gibi erkekler ... bundan bir ay sonra, onun için yeni biri olacak. Yatı var. Mankenlerle, film yıldızlarıyla ve şarkıcılarla çıkıyor. Ben sadece ... benim. Her neyse. Şu anda kimin umurunda?

Adımı söylüyor ve nefeslerimiz birbirine karışıyor, birbirimize bakarken dudaklarımız kıl payı ayrılıyor

Aşağı.

Elleri bacaklarımı tutarken dizlerimi yukarı kaldırıyor. Başını boynuma doğru eğiyor, sıcaklık karıncalanıyor.

omurgamda kaynıyor. Yüzünde sıcak, umutsuz bir bakışla beni bir amaç uğruna beceriyor. Omurgamdaki yanmayı hissediyorum. Hızlı geliyor, çok hızlı, tadını çıkarmak istediğimde. Kokusunu içime çekerken tırnaklarım tenine batıyor, baharatını, beni çıldırtan feromonunu tadıyorum.

Kendi etrafımda dönerken onunla göz

göze geliyorum. Adımı mırıldanıyor.

İhtiyacım olan tetikleyici bu.

Küçük zevk sarsıntıları çoğalıyor ve serbest kalana kadar artıyor. Kasılıyorum, duvarlarım sıkışıyor

Onu.

Konuşuyor, bir şeyler söylüyor, vücudu sertleşiyor, elleri kalçalarımı morartıyor. Vücudu sarsılıyor ve

Uçurumun kenarından geçerken sertleşiyor, nefesi kısa aralıklarla geliyor. Göğsü birkaç dakika boyunca bana yaslanıyor; sonra elleri beklemediğim bir nezaketle saçlarımı tarıyor.

Birkaç dakika sonra yüzümü kendine doğru çeviriyor ve dudaklarıma bakıyor. Parmağını öpüyor, sonra ağzıma değdiriyor. "Sen. Sikicisin. Ateşlisin."

O geri çekilip bizi yavaşça çözerken bacaklarım güçsüzleşiyor. Titreyen bacaklarımı yere indiriyorum.

Ben külotumu alıp gömleğimi eteğimin içine sokarken o prezervatifi çıkarıp bağlıyor. Ona gömleğini fırlatıyorum, o da giyiyor, sonra da pantolonunu düzeltiyor.

"Öğle yemeği yemek ister misin?" diyor, rujumu yeniden sürerken beni izliyor.

Öğle yemeği ister miyim?

Halka açık bir yerde seviştikten sonra başka ne söylersin? "Gitmem gerek."

"Nereye? Ben de geleceğim. Günün büyük bölümünde boşum." Saçlarını taramak için pencere yansımasını kullanıyor

yüzünü geri çekiyorum. Cehennem kadar seksi ve bana bakmak için döndüğünde göğsümden uzun bir nefes geliyor. İçimde bir huzursuzluk, onu göremeyeceğimi çünkü onun bebeğini doğurduğumu ve onun bebek istemediğini söyleme dürtüsü beliriyor.

Ellerim yumruk oldu. Onunla öğle yemeği yemek, onu daha yakından tanımak istiyorum. "Bu öğleden sonra başka bir müşterim var." Gerçek.

Yüzüme bakarken kaşlarını çatıyor, sonra ellerini spor ayakkabılarının içine sokup kıpırdanıyor. "Darden'dan e-posta aldım. Pozisyon için tebrikler. Arkanda güçlü bir adam var. Etkileyici. Seni çok önemsiyor olmalı."

"Öyle değil, biliyorsun. Biz sadece arkadaşız. Sadece birbirimize uyuyoruz." Yüzünde yarım bir gülümseme belirdi. "Bir şey ima etmiyordum." Güzel. Başımı salladım.

"Evime gelersen sana sanatımı gösteririm." Kirpiklerini bana doğru savuruyor ve yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamıyorum.

Çantamı pencere kenarından alıyorum. "Kulağa eğlenceli geliyor, ama başka zaman."

Ellerini kalçalarına koyarken bakışlarını daraltıyor. "Beni başından savıyorsun. İnanılır gibi değil." İçimi çektim. "İkimiz de istediğimizi aldık. Bunu garip hale getirme-"

"Garip değilim. Aslında, bunun Decadence'tan beri yaptığın en iyi sikiş olduğundan oldukça eminim," diye homurdanıyor.

"Tuck. Bu-"

Çenesi seğiriyor. "Evet, her neyse, bu harikaydı. Müthişti, gerçekten. Bağlantı için teşekkürler." Ona doğru yürüyorum ve paylaştığımız kimya beni çekiştirirken onun yanında duruyorum.

Bir planım var. Para biriktirmek, bebek sahibi olmak, hayatımı yaşamaya devam etmek. Tuck'ın haberi olmadan.

Yutkunuyorum. Sanki cehennem köpekleri ayaklarımın dibindeymiş gibi buradan koşarak çıkmam gerekirken beni uzaklaşmaktan alıkoyan ne?

"Seni araştırttım," diye mırıldanıyor, bakışları pencerede. "Dürüst olmak istiyorum. Tanışma şeklimizden yola çıkarak herkese yapacağım şey bu olurdu. Benimle ilgili hikâyeler satmaya çalışan kadınlarla çıktım."

Nefesim kesildi. "Beni araştırdın mı?"

Başını sallar. "Sadece dinle. En kötüsü bir striptizciydi, Lolipop."

Kaşlarımı çatarak başımı sallıyorum. "Polislerin gelip size saldıran birini tutukladığımı hatırlıyorum."

İç çekiyor. "Evet. Belki de ona karşı iyiydim - bilmiyorum - ama bana kafayı taktı. E-postalar, mektuplar gönderdi, hatta sosyal medya hesaplarında bir yerlere girerken çekilmiş fotoğraflarımı paylaştı. Süpermarkette, yemekte, stadyumda. Annemin tesisine girmeye çalıştı. Aylarca devam etti. Sonra beni bıçaklamaya çalıştı." Çenesini ovuşturuyor. "Stresle başa çıkabileceğimi düşünebilirsiniz ama bu insanlara olan güvenimi zedeledi. Başkalarını yargılama konusunda belki de saf olduğumu düşünmeme neden oldu. Komik çünkü evsiz insanlar kim olduğumu umursamıyorlar. Onlar tanıdığım en nazik insanlardan bazıları." Nefes veriyor. "Neyse, işte bu yüzden seni araştırdım."

"Yaşadığın deneyim korkunç olmalı." Yutkunuyorum, başım dönüyor. Ellerim kenetleniyor. "Peki benim hakkımda ne keşfettin?"

"Brogan'ı biliyorum, Decadence'da çalıştığını da."

Keskin bir nefes alıyorum. Tuck, Decadence'ın sahipleriyle görüştü ve Prens Rolex'i kovdurdu.

Sözlerim aceleye geldi. "Brogan'ın bizimle hiçbir ilgisi yoktu. Sadece bana ve Cece'ye misafir kartı aldı. O geceye kadar kimin geleceğini asla bilemez, ta ki kendisine isimlerin ve misafirlerin yazılı olduğu bir zarf verilene kadar. Sakın onu kovdurmaya kalkma."

Bana döndü. "Kimin geldiğini bilmediğini biliyorum. Kontrol ettim. Benim yaşadıklarımı yaşadığınızda, kontrol eder ve tekrar kontrol edersiniz."

Korku üzerimde dalgalanıyor. Onun bilmesini istemediğim bazı sırlarım var. "Başka ne öğrendin?"

Bakışlarını başka yöne çeviriyor. "Cece bir eskort."

"Ah, tüm hikayeyi öğrendin, ha? Bu bilgiyle ne yapacaksınız?"

"Yok bir şey Francesca. Bunu yapmak zorunda kaldığım için üzgünüm. Kendimi daha iyi hissetmek için buna ihtiyacım olduğu için üzgünüm." Yüzü yumuşadı. "Bebekken terk edilmişsin."

İstmeden de olsa gözlerim yaşardı.

"Levi yüzünden on altı yaşında bir grup evine geri gönderildiğini biliyorum. Hakkında dava açılmalıydı ama ailesi onunla olan ilişkini hasıraltı etti ve CPS de buna izin verdi. Yurtta kalan başka bir kişi tarafından saldırıya uğramışsın; kalçandaki yara izi de bu yüzden oluşmuş. Yirmi yaşında ottan tutuklandınız ama dava düştü. Kısa süreliğine çeşitli erkeklerle çıktın, sonra sıfır hırsı olan bir güven fonu aptalı olan Edward ile bir ilişki yaşadın. East Coast Ink & Gallery'de çalıştın ama müdür seni biraz daha aşığalamak istediği için kovuldun. Düğün gününde Decadence'a geldin.

-O gün de benim doğum günümdü. Bu bir tesadüftü."

Göğsüm kabarıyor. "Buna hakkın yoktu! Tüm bunlar gerekli miydi?"

"Kendini benim yerime koy, Francesca." Yanaklarımı okşuyor, başparmağıyla gözümde kaçan bir damla yaşı siliyor. "Bu benim özür dilemem. Bunu yapmak zorunda kaldığım için özür dilerim."

"Tüm bunları ne zamandır

biliyorsun?" Duraksıyor. "Birkaç haftadır." "Yürüyüşlerimizde mi?"

Başını sallıyor. "Hayır."

"Demek riske giriyordun, ha?"

"Çünkü senin yanında olmak istedim. Sakın kızma. Sen benim olduğum kişiyken, insanların içine bakmak mantıksız değil." Omzuma dokunurken sesi alçalıyor, yumuşak bir okşayış. "Bunu arkamızda bırakalım. Bunu isteyen tek kişinin ben olmadığımı söyle bana."

Ondan uzaklaşırken boğazım düğümleniyor. Bu mahremiyetin ihlalinden çok benim kişisel sırlarımla ilgili. Bizi sığ tutmak zorundayım. Tek yolu bu.

"Francesca-"

"Görüşürüz," diyebildim, sonra onu geçip merdivenlerden aşağı indim ve kapıdan çıktım.

\$ I BQUFS

' 3 " / \$ &4\$ "

Wickham'a dönerken Beşinci Cadde'de yürürken Cece'ye, "Beni kızdırmaya başlıyorsun," diye homurdanıyorum.

"Sadece şimdi mi? Seni Pottery Barn'a sürüklediğim zaman olduğunu sanıyordum." Dramatik bir şekilde iç çekti. "Ördekli yatak takımına bayılmıştım. Gri ve sarı. Çok rahatlatıcı. Cinsiyetini öğrenmek istemediğin için de cinsiyetsiz. İstersen bir şeyler yapabilirim. Dikiş ve seks benim süper güçlerim."

"Uh-huh." Orada bir saat geçirdik ve tek yapmak istediğim yataklardan birinde kestirmektir.

"Yemeklere dönelim. Çiğ balık ya da az pişmiş et yok. Yıkanmamış ürün yok. Pastörize edilmemiş peynir, süt veya meyve suyu yok. İğrenç bakterilerin Cecelia bebeğe zarar vermesini istemiyoruz."

Homurdanıyorum. "Önce Brogan, şimdi de sen. Yemek listesinin farkındayım! Bir keresinde suşi yemiştin ve sen *çıldırılmıştın* ama pişmişti. Brogan bile sorun olmadığını söyledi."

Beni görmezden geliyor. "Çiğ yumurta ve hollandaise sosu da listeden çıkarıldı. Ev yapımı pasta kreması, dondurma ve mayonez."

"Bunda bir sorun yok." Öğürme isteğimi bastırıyorum. "Mayo iğrenç."

"Kahve yok. Bu sabah biraz aşırımsın."

"Üç yudum içtim! Üç!" Başımı arkaya atıyorum ve yumruğumu gökyüzüne doğru sallıyorum.

"Belki de bu yüzden saldırgan hissediyorum! Kafeine ihtiyacım var! Bu hiç adil değil!"

"Alkol yok, işlenmiş gıda yok ... hmm, yani patates kızartması, cips, pastırma yok-"

"Çok kötüsün! Bana pastırma ver! Hadi ama!"

"Cecelia için - göbek adı Ivy olabilir - pastırma yok." "Mmm,

McDonald's'tan patates kızartması çok iyi olurdu. Pastırmalı."

Binamızın girişine doğru yürürken koluma girdi. "Hadi seni yukarı çıkaralım."

"Ben yavru bir geyik değilim. Kendi başıma yürüyebilirim." Kendimi ondan kurtarıyorum. "Biraz boşluğa ihtiyacım var."

Lütfen. Huysuzum ve biraz da azgınım. Garip bir kombinasyon." "Ama-"

"Artık sabahları kahvemi izlemek yok." Üç inçlik siyah Converse'lerimle onun önünde yürüyorum.

"Sen Los Angeles'tayken patates kızartması yedim. Herman getirtti; ruhu şad olsun."

"Hamile kıçını içeri sok, küçük hanım."

"Hamile misin?" Herman bağılıyor ve kapıyı açmak için bizi takip ettiğini görmek için dönüyorum. Üzerinde Noel Baba yüzleri olan bir atkı ve kırmızı bir papyon takmış, bana geniş bir gülümseme veriyor.

"Şey, şey..." Gözlerim başka birinin duyup duymadığını görmek için girişte geziniyor. İç çekiyorum. Önümüzdeki aylarda büyüyen göbeğimi yakında fark edecek. "Öyle mi?"

"Tebrikler!" Bana sarıldı. "Nasıl hissediyorsun? Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara, tamam mı? Ya da

Tony'yi iste. Güvenlikte çalışan yeğenim. Çok çalışkandır. Ben burada olmasam hemen kaçır.

ve canınızın çektiği her şeyi alabilirsiniz. Noel'e sadece birkaç gün kaldı, bu yüzden kendinizi zayıf hissediyorsanız ve son dakika alışverişinizi yapacak birine ihtiyacınız varsa, resepsiyondaki kız ekstra iş arıyor-"

"Herman . . ." Tekrar etrafıma bakıyorum, başımı sallıyorum ve geçen sakinlere gülümsüyorum. İçlerinden biri Dul Carnes. Kahretsin, kahretsin. Harem pantolonumun üzerindeki siyah moto ceketimi düzeltiyorum ve daha uzun duruyorum. Okuldaki huysuz öğretmene benziyor, elinde cetvelle dolaşan ve yaramazlık yaptığında avucuna tokat atan öğretmene.

Herman ona kapıyı açarken duraksayarak, "Nasılsın canım?" diye sorar.

"Oh, harika." Ona en büyük gülümsememi veriyorum. "Sen mi?"

"Tek kelimeyle harika." Bakışlarını daraltıyor. "Bay Darden'a selamımı söyleyin." Cece'yi küçümsüyor, onların

Her zamanki gibi.

"İyi günler," diye sesleniyorum o uzaklaşırken. Yavaşça nefes veriyorum. Bana attığı o bakışı hayal ettim.

Mide. Değil mi?

Yani, tabii ki insanlar beni hamileliğimin ilerleyen dönemlerinde görürlerse anlayabilirler ama kış ve soğuk hava bol sweatshirtler ve paltolarla saklanmak için harika. Alt dudağımı çiğnerken hayal kırıklığına uğruyorum. Son birkaç gündür Tuck'la karşılaşmamayı başarmıştım. Sadece bir doktor randevusu, bir müşteri toplantısı ve bugün dışarı çıktım.

Futbol sezonu Ocak sonunda bitiyor, yani Şubat'ta yatına binecek ve aylarca ortalıkta olmayacak. Yaz kampı -Google'da araştırdım- Temmuz sonunda başlıyor. O zamana kadar iki aylık bir bebeğim olacak. İçten içe inliyorum. Beni göreceksin. Sonunda. Wickham'dan taşınmalı mıyım? Asla. Burası benim evim. Ve Bay Darden burada. Yaşlı biri. Bana ihtiyacı var. Peki, tamam. Bir münzevi olacağım. Yan çıkışları kullanacağım. Lobiden ve asansörden uzak duracağım. Benim bebeğim olmadığını söylerim. Bebek bakıcılığı yapıyorum. Evlat edindim.

Aman Tanrım. Resmen delirdim. Bu

nasıl işe yarayacak?

Söyle ona, diyor küçük bir ses.

Doğruca evine gidin, kapıyı çalın ve şu sözleri söyleyin.

Kalbim göğsümde sıkışıyor ve ağzım kuruyor. Ya beni reddederse? Ya çocuğumuzu reddederse? Ellerim karnıma yerleşiyor. Onu bu dünyada istemeyen insanlardan korumam gerekiyor. Beni istemeyen insanların keskin acısını tattım. Otuz yıl boyunca bununla yaşadım. Çocuğum için bunu istemiyorum.

Herman düşüncelerimi böldü. "Sence bir beşiğe ihtiyacın olabilir mi? Kızımın bir tane olabilir

."

"Ben alıyorum," diyor Cece alaycı bir tavırla. "Tamamen beyaz. Sleigh tarzı. Yakında teslim edilecek."

Oh. Bilmiyordum. Katalogdan beğendiğim buydu ve ona gülümsedim, sonra tekrar baktım

Herman. Ona göz kırpıyorum. "Hey, bu hamileliği gizli tutalım. Bu bir sır, tamam mı?" Daha dik duruyor. "Doğru. Yapışıp yapışmayacağını görmek en iyisi. Benim karım da aynıydı."

"Bundan daha fazlası var," diyorum bocalayarak.

Cece kollarımızı birbirine bağlarken ve ona en nazik gülümsemesini verirken devralıyor. "Herman, durum şöyle: Melek gibi görünebilirim ama haberleri yayarsan ya da ona patates kızartması getirirsen seni taşaklarından bıçaklarım."

Ben başımı sallayıp "Biz ona Fındık Bıçaklama Meleği diyoruz" diye fısıldayınca yüzünü buruşturdu. "Oh." Yutkunuyor. "Her zaman çok güzel görünüyorsun, Cece."

Elini kalbinin üzerine koyar. "Teşekkür ederim ama bana güvenme, tamam mı?"

Yirmili yaşlarının başında güzel bir kız olan danışma görevlisi adımı söylüyor ve çatık kaşlı Herman'ı bırakıp o tarafa doğru gidiyoruz.

"Bir paketiniz var Bayan Lane," diyor masanın arkasından heyecanla. Arkaya doğru ilerliyor ve kahverengi kâğıda sarılı küçük bir kutuyla geri dönüyor. "Geçen hafta geldi ama nasıl olduysa yanlış yere konmuş. Özür dilerim."

"Tamam." Bir şey beklemiyorum. Edward son zamanlarda çiçek ya da not bırakmadı. Eminim ki

O gece dairemde istediği her şeyi söyledi.

Kızardı. "Bay Avery'den."

"Oh." Kaşlarımı çattım. Benimle işinin bittiğini sanıyordum, ama bu geçen hafta olduysa ... "Binadaki en seksi adam o," diye ekliyor. "Sen çok şanslı bir kızsın."

"Hmm." Faturayı imzaladım.

Eğiliyor, sesi alçalıyor. "Seni Courtney Neil'den daha çok seviyorum, hani şu süper model. Onun evine girip çıkıyor. Sanırım orada yaşıyor-"

"Hey," diyor Cece sertçe, sözünü keserek. "Play-by-play'e ihtiyacımız yok. Onun ne kadar erkeksi olduğunu zaten biliyoruz. Büyük bir enerjisi var. Francesca'ya sor-"

"Cece," diye uyarıyorum.

Onu masadan alıp lobideki oturma alanına götürürken kaşlarını çatıyor ve nefesinin altından mırıldanıyor. Pencerelerin yanındaki bir çift kulüp sandalyesine oturduk. Paketi yan masaya koyuyorum ve ona odaklanıyorum. Benim ruh halim hamilelik hormonlarından kaynaklanıyor ama o bugün ekstra huysuz.

Bacak bacak üstüne atarken ellerini havaya kaldırıyor. "Çok şımarık ve güzel ve ..." "Genç mi?"

Yeşil Stella McCartney mini elbisesini düzeltiyor. "Evet, doğru; yirmili yaşlardaki kadınlar canımı sıkıyor, nemli tenleri ve masumiyetleriyle. İğrenç." Uzun bir nefes veriyor.

"Gerçekten sorun ne?"

Bir an duraksadı, yüzünde temkinli bir ifade vardı. Sonra eğildi ve elimi sıktı. "Tamam, yol arkadaşılığından emekli olmayı planladığımı biliyorsun. Yaşlanıyorum ve erkekler genç kızları istiyor. Ayrıca, tasarım her zaman denemek istediğim bir şeydi."

Başımı salladım.

"Lewis'le birlikte Kaliforniya'ya taşınmaya karar verdim."

Başım dönüyor. "Bir dakika. Ne? New York'u *terk mi* ediyorsun?"

Dudağını çiğniyor. "Hemen değil. Haziran'da bebek doğana kadar kalacağım, sonra da belki ayda bir gidip geleceğim. Cece Teyze, hatırladın mı?"

Başımı sallıyorum. "Bütün bunlar ne zaman oldu?"

"Hayat hiç beklemediğin anda değişir, bunu biliyorsun." Ellerine bakıyor. "Lewis birkaç ay önce bana evlenme teklif etti ama bundan bahsetmedim çünkü sen Edward olayını yaşamıştın, sonra işini kaybettin, sonra da bebek haberi geldi. Ayrıca, teklifini kabul edip etmeyeceğime hâlâ karar verememiştim..." Duraksıyor. "Onu Los Angeles'ta son gördüğümde evet dedim. Ona bayılacaksın Fran."

Karmakarışık beynimi işliyorum. Lewis, doğru. İnek Silikon Vadisi teknoloji şirketi sahibi. Milyarder.

"Gelecek sonbaharda evlenmek istiyor. Beni seviyor ya da sevdiğini sanıyor. Aptalca, değil mi? Her neyse, bir süre önce bana Palo Alto'da bir ev almıştı, hatırladın mı? Oraya pek gitmedim ama ne zaman istersem kullanmam için verdi. Çok güzel Fran: göller, bahçeler ve muhteşem mobilyalar."

Mide bulantısı midemde kabarcıklar oluşturuyor. Bana hiç söylemedi. Benden hiç tavsiye istemedi. Bize neler oluyor?

"Fran, tatlım, yüzün kıpkırmızı oldu. Bunu sana şimdi söylediğim için üzgünüm. Gerçekten burada seninle kalacağımı düşünmüştüm ama bu doğru geliyor. İyi haber şu ki Lewis'e evet dediğimden beri müşterilerimi bıraktım. Şu anda odak noktam sensin."

Devam ediyor, "Ve eğer istersen, hepimiz Kaliforniya'da yeni bir başlangıç yapabiliriz. Evime yerleşebilir ve ne yapmak istediğine karar verebilirsin. Belki Los Angeles'ta çalışmak için güzel bir yer bulursun. Brogan tıp fakültesine geri dönebilir. Lewis beni mutlu edecek her şeyi kabul eder Fran ve beni mutlu edecek şey de senin iyi olduğunu bilmektir." Ellerimi sıkıca kavradı. "Geride bırakılmakla ilgili hislerini biliyorum ama aslında gitmiyorum; sadece taşıyorum. Her zaman mesajlaşabilir ve

konusabiliriz."

Lewis'ten yardım mı? Onun yardımını istemiyorum. Onu tanımıyorum bile.

Ve arkadaşımı götürüyor. "İyi misin?"

Ondan uzaklaşıyorum. "Hayır, Cece, değilim. Bana söylemedin bile. Ben senin en iyi arkadaşım. Sen de

... " Beni terk ediyor. "Ailem. Bir bebeğim olacak! Burada olursun sanmıştım!"

"Özür dilerim." Dudakları titriyor. "Gerçekten. Seni üzmemek istemedim, tatlım." Alnımı ovuşturup aptal gözyaşlarımın akmasını istiyorum.

Bu sadece ...

Tüm kirli sırlarınızı bilen ve gözünü kırpmayan bir arkadaşır. O, eve gittiğinizden emin olan ve sonra sizi içeri tıkan partinin hayatıdır. Dünyanın sonu gelmiş gibi hissettiğinde bile seni kıkırdatan kızdır. Kafamda pijamalarımızla *Gilmore Girls izlediğimiz*, Bay Darden'la sırf onu aramaya gelsin diye bir şeyler çaldığı oyun geceleri canlanıyor. Ailesini kaybettiğinde, bir müşterisi ona el kaldırdığında ve tokat attığında onun dağıldığını gördüm ve onu tuttum.

Ya ölürüm ya öldürürüm grubumun bir yarısı.

Duygularımla boğuşuyorum, bir yanım onun için mutlu olmak istiyor. Ama diğer yanım onu kaybetmekten korkuyor. "Onu seviyor musun?"

Yavaşça gülümsüyor, samimi bir şekilde. "Tatlım, benim bir kalbim yok ama o kalbimin atmasını sağlıyor. Ondan çok ama çok hoşlanıyorum."

Boğazım düğümleniyor. *Buna* ne diyebilirim ki?

Endişemi bastırıyorum. "Eğer bana iğrenç, kabarık, güneşli bir nedime elbisesi giydırırsen *seni* gözünden bıçaklarım. Kıcıma fiyonk takmam."

Kollarını bana doladı. "Tatlım, elbisen couture olacak ve seni muhteşem gösterecek.

Şimdi ben ne olduğunu merak edip sinir krizi geçirmeden önce hediye aç."

"Tamam." Kahverengi kâğıdı yırtıyorum, kutuyu açıyorum ve altın kolyeyi görünce nefesim kesiliyor. Zincir, pencerelerden gelen güneş ışığında parlıyor ve ortadaki iki inçlik gözyaşı damlası zümrüdü vurguluyor. Her iki yanında biraz daha küçük iki topaz mücevher var. Parmaklarım ortadaki taşı okşuyor. Bu onun gözleri: sarı kıvılcımlarla yeşil. "Tuck," diye fısıldıyorum.

"Çok güzel ve aman Tanrım; hiçbir şey parlak mücevherler gibi 'Seni becermek istiyorum' diyemez." Ellerini çırpıyor. "Onlara bakmak bile beni azdırıyor."

"Gözlerine uyuyor." Kolyeyi kadife kutunun içine geri koyuyorum ve el yazısıyla yazılmış

Not.

Tesadüfen tanıştığım güzel kız için.

Mutlu Noeller Tuck

Onun kelimeleri yazdığını hayal ediyorum. Çok tatlı. Çok tatlı. Bir kadın lobiye girerken dudaklarımı çiğniyordum.

Courtney. Kolyeyi unutarak gözlerimi kısıyorum. Bir an duruyor, bizi görünce dudaklarını sıkıyor ve sonra burnunu havaya kaldırıyor. Köşeyi dönüp asansörlere doğru gözden kaybolurken kolyeyi çantama tikiştiriyorum ve Cece'ye beni takip etmesini işaret ediyorum.

"Neler oluyor?" diye soruyor ayağa kalkarken.

"Daniel Radcliffe'in West Village'daki partisini bastığımız zamanı hatırlıyor musun?" Asansörlere doğru hızlı adımlarla yürürken söyledim.

"Harry Potter'ı çok severim ve o çok tatlıydı. Karısına tapardı. Onlardan biriyle öpüştün, değil mi?"

"Um, o izlerken onunla olan sendin."

"Huh. Eğlenceli parti," diyor. "Tamam, süper modeli takip ediyoruz. Ne olursa olsun, ben senin insan kalkanınım. Kaptan Amerika gibi, ama daha iyisi. Benim hayatım seninkinden önce gelir-oops, senin hayatın benimkinden önce gelir demek istedim. İnan bana; o kaltağı yere serip Jimmy Choos'la tepesine bineceğim."

"Senden hiç şüphe etmedim."

Asansöre iki kilise faresi gibi rahatça giriyoruz. Birkaç apartman sakini orada ve biz yukarı çıkarken onlar da kendi katlarında iniyorlar. Courtney çatı katının kodunu çoktan girmiş ve telefonunda geziniyor.

Çatı katına ulaştığımızda yukarı bakıyor, gözleri parlıyor. "Hey, neler oluyor? Bu kat için bir geçiş koduna ihtiyacın var."

"Ama hayatım, sen çoktan girdin." Biz koridora dalarken Cece parmaklarını ona doğru oynatıyor.

"Peki bunu tam olarak neden yapıyoruz?" Kolunu benimkine doluyor.

"Um . . ." Kalbim göğsümde zıplıyor, Courtney'e bir oyun oynadığımız için değil, gerçi bu çok eğlenceliydi, ama ...

Lanet olsun. Çünkü onu görmek istiyorum.

Kâküllerimi kabartmak ve rujumu kontrol etmek için yarım saniye duruyorum. Tam kapıyı çalmak üzereydim ki gömleksiz bir Jasper çatı katının kapısını açıyor. "Dostum. Bilezik teslimatım olduğunu sanıyordum ama hey, misafirleri severim! İçeri gelsene!"

Oldukça şaşkın bir halde onu içeri kadar takip ediyoruz ve üç katlı mermer bir fuayeye giriyoruz. Duvarlar bembeyaz ve tavanda modern görünümlü bir avize asılı.

Kıkırdıyor. "Şahsen, Pamuk Prenses ve Prenses Gelin bir arada. Bayıldım buna. Geçici evime hoş geldiniz. Bunun altına harika bir yer yapma aşamasındayım. Bittiğinde harika olacak. Koca T beni özleyecek, ama o bunu bilmiyor."

Cece onun yanağına bir öpücük kondurur. "Tebrikler, Prens Cupid. Prensler Prensi nasıl? Umarım beni özlemiştir."

"Deacon? İstersen ona mesaj atabilirim." Telefonunu çıkarır ve oynatır. Elini göğsünün üzerine koyar. "Maalesef ben meşgulüm, ama benim için ona bir öpücük ver." Jasper, "Seninle geçirdiği akşamdan çok keyif aldı," diyor.

"Deacon'la seks yaptın mı?" Ağzımın kenarından fısıldıyorum. "Seks olmadan da harikayım tatlım. Beni asla unutmayacak," diye tıslıyor.

Jasper boğazını temizler ve gülümser. "Ee, ne var ne yok? Siz hanımlar geziniyordunuz da uğradınız mı?" "Evet. Tuck buralarda mı?" Ben soruyorum.

"Asansöre gizlice binmişler," diye homurdanıyor Courtney antrede yürürken, iki santimlik topuklu ayakkabıları mermere vuruyor. Kısa pembe kürkünü bir kancaya asıyor ve el çantasını bir sedirin üzerine atıyor.

"Katımızı kaçırdık ve devam ettik," diyorum. "Bunu bilerek yaptınız," diye tersliyor.

"Kendine gel Courtney. Bu kızlara her zaman kapımız açık." Bana döndü. "Büyük T dışarıda, üzgünüm ama kal. Yeni bir margarita makinem var, onunla oynuyorum. Bu benim kendime hediyem ve harika. Bir içkiye ne dersin? Çilekli, ananaslı ya da normal?"

Cece, Courtney'nin yanından vals yaparak geçiyor. "Ne kadar naziksin! Tadımı sen seç, Jasper. Ekstra tekila, lütfen." "Francesca? Bir tane ister misin?" diye soruyor, biz onu çatı katının derinliklerinde açık bir

Çalışma odası ve mutfağı olan bir plan. Beyaz deri mobilyaları ve ağır cam masaları, Central Park ve Manhattan'ı gösteren yerden tavana pencereleri inceliyorum. Kitap raflarıyla kaplı bir odaya açılan bölünmüş bir şöminenin önünde beyaz bir kürk halı var.

Gözlerim üst katlara çıkan metal çitlerle çevrili merdivene takılıyor. Tanrım. Yani, evet, üç kat ve çatının bir kısmını kaplıyor ama burası gökyüzünde bir malikane. Benim dairem

sadece çalışma odası ve mutfak alanına sığar.

"Çilek, lütfen," diye mırıldanıyorum endişem artarken belli belirsiz.

O zengin. Gücü var. Beni araştırttı. Lanet olası avukatları var.

"Francesca, bugün alkol almak istediğine *emin misin*?" Cece bana dirsek atıp kafasını margarita makinesine doğru iterken şöyle diyor.

"Oh, doğru. Benim için bir şey yok o zaman. Daha sonra bir galeriye gideceğim," diyorum Jasper'a. O mutfakta dolaşıp malzeme toplarken.

"Koca T, Darden'ın seni ayarladığından bahsetti."

Başımı sallıyorum, sonra müşterilerle nasıl görüştüğümü, ne istediklerini nasıl anladığımı ve sonra çeşitli yerlerden alışveriş yaptığımı anlatıyorum.

Oturmamızı işaret ediyor. Granit bir adanın etrafındaki yüksek arkalıklı karamel renkli deri taburelere rahatça oturuyoruz. Bize makineyi, farklı karıştırma ve tıraşlama ayarlarıyla bir seferde nasıl üç sürahi alabildiğini anlatıyor. Makinenin nasıl mojito, piña colada, daiquiri ve çamur kayması yaptığından hararetle bahsediyor. Buzdolabından çilek, ananas ve misket limonu çıkarırken yarattığı karmaşa karşısında gülümsememi gizliyorum. Onları bir araya toplayıp tekila ve diğer likörlerle birlikte sürahiye koyarken ellerinden meyve suyu damlıyor. Makinede yaptığı anlaşmayı -bin dolar-, geçen hafta kazandıkları maçı, sipariş ettiği yeni arabasını (bir Aston Martin) anlatıyor. Nefes almak için duruyor. "Bütün gevezeliği ben yapıyormuşum gibi hissediyorum, kusura bakmayın. Neyiniz var çocuklar?"

Biz cevap vermeden Courtney y a n ı m d a k i mutfak taburesine oturdu. "Bir margarita istiyorum "

"*Lütfen deyin*," diyor.

Bal rengi saçlarından bir tutamı savuruyor. "*Lütfen* normal bir margarita alabilir miyim?"

"İyi." Makineye buz doldururken kol kasları esniyor, bakışları kızın üzerinde. "Bir yer buldun mu Kalmak için mi? Bir blok ötede bir otel var. Sen gidersen ben öderim. Lütfen."

"Yarın Noel için Florida'daki ailemi görmeye gidiyorum, ama seni taciz etmek için geri döneceğim." Sırıttıyor. "Bir yer buldun mu?"

Kahverengi gözleri parlıyor. "Ben burada *yaşıyorum*. Davet edildim. Sen sadece bir çanta ve sahte bir

gözya

şları." Mikseri çalıştırıyor, buzun sesi Courtney'nin cevabını bastırıyor. İçkisini önüne koyduğunda, "Benimkinin kenarında tuz olsun," diyor.

"Şekeri dene," diye mırıldandı. "Seni daha nazık yapabilir. Daha da iyisi, benim için bir çikolata ye, olur mu?"

"Cehenneme git, oyun kurucu." Ona ters ters bakıyor. "Ve bir tişört giy. Kimse senin altı-paketi.

" "İstiyorum," diyor Cece.

"Ben de," diye ekliyorum.

"Teşekkürler çocuklar ve Courtney, doğru söyle. Sekiz paket." Karnını tokatlıyor, sonra da Kalçalarını.

Gülmemek için dudaklarımı ısırarak, nefesimi tutarak aralarındaki gidip gelmeleri izliyorum.

Cece'ye bir çilekli margarita, sonra da bana bir maden suyu veriyor. "Hanımlar. Afiyet olsun." Bir el hareketiyle selam verdi.

Etrafıma bakıyorum ve bir nefes alıyorum. Koridorda "Aman Tanrım. Bu bir ..."

"Evet, öyle. G e l , sana göstereyim," diye mırıldanıyor. "Zaten birinden uzaklaşmaya ihtiyacım var." Beni koridora götürüyor ve duyma mesafesinin dışına çıkarıyor.

"Jackson Pollock?" Büyük resmi incelerken nefes alıyorum.

"Evet." Margaritasından bir yudum alırken kıkırdıyor. "Başımı ağrıttıyor ama insanlar

o."

Müze tarzı ışıklarla aydınlatılan tuval, sessiz maviler ve yeşillerle parlıyor.

yüzey. "Utanç verici ama tüylerim diken diken oldu. Bunları daha önce müzelerde görmüştüm ama vay canına, Pollock'un bunu çizdiğini ve burada olduğunu düşünmek."

"Bunu bana bir çocuk yapmış gibi görünüyor. Senin için bir tane çıkarabilirim ve Pollock'un adını imzalayabilirim."

ne

istiyor Yüzümü buruşturuyorum. "Artık arkadaş olamayız. Güle güle. Seni tanımak güzeldi."

sun?" Gidiyormuş gibi yapıyorum, sonra geri dönüp çalışmaya bakıyorum. "Özür dilerim. İşimi bırakıp gidemem."

Jackson Pollock."

Gülüyor. "Benim için geri geldin, sevgilim."

"Tabii. Beslenme zamanındaki yavru bir yunus gibisin. Çok tatlısın." Yanaklarını çimdikliyorum ve o da bu ilgi karşısında adeta bayılıyor.

Sırıttıyor, sonra tabloyu işaret ediyor. "Tuck'ın annesi bunu ona yirmi beşinci yaş gününde hediye etti. Buna çok bakıyor. Karamsar falan oluyor. Tuck Pollock hakkında konuşmayı sever. Görünüşe göre, zihinsel sorunları varmış ve alkolikmiş. Kırklı yaşlarında sarhoş araba kullanırken ölmüş. Evinin yakınında bir ağaca çarpmış." Durdu, kaşlarını çatı. "Vay be. Tuck'ın babası da benzer bir kazada ölmüş." Yüzünü buruşturdu. "Burada değilken onun hakkında konuşmamalıyım ama o benim en iyi arkadaşım, kendisi bilme bile. Endişeleniyorum. . ." Durdu.

"Ne hakkında?"

Yüzünde acı dolu bir ifade beliriyor ve başını sallıyor. "Adamımın şu anda hayatında iyi bir şeye ihtiyacı var. Tanrım, konuyu değiştirelim. Utah'taki kilisemdeki yaşlı kadınlar gibi dedikodu yapıyorum."

"Burnumu sokmak istememiştım."

"Konuşmam için fazla bir şey gerekmiyor. Şimdi sen konuş."

Tuck'ın sanat eserlerine bakarken ona New York'ta gördüğüm bazı favori eserlerimden bahsediyorum. Titian'ın *Venüs ve Lavta Çalan'ı*, şehvetli, çıplak kadınları hakkında saçmalıyorum. Bundan hoşlanacağını düşünmüştüm ama gözleri donuklaşınca değiştirdim. "Sonra Monet ve Nilüferler *Göleti Üzerindeki Köprüsü* var. Huzur, pastel renkler, yumuşak fırça darbeleri-"

Bir elini kaldırdı. "Bu kadar TED konuşması yeter. *Çıplaklığı* duydum, sonra seks hakkında düşünmeye başladım."

Brushstrokes da aynı şekilde."

"Eskiden Brogan'a uyuyabilsin diye sanattan bahsederdim. Cece bundan hoşlanıyor. Sanatı çok seviyor."

"Ah, evet, Brogan. Koca T senin oda arkadaşın olduğunu öğrendi. Bu konuda tuhaf davranacağını düşünmüştüm ama ..." Sertleştım. "Tuck'la tanışmak gibi bir planımız yoktu."

"Sana inanıyorum ama kimsenin ona zarar vermesini istemiyorum, anlıyor musun?" Nefes veriyor. "Senden hoşlanıyor." "Hoşlanıyor mu?"

Telefonuna bir mesaj gelir ve onu çıkarır. "Whoop! Biri bileziklerimi getiriyor! Etrafına bakmaya devam et; sanırım koridorun sonunda Georgia Somebody Famous çizimi var."

O kayboluyor ve ben bir Georgia O'Keeffe çizimi bulana kadar yürümeye devam ediyorum. Mesanem çaldığında, bir tuvalet bulmayı umarak yürümeye devam ediyorum. Tam bir kapıyı deneyecekken Courtney elinde bir avuç dantelli kumaşla bir kapıdan çıkıyor.

"Merhaba," diyorum onu irkilterek. Elindeki giysileri inceliyorum. "La Perla mı? Bu mavi sütyeni tanıdım. Pahalı iç çamaşırlarını severim."

Yüzü kızararak kıyafetlere bakıyor. "Beni yakaladınız. Tuck'ın odasından eşyalarımı alıyordum."

Ona inanmakta zorlanıyorum, özellikle de kitapçıdan sonra, ama adam bir erkek ve kadın da çok güzel. "Oh."

Narin bir omuz silkiyor. "Şaşırmış görünme. Tuck bana karşı açıktı. Geçmişinizden haberdarım."

Bana üzerine nasıl tekila döktüğünü anlattı, sonra Jasper seni baştan çıkarmak için bahse girdi."
Elimi sallıyorum. "Kimin kimi baştan çıkardığı konusunda bir tartışma var."
Dudakları gerildi. "İyi, her neyse, çekiciliğini anlıyorum - tüm o gizemli, sanatsal

ama Tuck ve benim geçmişimiz çok eskiye dayanıyor. Onunla yaşadığınız şey rahatsız edici bir yerde geçirdiğiniz bir gece."

Sözleri beklemediğim bir acı dalgası getirdi. Haftalardır burada yaşıyor, Tuck'ı görüyor, onunla yemek yiyor, konuşuyor.

Kalın kalın yutkunarak, kendime onun kim olduğunu hatırlatıyorum. Bir playboy. Yatı olan.

Tuck için bir süper modelle sidik yarışına girmeyeceğim.

Başımı salladım. "Külüpten beri seks yapıyoruz, bahse girmedik." İç çamaşırını gösteriyorum. "Aynı külotu giymiştim ama tanga giymiştim. Tuvalet nerede?"

Ben. Yani. Olgunum.

Ben uzaklaşıp tuvaleti bulup işimi hallettikten sonra çalışma odasına geri dönerken kekeliyor. Cece bir tabureye oturmuş, bardağına biraz daha margarita dolduran Jasper'a gülüyor. Beni görüyor ve duraklıyor. "Tatlım? Sen iyi misin?"

"Hayır. Gitmeye hazır mısınız?" Çantamı aldım.

"Asla olmaz! Belki akşam yemeğine kalırsınız diye düşünmüştüm," diyor Jasper. "Yemek yapamam ama dışarıdan sipariş verebiliriz." Elinde bir kutu var ama yere bırakıyor. "Bu benim şehirdeki son gecem. Noel için gidiyorum."

"Geri döndüm!" Tuck'ın sesi antreden geliyor. Kot pantolonu ve kollarına yapışan uzun kollu yeşil kaşmir kazağıyla çalışma odasına doğru yürüyor.

Beni görünce gözleri açılıyor, bakışları öylece kalıyor. "Francesca."

Hayal kırıklığıma rağmen kanım ısınıyor.

"Büyük T!" Jasper ona doğru yönelir, ellerini iki yana açarak onu kucaklar. Onu bırakır ve kutuyu alır. "Şuna bak! Bileziklerimiz geldi! Ve misafirimiz var!"

"Harika," diye mırıldanıyor, sonra mutfaka bakıyor. "Siz çocuklar makineyi denediniz. Özlemişim." Bana dönüp bakıyor, bakışları sorgulayıcı.

"Merhaba," dedim. "Davetsiz geldiğim için özür dilerim. Courtney ile otostop çektik." "Gidiyorlar," diyor Jasper suratını asarak.

Sanki odada başka kimse yokmuş gibi, Tuck doğruca bana doğru yürüdü. "Biraz daha kal." Damarlarımda çılgınca bir his dolaşıyor.

Aklımdan geçenleri okumuş gibi bir adım öne çıkıyor ve yüzünde hüznü bir ifadeyle perçemime dokunuyor. "Dul kadının tepesini özledim."

Courtney ile etkileşimimden dolayı odaya getirdiğim gerginliğin bir kısmı hafifliyor. İstemeye istemeye, "Saçlarını özledim," diye itiraf ediyorum.

"Beni görmeye gelmişsin." Elini kısa bir an için omzuma doladıktan sonra kolumu okşarken ses tonunda bir memnuniyet var.

Courtney odaya geri dönmek için o anı seçer. Tuck'ı görür ve ona doğru koşarak kollarını ona dolar.

Onu çözüyor ve kenara koyuyor. "Hey. Misafirlerimiz var."

"Gizlice geldiler," diye cevap veriyor, gözlerini bana dikerek.

Direkt konuya giriyorum. "Courtney seninle seks yapacağını söylüyor."

Odayı ölü bir sessizlik dolduruyor. Mutfaktan Jasper'ın homurtularını duyuyorum. Elinde bir sürahi margarita taşıyor, onu tezgâha çarpıp bize doğru yürüyor.

Courtney gözlerini kırıştırarak bana bakıyor. "Bunu söylediğine inanamıyorum!"

"Her zaman uygunsuz şeyler söylüyor ve yapıyor," diye mırıldanıyor Cece yanıma kayarken. "Onu Daniel Radcliffe'in partisinde görmeliydin. Adamın karısıyla öpüştü."

"Kalkanını al, Kaptan Amerika," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

Tuck çenesi seğirirken, "Bu doğru değil," diyor. "Courtney, bunu neden söyledin?"

Kadın kekeliyor. "Bilmiyorum. Endişelendim-"

Jasper Courtney'yi dirseğinden tutup yüzüne doğru döndürür. "Ne tür bir numara yapmaya çalışıyorsun?"

Courtney?"

"Öyle demek istemedim!"

"Gösterdi," diyorum tatlı tatlı. "Odasından çıkarken bana iç çamaşırını gösterdi."

"Benim odamdı," diyor Courtney. "Şakaydı. Sadece şaka yapıyordum!"

Jasper ona ters ters bakarken burnu parlıyor. "Sen güvensiz, aptal küçük bir kızsın. Büyü artık, tamam mı? Büyü artık. Yoksa Tuck'ı ve beni kaybedebilirsin! Başka biriyle görüşüyor olması senin önemsiz olduğun anlamına gelmez! Tuck'ı tanıyor musun? Tanıyor musun? Tanıyor musun? Ömür boyu arkadaşız. Sonuna kadar. Seninle bazı şeyler yaşadı ve şu an burada olmanın tek sebebi bu. Bu çok fazla, çok fazla. Sana çok kızgınım! Odası mı? Odasına hiç girmedin. Kıçımın iç çamaşırını! Odana git, internete gir ve bir daire bul!"

Odadan kaçır, gözyaşları yüzünden aşağı dökölür.

"Taşınıyor, Tuck. Ona kendim bir daire bulacağım. Wickham'dan çok çok uzakta bir tane!" Arka tarafa doğru fırladı.

Cece ısıklık çalar. "Bunu tekrar yapmalıyız. Bir dahaki sefere

müzikle." "Gitmeliyiz," diyorum. "Bu gece çalışıyorum."

"Sana çıkışı göstereyim," diyor Tuck fuayeye doğru giderken. Kapıyı açıyor ve Cece koridora çıktığında elimi tutup beni kenara çekiyor.

Parmakları benimkilerle birleşiyor, eli sıcak ve koruyucu. "Onun için üzgünüm. Lolipop'un ortaya çıktığı gece benimleydi ve ben ona çok fazla müsamaha gösterdim." Duraksıyor. "Yatağıma girmeye çalıştı ama geri çevrildi."

"Ah."

Parmakları saçlarımı tararken bir kolu belime dolanıyor. "Seni çok özledim." "Öyle mi?"

"Kolyeyi aldın mı? Resepsiyondan teslimatta bir gecikme olduğunu duydum." Eli belimde sıkılaşıyor. "Yukarı bak, güzelim."

Ona bakıyorum ve fırtınalı gözlerinde biraz kayboluyorum. Yüzümü boynuna bastırıyorum. Tanrım. Ben bir aptalım. Buna karşı koyamıyorum. Biri beni durdursun!

"Galeriden sonra ne yapıyorsun?"

Omuz silkiyorum.

"İşin bitince yukarı gel. Sana kodu mesaj atacağım."

Yataktaki görüntülerimiz zihnimde dans ediyor. Yutkunuyorum, güç arıyorum. "Kolyeye geri dönelim. Teşekkür ederim. Çok güzel, ama yapamam-"

Çantamın içine uzanıyordum ama elimi tuttu. "Yapma," dedi sertçe. "Kolye senin içindi. Bu bir Noel hediyesi."

"Böyle bir şeyi saklayamam..." "Sana beni mi hatırlatıyor?"

"Hayır. Ben ..." Duruyorum, onun kızgınlığı yüzünden kendimi merkezsiz hissediyorum. Odaklan Francesca. "Bunu saklamak işleri karmaşılaştırıyor."

"Karmaşık bir durumdayız." Kaşlarını çatıyor. "Bak, benim ne olduğumu biliyorsun. Bunu konuşmuştuk. Yapmak istediğim son şey seni incitmek."

Erkekler beni incitiyor. Değer verdiklerimi.

Kirpiklerim titriyor. Umurumda mı? "Kimse başlangıçta birini incitmek için yola çıkmaz."

Ellerini üzerimden çekerken yüzünde soğuk bir ifade beliriyor. "Bunun ne olduğunu görmek istediğinde bana mesaj at."

Görüşmek üzere."

Sonra beni eşikten biraz itti ve kapıyı yüzüme kapattı. "Beni resmen dışarı itti."

Cece'ye baktım. "Az önce ne oldu?"

Cece koridorda ayağını yere vurur, sonra gürültülü bir şekilde nefes verir. "Aman Tanrım, kolyeyi vermeye çalıştın

Geri dön! Evet, kulak misafiri oldum, seni aptal aşıfte. Noel hediyesini iade edemezsin. Belli ki adam bir sonraki hamleyi senin yapmanı bekliyor ve sen tatlım, hiçbir fikrin yok. Sen nesen biliyor musun?"

"Aşıfte mi? Oh, saate bak. Acele etmem lazım." Adımlarımı hızlandırıyorum.

"Fıstık festivalindeki bir sincaptan daha çatlaksın. Biliyorum çünkü benim memleketimde *ulusal* bir fıstık festivali var. Sincaplar kuyruklarını sallayarak oraya buraya koştururlar, kaka mı yapacaklarını yoksa bir fıstık mı kaçıracaklarını bilemezler."

"Sincapları unut. Ona cep numaramı vermişsin. Bu konuda hâlâ kızgınım."

"Kafanı toparlayamıyorsun."

Konuyu değiştiriyorum. "Sincaplar kemirgen değil mi? İğrenç."

Omuz silkiyor. "Sincap dışkıları bir pirinç tanesi büyüklüğündedir. Gerçek. Kalemimi çaldıktan sonra Bay Darden bana doğa kanalını izletti."

Homurdanıyorum. "Festivalinizde dönme dolap var mı? Pamuk şeker? Oh, şu huni kekleri?"

Cece, siyah Chanel çantasının askısını omzuna atmış, bir güzellik kraliçesi gibi koridorda salınarak ilerliyor. "Oldukça eğlenceli, o yüzden dalga geçmek yok, tamam mı? Lisedeki son yılımda Ulusal Yerfıstığı Güzeli seçilmiştim. O kadar güzeldim ki herkes benden nefret ederdi." Gülümsüyor. "Bayılmışım! İlgi. Erkekler. Taçlar ve kuşaklar." İçini çekiyor. "Elbisem, ah elbisem; ilahi bir şeydi, bembeyazdı, yakası ve mücevherleri vardı. Beyazın içinde ne kadar güzel göründüğümü biliyorsun. Çok güzel bir gelin olacağım."

"Bir melek gibi."

Ellerini sallıyor. "Dikkatimi dağıtıyorsun." "Sen kendi dikkatini dağıtıyorsun. Sincap."

Öfkelendi. "Beni boş ver; Tuck'a geri dönelim. Elinde belki on bin dolarlık mücevher vardı ve onu geri vermeye çalıştın!" Duraklıyor, sesi alçalıyor. "Ayrıca, eğer takmayacaksan, her zaman onları rehin bırakabilir ve bebek Cecelia için kullanabilirsin."

"Şu fıstık festivaline dönelim. Ne zaman?"

"Konuyu değiştirmeye çalışıyorsun."

"Eminim o elbisenin içinde harikaydın..." Ona bakıyorum.

"Festival Ekim'de. Diğer tüm kızlar sonbahar renkleri giyiyordu ama ben öne çıkmak istedim. Annem beni doğru yetiştirdi. Bana 'Yemek yapmayı ve silah kullanmayı öğrenmeyi unut' dedi. 'Nasıl istiyorsan öyle giyin, kendin ol ve kötü davrandığında taşaklarına tekmeyi bas ve yoluna devam et' dedi."

"Festivali kaçırdığımız için üzgünüm. Gelecek yıl gidelim, bebeği de alalım ve Alabamalı kızlara New York'un nasıl olduğunu gösterelim. Sen beyaz bir şeyler giy. Ben siyah giyerim ve bol makyaj yaparım. Bebek Cecelia moda uygun olacak. Olur mu?"

"Sonbaharda evleniyorum."

Doğru. Midem bulanıyor. "Belki fıstık festivalinde evlenirsiniz." Beni inceliyor. "Bir kere karar verdin mi, o kadar, değil mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Edward aldattığında, onunla görüşmeyi reddettin. O bir pislikti ve sana asla sahip olmamayı hak ediyordu ama bazı kızlar onu dinler, belki de bunu çözmeye çalışırdı. Tuck'la yattın ve o kadar. Daha fazlasına izin yok. İnatçısın."

"Edward ve ben erzak dolabının kapısını açtığım anda bitmiştik."

"Tamam, bu kötü bir örnekti. Demek istediğim, kararını verirsin ve geri adım atmazsın. Demek istediğim, belki de Tuck'a hamilelikten bahsetmelisin."

İçimi bir huzursuzluk kaplıyor. Belki, sadece belki, bir parçam ona söylemeyi düşündü; sonra kitapçada ne kadar emin olduğunu hatırlıyorum. "Neden söyleyeyim ki? Onun amacı emekli olup yatında güzel kadınlarla takılmak. O bir *oyuncu*, Cece. Çocuk istemiyor ve dürüstlüğüne takdir ettim. Tanıştığımız gece iki doğum kontrol yöntemiyle hamile kaldığım gerçeğini de hesaba katarsak

Sanırım onu tuzağa düşürdüm."

"Tamam. Sadece ben Kaliforniya'dayken senin burada olacağın zaman için endişeleniyorum. Sıkıştığında bebek bakıcılığı için kime başvuracaksın? Marketten çocuk bezi almak için?"

Tuck'ı CVS'de bebek malzemeleri alırken hayal etmeye çalışıyorum ama olmuyor. "Ben Darden ve Brogan'ı alacağım."

Homurdanıyor. "Darden ve çocuk bezi mi? Lütfen. Brogan'ın da tıp fakültesine geri dönmesi gerekiyor. Para durumun nasıl? Sana yardım teklif edip duruyorum ama kabul etmiyorsun."

Çünkü bu onun emekliliği ve Lewis'le evlenecek olsa bile, bir kaçış yolu olmadan bir ilişkiye girmesini istemiyorum. Ona bir ev aldı, evet, ama tapuda onun adı yok. Ya işleri yolunda gitmezse?

Birikimlerime baktım ve Mayıs ya da Haziran ayına kadar kiranın ve okul kredilerinin bana düşen kısmını karşılayacak kadar param var, ama ondan sonra ...

Endişe yükseliyor ve ben onu bastırıyorum. Her şey yoluna *girecek*.

Kendi yolumu çizebilirim. Bunu yıllardır yapıyorum.

Asansöre doğru yürüdük ve bindik. Bizim katı yumrukluyorum. "Tuck uzun vadeyle ilgilenmiyor ve bebekler sonsuza dek sürer. Bilmek *istemiyor*."

"Emin olamazsın."

Asansörde onunla yüzleşirken sertleşiyorum, hayal kırıklığım artıyor. "Cece. Bunu bir düşün. O ünlü biri. Herkes onu tanıyor. Televizyona çıkıyor. Ya onu bir insan olarak tamamen reddederse? Ya onu hiç görmek istemiyorsa ve kız bunu biliyorsa? Bunu ona nasıl açıklarım?" Gözlerimde yaşlar birikiyor. "Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorum, tamam mı? Onun için bunu istemiyorum."

Kadından bir iç çekiş gelir. "Ama tatlım, *sen* hep aileni merak ettin. Belki de bir şeyler bilip üzölmek, hiçbir şey bilmemekten daha iyidir."

Boynumdaki madalyonu parmağımla gösterirken belli belirsiz "İyi oldum," diyorum. Bir gün içine bebeğin resmini koyacağım. Arkasına benimkinin altına onun adını yazdıracağım. Babasını sorduğunda, ben de ...

Ne yapacağımı bilmiyorum.

Karnım yine çırpınıyor ve nefesim kesiliyor. İlk seferinde şans eseri olduğunu düşünmüştüm, ama ...

Cece'nin elini tutup karnımın üzerine koyuyorum. "Hareket ediyor! Çok erken değil mi?" Telefonumu karıştırıyorum ve bir bebek tekmelediğinde başımı kaldırıp bakıyorum, okudukça heyecanım artıyor. "Olabilir!"

Cece ciyaklıyor ve karnıma doğru eğiliyor. "Merhaba, tatlım. Bu senin teyzen Cece. Bir gün sana sosyeteye takdim elbisesi alacağım. Beyaz. Parlayacaksın, bebeğim."

Bizim katta kapıların açıldığını fark etmedik. Cece mırıldanırken ikimiz de karnıma bakıp gülümsüyoruz. Dul Carnes'ın boğazını temizlemesi gözlerimin havalanmasına neden oldu.

Darden da asansörü bekliyor. Ayaklarının üzerinde sallanıyor, sonra doğruldu ve bastonunu bana doğrulttu. "Bayan Lane! Hamile misiniz?" Ağzını açıp kapatarak balık gibi soluduğunu hiç görmemiştim ama oluyor işte.

Dul Carnes homurdanır. "Herman'ın bir şey söylediğini duyduğumu biliyordum!" "Öyle," diyor Cece tatlı tatlı ve ben inliyorum.

"Teşekkürler, Cece. Gerçekten. Şimdi tüm bina öğrenecek!" Sesleniyorum.

Dul Carnes masumca göz kırpmıyor. "Ama neden umursuyorsun canım? Bugünlerde insanlar daha modern. Kimsenin umurunda değil."

"Umurumda," diye mırıldandım.

Darden, Dul Carnes'a ters ters bakar. "Bu dördümüzü yalnız bırakmaz."

"Elbette, Felix." Kirpiklerini ona doğru savuruyor. "Umarım bu, lobideki bir sonraki kitap

kulübümüze geleceğın anlamına geliyordur, değil mi? Birlikte oturabiliriz."

"Kitap neydi?" diye neredeyse tükürüyor.

"The Notebook. Tarih ve biraz romantizm. Bayılacaksın." Titriyor.

"Romantizm ağırlıklı," diye düzeltiyorum. "Nefret edecek."

Adam tavana bakar, sonra sertçe kabul eder. Ona gülümsüyor, asansöre biniyor ve gidiyor. "Sana Felix dememe hiç izin vermiyorsun," diye mırıldanıyorum Darden'a, dikkatini hamile kızıdan uzaklaştırmayı umarak

salonda.

Bana dönüyor, belli ki planladığı yere gitmiyor. Yutkunuyorum, kendimi babasının önünde ergenlik çağındaki bir kız gibi hissediyorum. *Evet, seks yaptım. Evet, hamileyim.*

"Bayan Lane, bu kesinlikle birkaç şeyi açıklıyor. Babası kim? Onunla konuşmak istiyorum.

Şimdi!"

Karnım tekrar çırpınıyor ve nefesim kesiliyor. "Oh! Yine hareket etti. Muhtemelen bağırdığın içindir,

Bay Darden."

Şaşkınlıkla bana göz kırpmıyor. "Ne?"

"Bebek. Rahmin içinde hareket eder ve onu hissedebilirsiniz." Kendisinin hiç bebeği olmadı, o yüzden açıklama ihtiyacı hissettim.

"Bunu biliyorum," diye hırlıyor.

"Karnıma dokunmak ister misin? Her an durabilir, o yüzden acele etsen iyi olur."

Başını hararetle sallıyor ama en azından dikkatini dağıttım. Skor.

Onu yanağından öpüyorum, sonra Cece'yi arkamda bırakarak daireme doğru koşuyorum. Beklemem için sesleniyor ama ben gitmiş oluyorum, onu Bay Darden'la baş başa bırakıyorum -sağda solda ağzından kaçırdığı şeyler düşünüldüğünde bu pek de iyi bir fikir olmayabilir ama şansımı deneyeceğim. Onunla konuşmadan önce kendimi toparlamam gerek.

Kapıyı açıp kilidi çeviriyorum. Bayan National Peanut kendi anahtarlarını çıkarabilir.

Odama koşuyorum, yemek istediğimi hatırlıyorum, mutfağa koşup Brogan'ın cipslerini alıyorum ve o daha çalışma odasına varmadan odama dönüp kapımı kilitliyorum. Tatmin olmuş bir nefesle yatağıma uzanıyorum.

Kapıyı çalıyor. "Neden mutfaktan kaçırıyorsun?"

"Yemek polisinden bıktım," diye sesleniyorum. "Açlıktan

ölebilirim." "Tanrım. Yine mi tuzlu biberli cips?"

"Zor bir gün oldu!" Ağzımdan kırıntılar dökülüyor. "Hiç yardımcı olmadın!"

Telefonun diğer ucunda sessizdi, sonra dedi ki, "Ayrıldığım için üzgünüm Fran. Seni her gün göremeyecek olmak kalbimi kıracak. Sen gerçek mavisin, benim küçük tavşanım."

"Bugün değil," diye homurdanıyorum.

İç çektiğini duydum. "Hamileliğini dul kadına ve Darden'a duyurduğum için özür dilerim. Bundan kaçabilirsin, biliyorsun - Tuck'tan uzaklaş ve endişelenme. Benimle Palo Alto'ya taşın. Güzel hava, ılık tuzlu hava, sahilde yürüyüşler. Cecelia bebek beyaz bir mayo içinde harika görünmez mi?"

Bir cips atıştırıyorum ve yatağına uzanıyorum. "Güneş ışığından ve sahillerden nefret ediyorum. Burası evim." "Seni seviyorum," diyor tatlı sesiyle.

Kalbim çatlıyor. "Şimdi galeri için hazırlanacağım, yani ..."

"İyi eğlenceler ve birkaç anlaşıma yapın." Uzaklaşırken ayak seslerini duyuyorum ve gözyaşları tehdit ediyor. Onun uzaklaşması, gerçekten gittiği zaman için bir metafor gibi geliyor.

Daha fazla düşünmeden Tuck'a bir mesaj gönderdim. 5I BOL ZPV GPSUI F OFDLMBDF *MPWF JUI dudaklarımı çiğniyorum ve bir tane daha gönderiyorum. *TBX ZPV S1PMMPD L *UTBN B[JOH

Telefonu yere atıyorum ve bir çığlık atıyorum. İlişkimizi hafif tutacağımı söylemişim ama bilinmeyene doğru kayıyorum.

Tavana doğru üflüyorum, sonra yatağımdaki denizyıldızını ve sonra yüzümü kapatıyorum. Parmaklarıma vuruyorum, asla gelmeyecek bir cevap bekliyorum.

Hızlıca duş aldıktan ve ayak bileğine kadar uzanan straplez siyah maxi elbiseyi giydikten sonra

santimlik kristal stiletolarımla tam çalışma odasına gitmek üzereydim ki telefonum yatağın üzerinde bıraktığım yerden çaldı.

Yorganımın üzerine atlayıp onu kaptım. Tuck olmasını istiyorum.

: PVN JTTFE TFFJOHN Z HJS MXI FOZPVXFSF IFSF 5I JTJTN Z\$ I FSSZ Ayatağın üzerinde küçük kahverengi bir köpeğin fotoğrafı ~~de~~ Tuck onu tutuyor, selfie çekerken yüzünde alaycı bir gülümseme var.

Banyoya koştum, daha önce pencere kenarında gördüğüm güveyi aldım ve ona fotoğrafını gönderdim.

omzum. . FFU. PUI) F EPFTOUFBUQPPQ PSCBSL

Bana yatağında uzanırken tişörtsüz bir fotoğrafını gönderiyor, ben de ona elbiseli bir fotoğrafımı gönderiyorum. O da ayaklarının fotoğrafını gönderiyor, ben de gülüyorum ve daha fazla ayak fotoğrafı gönderirse onu engellemekle tehdit ediyorum.

: PVTI P W F E N F ~~WASP~~ Herman benim için bir taksi çağırırken onu sonra gönder.

*XBTQJTTFE

" OE OPX

*N HMBE ZPVI BWF UI F OFDLMBDF 8 I FOZPVXFBSJUUI JOLBCPVUVT

Biz mi?

Telefonumu bir kenara bırakıp Manhattan'ın geçen ışıklarını izliyorum.

\$ I BQUFS

' 3 " / \$ &4\$ "

Yaklaşık iki saat boyunca galeriyi gezdim, müşterim için fotoğraflar ve notlar aldım. Cep telefonum sesli mesajla çaldığında mavi-turuncu soyut bir manzarayı düşünüyordum. Telefonumu çantamdan çıkardım. Donny. Tararken Brogan'dan gelen birkaç mesajı fark ediyorum ama onları beklemeye alıyorum. Donny beni neden arıyor?

Aklıma onu ofisinde son gördüğüm an geliyor. Evet, bazı detayları netleştirmek için bir kez telefonda konuşmuştuk ama hepsi bu kadar. Uzun bir nefes veriyorum. East Coast Ink & Gallery'den ayrılmak milyonlarca yıl önceymiş gibi geliyor ama yine de acıtıyor. Edward'ın ihanetinden çok Donny'nin uzun süredir devam eden bağımızı koparmış olması.

Ona saygı duydum. Hayranlık duydum. Yıllarca onunla çalıştım. Ve sonra reddedildim.

Mesajını dinletiyorum. "Francesca, merhaba. Son konuştuğumuzda istediğin gibi resimlerini üst kattaki depoya koydum. Brogan bugün onları almak için dükkâna geldi." Duraksıyor. "Aslında onları unutmuştum ve bakmaya gittiğimde gitmişlerdi. Harlee, sen gittikten birkaç hafta sonra birinin onları satın aldığını ve bana söylemeyi unuttuğunu söyledi. Beni ara."

Sesli mesaj sona eriyor ve öfkem kabarıyor. Komisyonum tabloların fiyatının yüzde 80'i ve dört tanesi için bu büyük bir para. Ona söylemedi çünkü umurunda değildi. Belki de Edward'la dolaptaki resmi yüzünden gerçekten kızgındı.

Brogan'ın mesajlarını tararken iç geçirdim, Donny'nin söylediklerini tekrarlıyordu. Bu hafta başında bana birkaç arkadaşıyla birlikte resimlerimi almak için birinin minibüsünü ödünç aldıklarını ve sonra da onları diğer sanatçılarla paylaştığım bir depoya koyduklarını söylemişti. Ona bir mesaj gönderip satıldıklarını bilmediğimi ve arkadaşlarıyla birlikte benim için bu kadar zahmete girdikleri için üzgün olduğumu söyledim. Sorun olmadığını ve sonra görüşeceğimizi söyledi. Telefonumu kaldırdım. Gerçek şu ki onları almak için bu kadar beklememeliydim ama Donny güvende olduklarından emin olacağını söyledi.

Sessiz bir koridora dalıp Donny'yi arıyorum ve ilk çalışta cevap veriyor.

"Hepsi satıldı mı?" diye sordum. "Ve beni aramayı ya da sana haber vermeyi düşünmedi mi?" Ağır ağır iç geçiriyor. "Aramak istediğini söyledi ama ne kadar meşgul olduğunu biliyorsun..." "Hı-hı. Elbette." Şimdi onu görebiliyorum, elbisesi ve topuklu ayakkabılarıyla hoplayıp zıplıyor. "Bir işe girdiğini duydum," diye mırıldanıyor Donny. "Sevindim."

"Brogan mı söyledi?"

"Evet. Neşeyle. Müşterileriniz sizi özlüyor. Her hafta en az bir kişi gelip seni soruyor." Buz şingirtisini duyuyorum ve onu ofisinde viskiyle hayal ediyorum.

"Yeni kariyerimi seviyorum." Bir galeri sahibi olmak gibi değil, ama onları ziyaret ettiğimi ve başkalarının parasını harcadığımı düşünürsek yakın.

Boğazını temizliyor. "Duyduğuma göre tebrikler sıraya

girmiş." Kaskatı kesildim. "Oh? Ne için?"

Bir duraklama oldu. "Şey, Edward hamile olduğunu söyledi. Umarım mutlu bir haberdir?"

Ellerim sıkıştı. Aman Tanrım! Manhattan'da kaç kişi kişisel işimi biliyor? Böyle giderse, tüm dünya öğrenecek.

"Ayrıca, Edward artık burada çalışmıyor. İş bıraktı. Uzun hikâye. Sizi sıkmayayım."

Umurumda değil. "Tablolar hakkında konuşalım," diye çıktım. "Bebek evi tablosu satıldıktan sonra geriye dört tane kaldı. Biri arabanın arka koltuğunda oturan küçük bir kız, biri kayıkthane, biri Greyhound otobüsündeki bir kız, bir de Harlee ve Edward. Makbuzları istiyorum."

"Onları

hatırlıyorum." "Kim

aldı onları?"

"Bilmiyorum. Nakit ödediler ve makbuzda imza yok."

Cash garip. Aklım Darden'da dönüyor. Beni önemsiyor, işimi kaybettiğimi biliyor ve tabloları satın alarak yardım edebileceğini düşünüyor. Ya da belki Cece. Bebek yatağını aldığı gibi gizlice yapacağı bir şeye benziyor. Belli ki Brogan değil. Bugün onları almaya gitti.

Parmaklarımı bacağıma vuruyorum. "Harlee sana alıcı hakkında bir şey söyledi mi?" "Hatırlamıyor. Hafıza sorunları var."

"O bir yalancı."

Donny nefes

verir.

Duvara yaslandım, afalladım. Darden'ın salona girdiğini göremiyorum. Ölmeyi tercih eder. Ama işlerini halleden adamları var. Belki de onları satın aldılar.

Sırıtiyorum. Cece onları almak için uğrayabilirdi ama Harlee onu tanıyor. Ayrıca, o nereye koydu Onlar mı?

"Adresimi biliyorsun. Komisyon çekini oraya gönder." Kapattım, sonra döndüm ve bir sert göğüs. İçkisi eteğime döküldü ve geri çekildim.

"Edward!" Yukarı baktığımda söyledim.

Elleri beni sabitlemeye çalışırken bile boşluk bırakıyor. "Kusura bakma Francesca. Sen olduğunu bilmiyordum. Elbisen mahvoldu mu?"

"Hayır, ben döndüm. Benim hatamdı. Korkunç değil. En azından siyah giyiyorum." Yüzümü buruşturdum. Belli belirsiz gülümsüyor. "Yakında karşılaşır mıyız diye merak ediyordum. Eskiden bütün açılışlara giderdik, hatırlıyor musun?"

Kaskatı kesildim. Birlikte geçirdiğimiz zamanın hatırlatılmasına ihtiyacım yok. "İş için buradayım. Yeni bir işim var. Sen neden buradasın?"

"Ah, şey, flörtüm gelmek istedi ..."

"Edward!" diye bir kadın sesi geliyor ve Harlee'yle yüzleşmek için kendimi zorluyorum, ama o değil. Minik belini ortaya çıkaran siyah bir mini elbise giymiş sevimli bir kız. Tuvaletten geliyor ve Edward'ın yanına kayarak bir kolunu onun beline doluyor, dudaklarında bir gülümseme. Benden daha genç, belki yirmi yaşlarında, oval bir yüzü ve pixie tarzında kesilmiş kısa sarı saçları var.

Bana orantısız bir gülümseme veriyor. "Sürpriz. Harlee ile bitirdim." Vay be. Demek bu yüzden bırakmış.

"Bu Vivien," diyor bana, sonra da hayranlıkla kıza bakıyor. "Dövme yaptırmak için geldiğinde tanıştık."

"Karma en iyisi," diye mırıldanıyorum nefesimin altında. Edward'ın dövme sandalyesinde otururken Harlee'nin güzel sarışını kıskançlıktan çatladığını hayal ederken dudaklarım seğiriyor.

"Ne?" Edward sorar.

Sevgilisi elimi sıkarken "Yok bir şey," diyorum ve galeri hakkında sohbet ediyoruz. Bu çok garip bir şey. Hiçbir şey hissetmiyorum. İhanetini asla unutmayacağım - o bir pislik - ama en azından kalbimde bir sızı yok. Hayat

bana odaklanmam için başka şeyler verdi ve o çok küçük görünüyor.

Tiz, heyecanlı bir ses duyduğumda kendimi affettirmenin bir yolunu arıyorum.

"Sevgilim! Burada olacağını bilmiyordum!" Gianna'dan geliyor. Pembe bir kılıf giymiş ve boğazına elmas bir gerdanlık takmış, kendinden emin adımlarla bana doğru yürüyor. Sarı s a ç l a r ı n d a n bir tutamı omzunun üzerinden atıyor.

Edward'a ve sevgilisine baktım. "Affedersiniz." Ona doğru koştum ve sarıldık.

"Tanrım, nihayet galeride eğlenceli biri var. Bu şeylerden nefret ediyorum ..." Bileğini eğerek parmağındaki taşı bana gösteriyor. "Nasılsın?" Edward'ı görüyor ve beni uzaklaştırırken gözleri kısılıyor. "Eski sevgilin burada, aman Tanrım. Ve yanında aptal görünümlü bir kız var. Kaç yaşında, on beş mi? Umutsuzluğa mı kapıldın?"

Gülüyorum. "Hiç de değil."

Beni tepeden tırnağa süzüyor. "Şu haline bak! Kesinlikle parlıyorsun! Ne tür bir fondöten kullanıyorsun? Tanrım, elbisene bayıldım. Neredeyse seni tanıyamayacaktım. Artık perçemlerin var ama yüzünü gördüm ve sen olduğunu anladım. O gözler kusursuz."

"Teşekkür ederim."

Gülümsüyor. "Hayatında bir erkek var mı? Kim o? *Nerede* o? Onunla tanışmak istiyorum." "Bir erkek olabilir. . ." Olabilir.

"Seksi mi? Bana onun o berbat Edward'dan daha iyi olduğunu söyle!" Tuck, Edward'dan bin kat daha iyi bir adam.

Dürüst ve açık sözlü. Otantik.

"Ayrıntıları vermem," diyorum.

"Sen ketum birisin." Madalyonuma bakıyor, gözleri açılıyor. "Kolyen elbisenle harika görünüyor. Dükkânda taktığını fark ettim. Her zaman takar mısın?"

Parmaklarım üzerinde geziniyor. "Sanırım. Tipik bir kalp ya da oval madalyon değil." "Hmm. Peki neden buradasın? Bana her şeyi anlat."

Ona yeni işimden ve yeni daireleri için alışveriş yapmaya vakitleri olmayan Wall Street'li bir çift için burada olduğumdan bahsediyorum. Bana şu anda şehir dışında olan nişanlısından ve gelecek yılki düğününü nasıl dört gözle beklediğinden bahsediyor. Galerideki koridorlardan birinde yürürken kolunu benimkine doluyor.

O bir kadeh şampanya alıyor, ben de barlardan birinden limonlu soda alıyorum.

"Aslında buraya kız kardeşimle geldim. Bir artı bire ihtiyacı vardı, ben de geldim." Komplocu bir tavırla başını eğiyor. "Onunla tanışmalısın. Benim kadar eğlenceli değil ama onu sevmeye çalış. İşte orada!"

Beni yere kadar uzanan kırmızı kloş bir elbise giymiş minyon bir kadına doğru çekiyor. Gördüğünüzde nefesinizi kesecek türden bir elbise, bir galeri için üst düzey ama o bunu bir prenses gibi giyiyor. Saçları kahverengi ve sırtından aşağı dökülüyor. Onda tanıdık gelen bir şeyler var, beynimi zorluyor ama ne olduğunu bulamıyorum.

"Valentina, bu sana bahsettiğim dövme sanatçısı," diyor Gianna bizi tanıştırmak.

Valentina'nın kusursuz yüzü bana yukarıdan aşağıya bakarken ifadesiz. Gözleri Gianna'nınkilerle aynı renkte, mavi, yüzü de ablasının kine benziyor, kare şeklinde ve elmacık kemikleri yüksek, ama benzerlik burada bitiyor. Benim yaşlarımda görünüyor.

"Hakkınızda çok şey duydum."

"Umarım iyidir?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum.

Omuz silkiyor, sonra biz gelmeden önce baktığı, bankta oturan iki küçük kızın bronz resmini işaret ediyor. "Sen bir dövme sanatçısısın. Bunun hakkında ne düşünüyorsun?"

"Ben bir *sanatçıyım*," diyorum yumuşak bir sesle. "Sadece dövme değil."

Valentina elini heykele doğru sallarken gözlerini kısarak, "Elbette," diye cevap veriyor. "Senin

düşünceler?"

Gianna kız kardeşine ofluyor. "Onun fikrini sormadan önce en azından sohbet edebilir miyiz?"

"Oh, bu harika. Sanat hakkında konuşmayı severim." Onu inceledim. Yaklaşık bir karpuz büyüklüğünde, bana bir bahçeye, belki bir okulun ya da kütüphanenin girişine koyacağınız bir şeyi hatırlatıyor - sadece dışarıda bırakmak utanç verici olurdu. Sonra ona şunu söyledim: "Sanatçının verdiği emeği, büyük kızın bacak bacak üstüne atmasını, çoraplarındaki dikişi, tenis ayakkabılarının fiyonkunu, elbisesinin fırfırlarını, birbirlerine nasıl yaslandıklarını, banktaki küçük kuşu görebilirsiniz. Kızlardan biri daha uzun, yani daha büyük ve tahminimce kardeşler."

Geri çekilip iki bayana bakıyorum ve bir şey fark ediyorum. Gianna'nın salonda kız kardeşinin bir sanatçı olduğuna dair yaptığı yorumu hatırlıyorum. Valentina'yı göstererek, "Bu senin," diyorum. "Küçük kızların benzerliğini görüyorum. Küçük olan Gianna, sen de onun elini tutan büyük kızsın. Evet?"

Başını sallıyor.

"İnanılmaz," diyorum. "Bronz yapmak karmaşık bir süreçtir. Çok güzel."

Gianna alkışlıyor. "Francesca harika değil mi?"

Valentina başını sallarken kolunu Gianna'nınkiyle kavuşturuyor. "Teşekkür ederim. Bunu ailemiz için bir anma töreni olarak yaptım. Geçen yıl vefat ettiler. Elbette satılık değil. Galerinin sahibi bir arkadaşım; yoksa burada olmazdı."

Madalyonuma bakıyor, gözlerinde çözemediğim bir parıltı var. "Çok güzel bir parça. Ön tarafına bir kuş mu işlenmiş?"

"Bir çalikuşu, evet." Bir çalikuşu barışı ve yeniden doğuşu simgeler. Madalyonum hakkında araştırma yaptım. "Sanırım anneme aitti ya da onun ailesindeydi. Nadiren kararmasına rağmen birkaç kez temizlettim."

"İlginç. Değer biçtirdiniz mi?" Valentina soruyor. "Pahalı görünüyor."

"On dokuz ayar altın, zincir ve madalyon." Üç farklı kuyumcudan değerini kontrol ettirdim ve hepsi de birkaç bin değerinde olduğunu söyledi. Kaybetmediğim ya da çaldırmadığım için şanslıyım.

Gianna şampanyasından bir yudum alır. "Bunun annene ait olduğuna inanıyorsun. Bunun bir hikayesi olmalı."

Kıpırdanıp duruyorum. Bir hikaye mi? Evet. Annemle tek bağlantım bu. Onu araba koltuğuma yerleştirdiğini hayal ediyorum.

"Bebekken bir polis karakoluna bırakılmışım. Sahip olduğum tek şey bu madalyondu. Arkasına adım kazınmış," diyorum hafifçe sırtarak, acımak ya da bu tartışmanın devam etmesini istemediğimden. "Üst kattaki mermer heykelleri gördünüz mü? Çok güzeller."

Valentina işaretimi görmezden geliyor. "Madalyon senin için çok önemli olmalı. Gianna ve ben geniş bir İtalyan ailesinde büyüdük. Bir aileye sahip olmamanın ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum."

"Artık bir ailem var," diyorum soğukkanlılıkla. "Ayrıca, her şey kendinizi nasıl tanımladığınızla ilgili, değil mi? Geçmişin geleceğinizi yönetmesine izin vermemek mi? Hayat benim yolumu seçti ve ben sadece bir yolcuyum."

"Ne kadar şiirsel," diye mırıldanıyor Valentina ama samimiyet duyduğumdan emin değilim.

"Belki de bunu bir dövmeye yazdırmalıyım..." Ben de onun gösterdiği aynı ciddiyetle gülümsüyorum. Yedi farklı koruyucu ailede yaşayıp sert bir kız olmadım. Bir sosyeteye ve onun sanatçı kız kardeşine nasıl karşılık verileceğini biliyorum. Kısasa kısas. Onlara daha sert olduğunuzu gösterin.

Çünkü öyleyim. Elbise giyiyor olmam beni tatlı yapmaz.

Başka bir parçayla ilgileniyormuş gibi yaparak bakışlarımı onlardan kaçırıyorum. Küçükken kendi kendime ailemin beni bulacağını, beni geri almak güvenli olana kadar insanlar arasında yaşamam için periler tarafından gönderilen bir prenses olduğumu söyledim. Bir diğeri de kaçırıldığım ve ailemin fidyeyi ödeyip beni alacağıydı.

Boş hayaller. Çocuklarını karda bırakan ebeveynler geri dönmez.
"Francesca?" Gianna diyor ki. "Yakında kahve içmeliyiz. Bana mesaj at."

Gitmek için bir işaret.

Onlara başımı sallıyorum ama içten içe kalbim sıkışıyor. Garip, çalkantılı bir gündü. Cece gidiyor, beni tanımak isteyen bir adamdan bir kolye aldım, çok fazla insan hamile olduğumu biliyor, rastgele bir yabancı resimlerimi satın aldı, Edward'ı gördüm ve şimdi de bu ikisi.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum," diyor Valentina, madalyonuma bakarken sesi düzleşiyor.

Uygun nezaket cümlelerini mırıldanıyorum ve alt kattaki çıkışa yöneliyorum. Merdivenlerden aşağı inerken yukarı bakıyorum, hâlâ bronzun başucundalar ve fısıldaşıyorlar.

İçimi sızlatan şeyin kökenini bulmaya çalışıyorum ve tek bir şey buluyorum. Russo kardeşlerle konuşmak geçmişime, gerçekten yalnız olmanın nasıl bir his olduğuna dair anılarımı canlandırdı. Onların birbirleri ve aileleri vardı; benimse bir madalyonum.

Suçluluk duygusu yüzeye çıkıyor. Yaşadığım çocukluğa rağmen Tuck'a bebeğinden bahsetmemeyi planlıyorum.

Cece'nin sözleri kafamın içinde dönüp duruyor. *Belki de bilmek ve üzülmek, hiçbir şey bilmemekten daha iyidir.*

Çocuğum benimle yalnız kalmayacak, bunu biliyorum ama baba figürünün de bir anlamı var. Elimi karnımın üzerine koyuyorum. Bugün tekmeledi ve belki de bu benim kargaşamın bir parçası. O gerçek. Yakında bu dünyada olacak. Onu babasından mahrum bırakmak adil mi?

Belki de ona söylemeliyim.

Aile bize yol gösteren bir pusula, bizi yönlendiren bir ışık, bir çocuğun hayatının en önemli unsurudur. Koşulsuzdur ve eksiklikleriniz ne olursa olsun sizi sever. Umut, cesaret ve koruma getirir, hayatın fırtınasında bir liman, çocukken açlığını çektiğim, dua ettiğim, ağladığım, yalvardığım ve titredığım her şey.

Birinin, sadece *beni* seçmesini istedim.

Çocuğumuzu seçmesini istiyorum. Seçer miydi?

Gözyaşları tehdit ediyor ve yüzünde önce inançsızlığı, sonra da öfkeyi hayal ettiğimde nefesim hızlanıyor.

En azından ona bir şans vermem gerekmez mi? Çocuğumuza, eğer isterse, hayatında bir baba olması için bir fırsat veremez miyim?

O korkunç reddedilme korkusu baş gösterdiğinde içimi bir ürperti kaplıyor. Etrafımı saran bir pelerin, ne kadar sert davranırsam davranayım asla kaybolmayan bir bulut. Derin bir nefes alarak ellerimi yumruk yapıp onu bastırmaya, ona söylemek için gereken gücü toplamaya çalışıyorum. Söylemeliyim, değil mi?

Kız kardeşler bir dalga gönderiyor ve ben de gözümü kırıştırarak şimdiki zamana geri dönüyorum. Vedalarına karşılık vermedim. Aralık ayının soğuk havasında dışarı çıkıyorum.

Çıkarken üzerimde bir çift göz daha var -ve bir kamera- ama fark edemeyecek kadar dalmışım. Bir taksi tutup telefonumu çıkarıyorum.

5FYUNFUIFDËFI Tuck'a gönderin.

O zaman cevabı hemen rakamlarla geldi,

*NXBJUJOHGSPZPV QSJODFTT

Düşüncesizce, taksiciden gece pazarında durmasını rica ediyorum. Ona beklemesini ve tezgâhlar arasında hızlıca yürümesini, istediğim şeyi bulup satın almasını ve sonra tekrar binmesini söylüyorum.

Tuck kapıyı açtığında üzerinde spor şortu vardı ve tişörtü yoktu.

Birbirimize baktık.

"Bu. Bunu istiyorum," dediğimi duyuyorum. Mantıklı düşünmüyorum. Belki de.

Bilmiyorum.

Ama onun kim olduğunu ve paylaştığımız bu uyumun neyle ilgili olduğunu bilmek istiyorum. Onun bizim

Çocuk.

Kollarına koştum, o da beni kaldırdı.

\$ I BQUFS

56 \$,

Jasper sandalyesine otururken bana bir yumruk attı. Barda bize bir bira daha getiriyordu. "Onu son dakikada çıkardık, yo! Sence bilezikler yüzünden mi?"

"Kesinlikle!" Gülüyorum.

Beni selamladı. "Kıcını tekmeledin, Koca T!"

Evet, sanırım öyle oldu. Yerime geçen Tate, bileği burkulmuş bir şekilde sahadan çıktı, taramalar için soyunma odasına gitti ve bir daha geri dönmedi. Hiç hata yapmadan kıcımlı yırtarak oynadım. Düştüğüm için kalçamda oluşan ağrıyı dindirmeye çalışarak yerimde kıpırdanıyorum.

Biramdan bir yudum aldım. Evet, galibiyet iyiydi ama bu sezon Pythons ilk kez playofflara kalamadı.

Garson kız benim ızgara tavuğumu ve sebzelerimi bırakıyor, sonra Jasper'a tavuğunu ve Cheetos'unu veriyor. Baller'ın içinde otururken ona başımı sallıyorum.

Shawna, iri göğüslü bir esmer, karşımda oturuyor. Bana sürekli "Şanslı olmak ister misin?" der gibi gülümsüyor. Courtney'le takılan bir arkadaş, oturduğumuzda bizi gözüne kestirdi.

Çıplak ayağını baldırıma doğru kaydırduğunda ısırganımın ortasındaydım. Kırmızı şarabından uzun bir yudum aldığında çatalımı bırakıp kaşlarımı kaldırıyorum.

"Seni özlüyordum," diyor. "Eskiden her hafta sonu gelirdiniz."

Jasper ona keyifle, "Birinin peşinden koşuyor," diyor. "Bana odaklanmalısın. O ilgilenmiyor."

Francesca'yı galerinin ertesi günü çatı katından ayrıldığından beri görmedim. Geceyi birlikte geçirdik, sonra uyandık ve yürüyüşe çıktık. Evime bir ağaç almam için ısrar etti, ben de dokuz ayaklı bir yaprak dökmeyen ağaç aldım; sonra süsler için butiklere koştuk. Ağaç teslim edildikten sonra süsledik, akşam yemeği yedik ve parıldayan ışıkların altında saatlerce seviştik. Bana hediye olarak bir pusula anahtarlık verdi, birlikte alışveriş yaparken gizlice aldığı bir şeydi. *Eve dönerken sana rehberlik edecek bir şey*, dedi, gözleri parlıyordu, yüzünde ciddi bir ifade vardı.

Ertesi gün o, Cece, Brogan ve Darden Noel'i onun dairesinde kutlarken ben çatı katında sadece Cherry ve ben olarak geçirdim. Ona birkaç günlüğüne Virginia'daki ailemi göreceğimi söyledim. Utanç ve gurur yalnız olduğumu itiraf etmemi engelledi.

Yeniden odaklanıyorum, pusulayı düşünüyorum. Kayboldum. Yönüm yok. O beni nereden *tanıyor*? Nefes veriyorum.

Yine de aramızdaki bağa şaşırmadım. Harika seks yüzünden mi?

Noel'den sonra Lewis'le buluşmak ve Cece'nin evini görmek için Los Angeles'a uçtular. Shawna diğer bacağım üzerindeki çabalarını yenilerken telefonumu çıkarıp paylaştığımız mesajlara göz atıyorum.

Ona gönderdiğim bir tanesine gülümsüyorum. *UTSBJOJOHI FSF UPEBZ

Bana Cece'nin evinin dışındaki yemyeşil bir bahçede Brogan'la birlikte çekilmiş bir fotoğrafını gönderdi. Güneş parlıyordu, saçlarını at kuyruğu yapmıştı, genç ve güzel görünüyordu.

Daha sonra, ona uzamasına izin verdiğim saçlarımın bir resmini gönderdim. O da bana tıraşsız bacaklarının resmini gönderdi.

Ertesi gün ona sokağın karşısındaki fırından limonlu bar alıp almadığını sordum ve on kalp emojisiyle bayıldığını söyledi. Fırına gittim ve Cece'nin adresine birkaç tane gönderttim.

Bir sabah bana zümrüt ve topaz kolyesini takan bir kadının kara kalem çiziminin fotoğrafını gönderdi. Telefonuma kaydettim ve iletişim fotoğrafı olarak ekledim. Onun sanatını seviyorum. Belirgin ya da gösterişli olmadan yetenekli. Çok gerçekçi. Gerçek.

Yılbaşı gecesi Cece's'e deniz mavisi ve pembe güller (dövmesi için) ve birkaç şişe Dom gönderdim. Bana onları koklarken çekilmiş bir fotoğrafını gönderdi.

Yılbaşı günü o New York'a döndüğünde, ben maç için Vegas'a uçarken gökyüzünde birbirimizin yanından geçtik.

Dudaklarım seğiriyor. Şimdi döndüm ve birbirimizi görebilirdik. Aynı binada yaşıyoruz, ama ona biraz zaman tanıyorum ve bana gelmesine izin veriyorum. Aramızda her ne varsa, kolayca kırılabilir gibi geliyor.

Shawna'nın ayağı kasıklarına yaklaşıyor ve ben tam onu hareket ettirmek üzereyken bir kadın sesi kulaklarıma ulaşıyor.

Halter tarzı siyah deri bir elbise giyen, yakut dudaklı ve leopar desenli topuklu kuzguni saçlı bir güzel. Kalabalığın arasında salınıyor ve bize doğru gelirken erkekler ona bakıyor. Gülümsüyor ve gözleri parlıyor, akuamarin rengi ve siyahla çevrili. Düz saçları yüzünün etrafına dökülüyor. "Merhaba. Buraya geldiğini bilmiyordum."

Bakışlarım kremi omuzlarını, zarif boğazının çukurlarını, boynundaki kolyemi yiyor.

Boyu

n. "Uh" diye başladım.

Eğiliyor. "Tam zig yapacağımı düşündüğün anda, zag yapıyorum."

Benden bir kahkaha gümbürtüsü geliyor. "İçeri nasıl girdin?" Sonra kafama dank etti. "Sen daha önce burada bulundunuz mu?"

"Bir kez."

"Buraya bir sporcuyla mı geldin?" Öfke yükselmekle tehdit ediyor.

Cevap vermiyor, başka bir masadan bir sandalye kapıp bizimkinin ucuna yerleştiriyor ve oturuyor. Aceleyle yanımıza gelen garsona el sallıyor ve limonlu bir soda sipariş ediyor.

"Size katılmamın sakıncası var mı?" diyor. Gözlerimi deviriyorum.

Jasper parmaklarındaki peynirli pufları yalarken kıkırdıyor. "Sonunda. Nerede saklanıyordun, Prenses?"

Homurdanıyorum. "Ona sadece ben öyle diyorum."

Homurdanıyor.

"Sen de kimsin be?" Shawna yüzünde ekşi bir ifadeyle ona sorar. "Ben onun prensesiyim. Sen kimsin?"

Shawna göz kırpmıyor. "Um, bir *arkadaş*."

"Oh, anladım." Francesca başını bana doğru çeviriyor, sonra da bara bir göz atıyor. "Sanırım burada birkaç *arkadaş* var. Endişelenmeli miyim, boo?"

Gülüyorum. Shawna ile kısa bir geçmişimiz var ama

... "Hayır," diye mırıldanıyorum.

Jasper Shawna'ya doğru eğilir. "Sana söylemiştim. Pining."

"Seks yapıyoruz," diyor Francesca ona. "Biraz karışık ama..." Parmaklarını öpüyor. "Ateşli."

Shawna kaşlarını çatdı.

Francesca ellerini ona doğru sallıyor. "Git buradan. Git. Başka bir adam bul. Bu adam benim." Shawna sarsılarak ayağa kalkar, sandalyesi yere sürtünür. "Bir şeyler söyleyebilirdin, Tuck."

"Özür dilerim. . ." Gülüyorum, hâlâ Shawna'ya laf atan Francesca'yı izliyorum. Bir kadın benimle flört ediyor diye kuma bir çizgi çekmesini hiç beklemiyordum.

Shawna gittikten sonra Jasper oyun hakkında konuşuyor, ona bilekliklerimizi gösteriyor -benimkini zaten görmüş ama umursamıyor- tatilini soruyor ve sonunda biraz daha bira almak için kalkıyor.

"Tuvalete gitmem gerekiyor." Göz kapaklarını indirdi. "Gelmek ister misin?"

"Tabii ki. Burada tek başına hiçbir yere gitmiyorsun." Biramı boşaltıyorum, masaya bir tomar para atıyorum ve ayağa kalkarken onun elini tutuyorum. "Beni takip et."

Birkaç oyuncu masasının yanından geçiyoruz ve merhaba diye mırıldanıyorlar. Fark etmedim bile. Onu özlemiştim ve o burada. Bana geldi.

Tuvalette durdum ve bana gerçekten gitmesi gerekmediğini söyledi, ama *kabinler kilitleniyor mu?* Sikim kalınlaşıyor. Onu koridorun aşağısına doğru çekiyorum, bir kapı açıyorum ve onu içeri sokuyorum, sonra kapıyı kilitliyorum.

Kapı.

"Özel bir oda. Harika." Kanepeyi, yerdeki sıgır derisi halıyı inceliyor. İki televizyon oynuyor futbol maçları. Biri hokeyi gösteriyor.

"Burada kötü şeyler oluyor mu?" diye soruyor.

Kollarım takım elbisemin üzerinde çapraz duruyor. "Baller'ın bir üyesi olmalısın ya da birini tanımalısın. Peki buraya kiminle geldin?"

"Kıskanıyorsun, boo. Tsk, tsk."

"Evet," dedim. "Son derece."

Aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve parmaklarını boynuma doluyor. "Burada bir sporcuyla birlikte olduğum için hepinizin büyümesi hoşuma gidiyor ama ben sadece sanatçılara aşık olurum." Dudakları boğazımda gezinirken parmakları çenemdeki tüyleri okşuyor. "Bu çok seksi."

"Kimdi o?"

"Brogan. Bir basketbol oyuncusuyla çıkıyordu." "Beni gördün mü?"

Yüzünde küçük bir gülümseme beliriyor. "Evet. Bilerek değil tabii ki. Sadece tesadüfen buradaydım. Üzerinde iki kız vardı."

"Neden seni görmedim?"

Burnunu göğsüme bastırıyor ve içine çekiyor. "Ne yazık ki çok kısayım." Kıkırdıyorum, kafa derisini tutarken parmaklarım saçlarının arasından kayıyor. "Hey, beni bulmaya gelmene sevindim. Seni çok özledim."

"Seni özledim."

Mesajlar sayesinde bir şekilde yakınlaştık mı? Bilmiyorum ama şu anda ondan ne istediğimi biliyorum. Gül goncası dudaklarına bakıyorum. Onu dudağından öpmeme hiç izin vermemişti ve buna ihtiyacım var.

"Öp beni. Gerçekten," diye mırıldanıyorum dudaklarına dokunurken. "Beni özlediğini göster bana." Gözleri benimkileri tutuyor, derinliklerinde belirsizlik var. "Tuck . . ."

"Hmm?"

Gözleri suyla doluyor ve onu daha yakına çekerek yüzünü omzuma bastırıyorum. "Hey, yapma bunu. Bunun için ağlamana izin veremem."

Geri çekiliyor, gözleri yüzümü arıyor. "Hayır, sorun o değil; sadece ... sana söylemem gereken bir şey var."

"Ne?" Yüzünü nazikçe kavıyorum. "Öpüşme fobin mi var?"

"Hayır. Seni öpmek istiyorum."

Bakışlarımız birkaç dakika boyunca kilitleniyor. Alt dudakını ısırıyor, yüzünde savunmasız bir ifade var,

belki biraz korku.

"Hey, bebeğim, yapma. Önemli bir şey değil, tamam mı? Unut gitsin-"

Ben daha sözümü bitiremeden, gül goncası ağzı benimkine yapışıyor. Geçici fırçalarla beni okşuyor, ileri geri. Dokunuşunu derinleştirdiğinde iç çekiyorum, dudakları alt tarafımı ısıtıyor. Parmakları saçlarımın arasından geçerken boğazımdan gırtlaktan bir ses çıkıyor.

"Bebeğim..." Ateş omurgamda dans ederken parmaklarım onun etrafında sıkılaşıyor. Onu kaldırıp kanepeye taşıırken göğüsleri göğsüme bastırıyor. "Durma güzelim, korkma. Bu iyi, çok iyi," diyebiliyorum dudaklarımız tekrar kenetlenirken.

Nefeslerimiz birbirine karışıyor, dili benimkine doğru kayarken dudakları aralanıyor. Ağızlarımız daha cesurlaştıkça, daha çok aldıkça, daha çok verdikçe tereddütlü dokunuşlar geride kalıyor. Daha derine bastırarak kontrolü elime alıyorum. Onun her yerine dokunmak istiyorum: dişlerine, diline, ağzının çatısına.

"Seni istiyorum," diye gürlüyorum.

"Aynı," diye mırıldanıyor eli aramıza uzanıp pantolonumun üzerinden sikimi avuçlarken. Elleri doğru eğildim.

"Neden durdun?" O geri çekilirken nefes alıyorum. Dudakları kızarmış ve şişmiş, parmaklarımı dudaklarının üzerinde gezdiriyorum.

"Bunu yapmak için." Takım elbisemin ceketini çekiştirerek çıkardı, sonra gömleğimin düğmelerini çözdü. Dudakları göğsüme bastırıyor ve karnıma doğru iniyor. Parmakları pantolonumu açıyor, fermuarı indiriyor ve sonra kalın, sert boyumu dışarı çıkarıyor.

Bana bakıyor. "Bakabilir miyim?"

Yüzünü okşuyorum. "Beni boşaltma. Bu senin amın için."

Kökümden başlayıp shaftımı yalarken kirpikleri dalgalanıyor. Avuç içleri taşaklarımı kavlıyor, beni ağzına alırken tırnakları derimde geziniyor.

Dili başımın etrafında çırpınıyor ve ben geriye yaslanıp inliyorum. Üzerimde oynuyor, sonra yere çöküyor. Emerken çok aç ve boğazı beni yuttuğunda adını haykırıyorum. Beni içine çekiyor, benden bir yemek yapıyor. Sikim zonklıyor ve onu çekerken omurgamdan yukarıya doğru ısı yayılıyor.

"Külot. Çıkar. Şimdi." Cüzdanımdaki prezervatifi el yordamıyla bulup takıyorum.

Dantel külotunu çıkarıp elbisesinin cebine sokuyor, sonra da elbisesini toparlayarak bana sarılıyor. Beni avucunun içine alıp aşağıya doğru inerken nefesim kesiliyor. O aşağı inerken kalçalarını tutuyorum, ben yukarı iterken ondan küçük nefesler geliyor, alaycı bir şekilde, daha derine iniyorum. Eve giderken pompalıyorum ve ürperiyorum. Uyumumuz mükemmel. O mükemmel bir sikiş, amı sıkı ve ıslak.

Askılı elbisesinin bağını çözüp aşağı itiyor. Sütyeni siyah ve içi görünüyor. Saçları sırtından aşağı dökülüyor ve teller kalçalarında parmaklarıma değdiğinde onları kavrayıp ellerimin arasından geçiriyorum. Kucağımda dönerken, "Sen şimdiye kadar yaşadığım en muhteşem sikişsin," diye nefes nefese kalıyorum.

Ben klitorisini çimdiklerken şeftali kokusu seks kokusuna karışıyor. Dilim göğüslerinin üzerinde geziniyor, yumuşak derisini emiyor. Göğüslerini avuçluyor ve ben dudağımı ısıtıyorum. Daha dolgun, daha dolgun ve dik meme ucunu ağzıma aldığımda, kanalı sikimi çırparken sarsılıyorum.

"Bebeğim. Evet. Evet. Evet. Evet. *Evet.*" İçine pompalıyorum, ellerim kalçalarını morartıyor. Onu sertçe beceriyorum.

Tekrar ve tekrar ve tekrar.

Gürültülüyüz, nefesimiz kesiliyor.

"Dokun bana," diye sesleniyor ve ben de bedenlerimizin birleştiği yeri buluyorum. Onu, amının dış hatlarını, sert memesini keşfederken ellerimden ıslaklık damlıyor.

Sırtını kamburlaştırıp bağıyor, vücudunu titreten sarsıntılar yüzünden nefesi kesiliyor.

"Beni çöz." Kadife kanalının içine doğru itiyorum.

Kapı çalındı ve biri adımı söyledi.

"Gel," diye fısıldıyor, gözlerinin içine bakıyorum ve içinde patlıyorum.

Ayağa kalkıp külotunu tekrar giyerken nefesimi tutmaya çalışıyorum.

Kendimi yukarı çekiyorum, prezervatifi bağlıyorum ve çöpe atıyorum. Fermuarımı çekiyorum, gömleğimi düzeltiyorum, sonra ceketimi alıp giyiyorum.

"Kapıda biri var."

Ensesinden tutup kendime çekiyorum ve onu sertçe öpüyorum. "Gerçekten umurumda değil. Sakın kaçma." Bara göğsümde bir gerginlikle girmiştım ama şimdi o gerginlik yok oldu. Yok oldu. Onu uzak tutan sihir o.

Parmaklarımızı birleştirip kapıyı açıyorum. Jasper oradaydı, kızın yeni sikilmiş halini görünce gözleri büyüdü. "Büyük T, dışarı çıkacağımı düşünmemiştim ve bilmeni istedim."

"Pekâlâ. Seni bırakayım mı?" Francesca'nın elini koluma bağlayarak onu yanıma çekiyorum. O da peşimizden geliyor. "Evet."

"Kim?"

Masamıza ulaştığımızda hiçbir şey söylemiyor ve yüzü kızarıyor. "Courtney'lere taksiyle gideceğim. Mobilyaları taşımak için yardıma ihtiyacı var."

Noel'den hemen sonra taşındı. "Çok nazıksın," diyorum kuru bir sesle. "Ne?"

Jasper sordu. "Ben iyi bir adamım. Bu özelliğimle tanınırım."

Francesca devreye giriyor. "Siz ikiniz biraz zıt kutuplar gibi görünüyorsunuz."

"Hayır, yok!" Alay ediyor. "O tam bir sürtük. Ben de et kafalının tekiyim. Eşleşme değil. Pfft. Siktir et." Omuz silkiyor. "Belki daha nazik olmasına yardım edebilirsin, hmm?"

"Evet, kesinlikle," diyor cüzdanından para çıkarmak için el yordamıyla uğraşırken. Parayı masanın üzerine koyuyor. "Ona yardım etmemin bir sakıncası yok, değil mi?"

Homurdanıyorum. "Lütfen, ona *yardım edin*."

"Pekala, sonra görüşürüz." Ve sonra kapıdan çıktı.

Gidişini izlerken Francesca'ya bir kol atıyorum. "Onu tamamen beceriyor. Bilmediğimi sanıyor - belki de onaylamayacağımdan endişeleniyor- ama onunla yattığı geceden beri devam ediyor."

Valeye arabamı getirmesini söyledim.

"Wickham'a geri mi döneceksin?"

diye sordu.

"Henüz değil. Sana bir şey göstermek istiyorum, bir tür sürpriz."

Gözleri parlıyor. "Eğlenceli! McDonald's'ta durup patates kızartması alabilir miyiz?"

Gülüyorum. "McDonald's harika bir ilk randevu gibi görünüyor. Tanrıya şükür artık o palyaço yok."

Vale Ferrari'mi getirdi. Otoyola çıktık. Haritada en yakın McDonald's'ı bulup o yöne gidiyorum. Arabaya servis bölümüne geldiğimizde, kasiyerden patates kızartmasına doğranmış domuz pastırması eklemesini istedi. Bunun bir seçenek olduğunu bilmiyordum ve o da sorarsan alırsın diyor.

FDR Drive'a ulaştığımda vites değiştiriyorum, sonra güneye yönelip Yukarı

Manhattan'dan ayrılıyorum. "Nereye gidiyoruz?"

"SoHo, yaklaşık otuz dakika uzaklıkta." Vücudum beklentiyle

karıncalanıyor. "Bunun ilk randevumuz olmadığını biliyorsun."

Yüzünde alaycı bir ifade var. "Öyle mi?" Sırıtiyorum. "Decadence'ı sayıyor muyuz?"

"Varsayımsal olarak, o gece on randevu bir arada gibiydi."

Sarı ışıkta hızla geçiyorum. "Çoğu insan kendine beşten sonra çift diyor." "Bunu sen mi uydurdun?"

"Belki," diyorum gülerek.

"Her neyse, görücü usulü tanıştığımızı söyleyebiliriz. Berbat bir randevuydu çünkü sana sapık demiştım. İkinci randevumuzda beni gerçek bir sapıktan kurtardın ve shot yaptık. Üçüncü

buluşmamızda bir oyun oynadık ve dansa gittik. Dördüncüsünde doğum gününü kutladık, sonra canlı yayın izledik.

porno. Beşincisinde, uyuşturucu almış tavşanlar gibi seviştik." Bir tomar patates kızartmasını ağzına tıkıyor ve çiğniyor. "Beş randevu bir arada. Bana uyar."

"Yürüyüşe çıktık, kitapçıya gittik, çatı katında bir gece geçirdik, sonra da Noel alışverişi yaptık."

"Varsayımsal olarak, birlikte oluyoruz," diye açıkladı.

"Sana elmas alayım mı?" "Artık mücevher yok."

"Bu varsayımsal randevulara çıktığımızdan beri sorularım var." Yola geri dönmeden önce yüzüne bakıyorum. "Çıkıyor olsaydık ve sana yemek yapmak isteseydim, en sevdiğin yemek ne olurdu?"

"Avokado, dondurma ve domuz pastırması. Şaka yapıyorum. Sanırım makarna. Her türlü sos olur, kırmızı ya da beyaz, bol sarımsaklı. Seninki ne olurdu?"

"Eğer futbol antrenmanı söz konusu değilse, büyük bir çikolatalı pasta." "Peki ya yemek?"

"Fileto. Tonlarca tereyağı ve ekşi krema ile fırında patates. Ve domuz pastırması." Gülüyor. "Tamam, yeni bir tane. Bana en sevdiğin kadın oyuncuyu söyle." "Hmm, bu soruda bir tehlike seziyorum."

"Kim o?"

İç çekiyorum. "İyi. Betty White."

Alay ediyor. "Onu seçtin çünkü o vefat etti."

"Çünkü senin için onu terk eder miyim gibi aptalca bir soru soracağımı biliyordum." Sırıttıyor. "Onun gibi bir şey, evet."

"Hangi erkek film yıldızını arzuladığını bilmek bile istemiyorum."

Gülümsüyor.

"Tamam, biliyorum. Kim o?"

"Hiç kimse, gerçekten. Yakışıklı bile sayılmaz." "Kim. Kim? O mu?"

Kirpiklerini kırıştırtıyor. "Söylemeyeceğim. Önemli değil." "Kim o?" Mırıldanıyorum.

Gülüyor. "Boo, çok kıskançsın! Tamam, bu Jensen Ackles." "O da kim lan?"

Nefesi kesildi. "*Supernatural*'ı hiç izlemedin mi? Aman Tanrım, on beş sezonu var."

Başımı salladım. "Onun için beni terk eder miydin?"

Çenesine vuruyor. "Önce gösteriyi izlemelisin. Seninle oturacağım. Karakteri Dean Winchester iblislerle, hayaletlerle ve vampirlerle savaşıyor. Havalı ve sadık ve tabii ki seksi."

Homurdanıyorum.

"O kötü bir çocuk, biraz pervasız ama kardeşi için her şeyi yapar, onun için cehenneme gitmek de dahil. En iyi arkadaşı bir melek, bıçak kullanmayı biliyor ve 1967 model Chevrolet Impala kullanıyor. Hayır, onunla tanışsaydım seni yanımda tutardım, ama hadi; izlemelisin! Bana seni hatırlatıyor. Dıştan sert, içten kibar." İç çekiyor. "Tamam, sıra bende. Eğer bir dileğin olsaydı, bu ne olurdu?"

Onu izliyordum ve gözlerimi tekrar yola çevirdim. "Dünya barışı demezsem eşeklik etmiş olurum."

"Dünya barışını unutun. Sen ne seçerdin?"

İç çekiyorum. "Dünya barışı. Israr ediyorum. Ya da tüm hastalıklar için bir tedavi." "Kendin için bir şey yok mu?"

Bir cipin yanından hızla geçiyorum. "Hmm, gerçekten karar veremiyorum. Bana dileğini söyle."

Pencereden dışarı bakıyor, sesi yumuşak. "Ailemin kim olduğunu bilmek isterdim. Gidebileceğimden değil

Geri dönüp hiçbir şeyi değiştiremezdim -hayatım benim için doğru olana dönuştü- ama ne olduğunu bilmek isterdim. Belki bir kapanış yapabilirdim."

"Sizce hala orada olabilirler mi?"

Alt dudağını çigniyor. "İçimde annemin bana bakamayacağına dair bir his var. Komik ama grup evindeyken onunla ilgili rüyalar görüyordum. Hep bana benziyor ve Manhattan'da yaşıyor." Bana sırtıttı. "Tamam, dileğin. Ne olsun?"

"Dileğim, size göstereceğim şey karşısında hayrete düşmenizdir."

Profilimi incelerken gözleri kısılıyor. "Bunun dışında başka bir tane daha olmalı?"

Ellerim direksiyonda sıkılaşıyor. Evet, bir dileğim var -ailemin farklı olmasını dilerdim- ama bunu söyleyemem. Eğleniyoruz ve bu havamızı bozabilir.

"Peki," diyor yüzümü incelerken. "Yeni bir soru. Varsayımsal olarak, diyelim ki elli buluşma yapsaydık, vücudunun herhangi bir yerine yüzümün dövmesini yaptırmayı kabul eder miydin?"

"İğnelerden nefret ederim. Hem de çok. Neredeyse palyaçolar kadar. Buna tripanofobi deniyor. Çocukken bir kez iğne olduğumda bayılmıştım ve bu beni mahvetmişti. Kontrollerim için kan vermek bile beni korkutuyor. Psikolojimi düzeltmem ve meditasyon yapmam gerekiyor. Eğlenceli bir deneyim değil. İğneler berbat."

Ağzını açıyor. "Ciddi misin? Aman Tanrım, bunu senin için yaparım!"

"Dövmeleri ve iğneleri seviyorsun! Cildine batan küçük, minik, acımasız iğneler... Düşüncesi bile içimi acıtıyor."

Kollarını kavuşturuyor. "Elli randevu! Hiç elli randevum olmadı. Bu kadar. Biz bittik. Senden ayrılıyorum."

"Sınıf yüzüğümü geri verecek misin?"

"Rehin bırakacağım tabii ki."

Kalbimi tutuyorum. "Beni öldürdün. Bir daha asla çıkmayacağım." "Çıkacaksın. Yirmi yaşında ve uzun boylu olacak."

Kıkırdıyorum.

Alay ediyor. "Bir sanatçıyla çıkmaya başlayacağım."

"O zaman Café Lazzo'da sana rastlarım ve onu döverim."

"Ben de senin modelinle kız kavgası yaparım."

"O zaman benim çatı katıma geri dönelim."

"Benim için dövme yaptırmadığın ve doğruca daireme gitmediğin için hâlâ kızgın olacağım."

"Gitmek istediğim yön o değildi." Sokağa park ederken hâlâ kıkırdıyorum. Etrafta

Gece yarısı, süslü demir lamba direkleriyle aydınlatılan mahalle sessizdir. Sadece birkaç sokak ötede lüks oteller, galeriler ve restoranlar bulunmaktadır.

"SoHo'yu seviyorum," diyor, sonra iç geçiriyor. "Çok güzel."

Ona burada ve Tribeca'da kiralık mülklerim olduğunu söyledim. Hamptons, Boston ve Virginia'da sahip olduğum gayrimenkullerden bahsetmiyorum. Onu köşeden aşağı yönlendiriyorum ve arnavut kaldırımli bir yan sokağa ulaşana kadar Batı Broadway'e dönüyorum. Eski, kraliyet mavisi çift kapısı olan büyük sarı bir binaya doğru yürüyoruz.

Kilidi açıp ona içeriyi gösteriyorum. Işıklar olmasa bile beyaz-siyah elmas karolarla kaplı zemin parlıyor. "Birinci kat eskiden bir butikti ve üst katta bir çatı katı var. Çatı katına alt katı atlayan başka bir giriş daha var ama kapının tam etkisini görmeni istedim. Ben buna bayılıyorum."

"Beni etkilemek istedin." Bakışları üzerimde geziniyor. "Senin gayrimenkule ihtiyacın yok. Beni ensemenden yakaladın."

Yan merdivenlerden çıkıp çatı katına girdiğimizde gülüyorum. Işıkları açıyorum ve etrafına bakıyor, çeşitli sanat eserlerini, tavandaki ahşap kirişleri incelerken yüzünde bir şaşkınlık ifadesi beliriyor.

Kanepenin üzerinde katladığım giysileri, sehpanın üzerindeki yırtık pırtık kitapları görüyor. "Buraya çok sık geliyorsun. Senin çatı katına kıyasla düpedüz rustik."

"Hmm."

Onu mutfağa götürüyorum. "Üç yatak odası ve bir çatı katı olan yirmi beş yüz metre kare. Buraya manzara değişikliği için geliyorum - Jasper taşındığından beri daha çok."

"Sen yokken Cherry'ye kim bakıyor?"

"Köpek bakıcısı, Herman'ın akrabalarından biri."

"Siz Virginia'dayken ona bakan kişi o mu?"

Duruyorum, elim ayağım titriyor, yüzüme karşı söylenecek bir yalan ya da ... ile boğuşuyorum. "Gitmedim. Onun yerine evde kaldım." Bakışlarımı ondan kaçırıyorum.

"Noel'de yalnız mıydın?"

"Benim için üzülme. Ronan ve ailesini görmeye gidebilirdim ama ..." Duraklıyorum, kaşlarımı çatıyorum. "Ailece geçirdikleri zamana müdahale etmiş gibi hissederdim. Artık bir çocuğu var."

Beni izliyor. "Anlıyorum. Kimsenin olmadığı pek çok tatil geçirdim. İster zengin ister fakir olun, zordur."

İki farklı dondurma çeşidi koyuyorum ve o ciyaklayarak çikolatalı olanı seçiyor. Bir kaseye büyük bir porsiyon koyuyorum, üzerine krem şanti sıkıyorum, iki kaşık alıyorum ve onu kanepeye götürüyorum. Bir lokma aldı ve inledi.

Bir top dondurmanın etrafında konuşuyor. "Yatakta hiç yemek yemediğini söylediğini hatırlıyorum, ama kanepede olur mu?"

"Seçici olduğum için benimle dalga geçme. Yatak uyumak ve sevişmek içindir." Sonra ona Jasper'ı ve kanepemdeki peynirli puflarını anlattım.

Daha fazla krem şanti istediğinde "Gerçekten tatlıya düşkünsün," diyorum.

"Daha önce pek bir şey yapmadım ..." Sözleri durdu. "Her neyse. Sahip olduğun sanat eserlerine bayılıyorum." Gözleri odada geziniyor, topladığım parçaları inceliyor. Ziyaret ettiğim her yerden sanat eseri satın alma eğilimindeyim ve onları nereye koyacağımı asla bilemiyorum. Çatı katı bir iç mimar tarafından dekore edildi, bu yüzden kişisel alışverişlerimin çoğu çatı katında son buluyor.

İşimiz bittikten sonra ona eski bir antrenman tişörtü, boxer ve bir çift beyaz çorap veriyorum. Ben de en eski, en rahat flanel pantolonumu ve delikli bir tişörtümü giyiyorum. Çalışma odasındaki kabarık şezlonga uzanıyoruz.

Kollarıma sokuluyor, en sevdiğimiz resimler hakkında konuşurken başı çenemin altına giriyor. Ona benimkinin *Yıldızlı Gece* olduğunu söyledim.

"Van Gogh bu resmi Fransa'da bir akıl hastanesindeki odasının manzarasından çizmiş. Karanlık ama gökyüzünde ışık var."

"Umut, belki de," diyor. "Dindar bir aileden geliyordu ve resimde bir kilise var, sanki Tanrı'ya tutunuyor gibi."

Pusulasını hatırlarken parmaklarım omuzlarında geziniyor. "Yıldızların onu eve, kardeşi Theo'ya geri götürmek için orada olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor" diye ekliyorum. Vincent kimsenin nasıl tedavi edileceğini bilmediği akıl hastalığıyla, dinle, yoksullukla, yalnızlıkla mücadele etti. Bir yıl boyunca orada kaldı, hatta bütün bir katı stüdyo olarak kullandı. Akıl hastanesinde bir yıl içinde yüz elli resim yaptı."

"Ayrıldıktan bir yıl sonra, resim yapmayı çok sevdiği buğday tarlalarına gitti ve kendini göğsünden vurdu. Hana geri döndü ve yatağına girdi ve kardeşi geldiğinde ona üzüntüsünün sonsuza dek süreceğini söyledi." Duraksıyor. "Belki bugün yardım alabilir."

"Onun kim olduğunu bilmen hoşuma gidiyor. Çoğu insan onun sadece kulağını kesen adam olduğunu biliyor." Gülümsüyor. "Ben de senin onun kim olduğunu bilmeni seviyorum."

Onu rahatlatıyorum. "Sanattan bahsetmişken, sana hala sürprizi göstermedim. Gel hadi."

Onu ana yatak odama götürürken el ele tutuşuyoruz. Kapıyı açmadan önce, "Buraya hizmetçi

gelmiyor. Kendini hazırla..."

Geçen hafta birkaç gece uyuduğum dağınık yatağı ve yüzen kitap raflarını görüyor, sonra çatı katının tavandan tabana manzarasına bakıyor. Dışarıda retro sarı bir veranda seti ve farklı renklerde

sandalyeler, spa küveti ve temizlenmesi gereken küçük bir havuz bulunmaktadır.

Başını sallıyor. "Tuhaf. Beklediğim gibi değil."

"Sürpriz orada." Başımı şifonyerin üzerinde asılı duran karakalem taslağa doğru itiyorum ve o da oraya doğru koşuyor, neredeyse bir yığın spor ayakkabıya takılıp düşüyordu.

"Yıllar önce bir sanat festivalinde gözüme çarpmıştı."

Çizimden bana bakıyor. Gözlerinde yaşlar birikiyor.

"Tatlım" diye başlıyorum ve o da nefesinin altından ofluyor.

"Hayır, hayır, sorun yok. Ben iyiyim. Sadece şu an çok duygusalım. Özür dilerim. Yemin ederim hiç ağlamam." Wickham'ın resmini incelerken dudağını ısırıldı. "Bunu Greenwich'teki sanat fuarından almıştın. Satın almıştın." Eli göğsünü kapatıyor. "Tuck. . . bunun bir anlamı var, değil mi?"

Buna cevap vermeden aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve ellerimi omuzlarına koyarak arkasında duruyorum. "Birkaç yıl önce almıştım, evet."

"Caddenin karşısındaki bir banktan çizdim," diye devam ediyor. "Hatta Herman'ı kapıda, Darden'ı da balkonda çizdim. Cece kaldırımında Brogan'la konuşuyor."

Kollarım belini sarıyor. "Benim binam olduğu için dikkatimi çekti. Ve iyi bir parça. Onu görüyor musun?" Binaya yaslanmış kadını gösteriyorum.

Bana karşı eriyor. "Ben. Harem pantolonum ve çantamla. . ."

"Madalyonunu takıyorum."

Kollarımın arasında dönüyor. "Çöküş mü? Tanıdın mı? Yani Café Lazzo'nun dışında yaşadığımı ya da Wickham'ı tanıdığımı biliyordun?"

Başımı ısrarla sallıyorum. "Hayır. Madalyonun tanıdık geldiğini fark ettim ama o gece her şey o kadar hızlı gelişti ki anlamaya zamanım olmadı. Yürüyüşlerimizden birinin ardından birlikte asansöre bindiğimizde fark ettim."

"Kader delidir."

"Hmm." Çalmayan bir şarkıda birlikte sallanıyoruz.

Bana bakıyor. "Sadece bunu söylüyorum ve saatin geç olduğunu ve düşüncelerimin saat ilerledikçe daha da hayalperestleştğini unutmayın..."

"Tamam mı?"

"Bazı kültürler reenkarnasyona inanır, yeniden doğuş çarkı gibi ve bir de karma meselesi vardır. Temel olarak, bir sonraki hayatınız geçmiş hayatınızı nasıl yaşadığınıza bağlı olabilir. Yeniden doğduğunuzda, ister on yıl sonra ister yüz yıl sonra olsun, etrafınızdaki insanlar geçmişteki aile üyeleriniz ya da sevgilileriniz olabilir ve aynı mücadelelerle karşı karşıya kalırsınız. Eğer korkunç biriyseniz, bir hayvan ya da bitki olabilirsiniz."

"Cherry'nin benim ölmüş atam olabileceğini mi söylüyorsun?"

Gözlerini deviriyor. "Bazıları kaderinde doğru kişiyi bulana kadar aynı kişiyle tekrar tekrar karşılaşmak olduğunu söyler."

"Ah." Onu kaldırıp yatağıma yerleştiriyorum, sonra da yanına oturuyorum. Ona bakarken dirseğime yaslanıyorum. "Yani kader bizi geçmiş hayatlarımızda hiç doğru yapamadığımız için mi bir araya getiriyor?"

Üstüme yuvarlanıyor ve gülümsüyor. "Şüphecilik duyuyorum. Herhangi bir şeye inanıyor musun?"

Gözlerindeki ciddiyet karşısında duraksıyorum ve kelimelerimi dikkatle seçiyorum. "Ben bugüne inanıyorum. Güneşin bu yatakta birlikte doğacağına inanıyorum. Beni satranç tahtasının etrafında iten bir güç yok. Kendi kaderimi kendim yaratıyorum. Yıldızların kaprisine bağlı değilim."

Parmakları kaşlarımda gezinirken gözlerini kırıştırıyor. "Sen alaycı bir adamsın. Ben de alaycıyım ama ..." Yüzünde sıkıntılı bir ifade belirliyor. "Bir amaç olmalı; yoksa trajedinin ve acının ne anlamı var?"

"Yani hayatlarımız önceden belirlenmiş mi? Sonucu durdurmak için hiçbir şey yapamaz mıyız?"

"Özgür irademiz var. Yolu biz seçeriz. Bu yüzden sürekli tekrarlanıp duruyor." Alt dudağını çiğniyor. "Ben sadece bir hayalperestim, Tuck. Budist, Hinduist ya da Hristiyan değilim. Ben bir

herhangi bir şey; bunu hala anlamaya çalışıyorum. Ama sorular sormaya devam ediyorum. Neden Manhattan'da yaşamaya karar verdim? Hayallerim mi? Neden Wickham evlatlık çocukları kabul etti ve ben girdim? Neden Darden, Cece ve Brogan'la tanıştım? Neden bu madalyon bende? Neden seni yıllardır görüyorum? Neden eskizimi satın aldın? Neden kulüpte birbirimize çekildiğimizi hissettik? Bahse girerim Manhattan'ın bir haritasını çıkarsan ve ipliği alıp senin ve benim adımlarımı takip etsen, üst üste çakışırlar. Her şey üst üste yığılır, katman katman. Küçük itmeler. Dürtmeler. Bizi belli bir yöne doğru yönlendirir. Bazen buna tesadüf denemeyecek kadar çok tesadüf olur, değil mi?"

"Ben senin kaderin miyim?" Kaşlarımı çatıyorum. Onun için yeterince iyi değilim. Ben kusurluyum. İçim çirkin.

"Belki." Güneş ufukta yavaşça belirirken yanağını göğsüme yaslıyor. Parmağı pazumda geziniyor. "Virginia'da nasıl büyüdün?"

"Normal. Tipik. Bol bol futbol." Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum.

"Ama mükemmel değil, değil mi?"

Duraksadım. "Hayır."

"Eğer dışarıda mükemmel bir aile varsa, ya dünyayı ele geçirmek için insan kılığına girmiş uzaylılardır ya da robotlardır. Robot fikrini sevdim. Bana şu kitabı hatırlatıyor, neydi o kitap..."

"*Stepford Kadınları* mı? Filmlerinden ya da dizilerinden birini izlemiştim."

Burnu kırışıyor. "İşte bu. Connecticut'lı feminist eşlerinin yerine uysal, mükemmel robotlar koyan katil kocalar." Sesi hülyalı bir nitelik kazanıyor. "Koruyucu ailelere girip çıkmış olmama rağmen, kendi ailemi istiyorum. Sadece Darden, Cece ve Brogan değil."

İçimi bir ürperti kaplıyor. "Yakın zamanda değil, değil mi?" O sessiz ve ellerim hareketsiz.

"Francesca?" "Belki de düşündüğümden daha yakın."

Boğazım düğümleniyor. "Kahretsin." Onu üzerimden indirdim, ayağa kalktım ve başım dönerek odanın içinde dolaşmaya başladım.

Neden önce kaderden sonra aileden bahsediyor?

Yataktan bir milim bile kıpırdamadı, bana bakarken vücudu garip bir şekilde hareketsizdi. "Senden her zaman böyle bir hava vardı, kaygısız ve mutlu, şanslı. Seni bir baba olarak görebiliyorum-"

"Dur," diyorum sertçe, sinirlerime dokunduğu için adrenalin damarlarımda dolaşıyor.

Yorganı çekiştiriyor. "Ah, evet. Çok fazla varsayımda bulunuyorum ve böyle bir konuşma için çok erken. Kaliforniya'da tek düşündüğüm sendin." Göğsü yükseliyor. "Sana söylemem gereken bir şey var-"

"Hayır, yapma," diyerek sözünü kestim. "Duygularını bu işe karıştırma."

Şaşkın bir bakış atıyor. "Bu değil-"

"Sana karşı dürüst oldum, Francesca. İstemiyorum. ." diyorum, sözünü kesiyorum, sonra nasıl devam edeceğimi bilemeyerek devam ediyorum. Sevebildiğimi ama aynı zamanda keskin dişleri olan bir canavar olduğumu nasıl söyleyebilirim?

Duygusal olarak çökmüş durumdayım.

Peki ya fiziksel olarak? Tanrım. Ya ben babam *olursam*?

Bir parçam Francesca'ya güvenmiyor - takip konusunda değil; o çoktan geçti. Kalbimin etrafındaki çelik duvarlara vuruyor.

Onu içeri

alamam. İzin

veremem.

Yapamam.

Tanrım, neden bağlanamayacağıma dair o kadar uzun bir liste var ki!

İki elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Bunun ileride konuşulacak bir konu olduğunu düşünmüyor

musun?" oğu kız aile fikrini dürtmeden önce aylarca bekler.

"Sanırım ne istediğimi bildiğim zaman ..." Omuzlarını silkti. "Seni öptüm. Bunun bir anlamı var. . . ." Mavi-yeşil gözleri bana parlıyor. "Bu büyük bir mesele."

"Nereye gittiğimizden emin değilim, tamam mı? Hadi çıkalım, evet senden gerçekten hoşlanıyorum. Sen farklısın. Güzelsin. Özel birisin. Seviştiğin tek erkek ben olursam hoşuma gider, ben de aynısını yaparım. Teklifim bu.

Bu yeterli mi?"

Hava gerginlikle çatırdıyor.

Başını kapıya doğru itiyor ve elimi kapı kolunda görüyorum. Parmak eklemlerim bembeyaz. "Bundan emin misin?" Yüzünde soluk bir gülümseme belirliyor. "Gitmek istiyorsan git. Ben bu deneyimi biliyorum."

Belirsizlikle karışık bir bıkkınlık kaplıyor içimi. Işık istiyorum. Eğlence. Kolay.

Ciddi bir şey değil.

"Bana sahipsin, tamam mı? Elde etmek için zoru oynadın ve kazandın. Decadence'dan beri kimseyle birlikte olmadım. *Seni* istiyorum Francesca; bunu hiç gizlemedim. Kapına geldiğimde, seni kitapçada gördüğümde ..." Göğsümdeki baskı artıyor. "Sana ihtiyacım var, tamam mı? Bu kader olayını sevmediğim için üzgünüm."

"Ben hiç oyun oynamadım. 'Elde etmesi zor' bir şey yoktu. Senin hakkında şüphelerim vardı. Hâlâ da var." Ellerine bakıyor. "Kader söz konusu olduğunda, benimle aynı fikirde olman ya da buna inanman gerekmiyordu; bunu beklemiyordum, ama bu seni rahatsız ediyor - ki bunu anlamlı buluyorum. Tesadüflerimizi anlamıyorum ama konumuz bu değil. Gerçekte kim olduğunu bilmek istiyorum. Normal çocukluğunu bilmek istiyorum. Biri benim hayatımı araştırdığına göre bu adil görünüyor."

Son cümlelerin bir sınırı var.

"Bunu bir daha asla yapmayacağım," diyorum ona.

"Yemin ederim." "Artık çok geç."

Kapı kolunu bıraktım ve pencereye doğru yürüdüm. Düşünürken başım öne eğildi. *O* burada, yıllardır sahip olduğum en gerçek şey. Peki neden ona açılmıyorum? Yumruklarım sıkılıyor. Kendimi korumak için.

Çünkü annem bana sevginin her an çekilip alınabileceğini öğretti. Kendimi korumayı, bazı parçalarımı saklamayı öğrendim.

Ayağa kalkarken çarşafların karıştığını duyuyorum. "Tuck, sana söylemem gerek-"

"Bekle." Bizi bitirecek bir şey söylemeden önce dönüp ona doğru koşuyorum. Eski kız arkadaşlarımın da böyle yapmasına izin vermiştim. Bıkıyorlar; sonunda pes edip çekip gidiyorlar.

"Buraya getirdiğim tek kız sensin; bunu bilmeni istiyorum. Deniyorum ama berbat durumdayım, tamam mı?" Dişlerim alt dudağımı çekiştiriyor; sonra kelimelerim hızla dökülüyor. "Tatil boyunca neden yalnız olduğumu bilmek ister misin? Annem benden nefret ediyor çünkü babam doğum günümde kendini öldürdü. Arabasına bindi ve doğruca bir ağaca çarptı. İçkiliydi ve tartışmışlardı. Belki de ondan vazgeçmişti. Belki de kendinden, hayatından, annemden iğreniyordu, bilmiyorum."

Komodinin alt çekmecesini çekip fotoğrafları çıkarıyorum. Birini aldı. "Ailen mi?"

"Katıldıkları bir dernek etkinliğinde." Resme bakarken onunla birlikte yatağa oturuyorum. Bir sanat eseri gibi, zamanın bir anını, annemle babamın duygularından bir kesiti yakalıyor. Saçlarını savurmuş, altın rengi bir gece elbisesi giyen annem babama hayranlıkla, belki de çaresizlikle bakıyor. Smokin giymiş olan babam, annemin elini kendi eliyle sıkıyor. Fotoğrafçıya bakarken çenesini sıkıyor.

"Ona benziyorsun," diye

mırıldanıyor. Homurdanıyorum.

"Siktir et."

"Tamam, biliyorsun ama soğuk görünüyor." Parmaklarını adamın yüzünde gezdiriyor.

"Ona asla. Aştan delirmişti. Bana sahip olmak istemediler. Ben bir hataydım. İşleri daha da kötüleştirdim."

"Tuck. . . Çok özür dilerim."

Uzun ve sert bir şekilde nefes veriyorum. "Adam o n a vurdu, kadın ona vurdu ve ben aralarına

girdiğimde adam bana vurdu. Morluklarını makyajla kapattı ve bana sürekli gülümsememi söyledi. Bana olan sevgisi o gülümsemeye bağlıydı."

Göğsümü tırmalayan duygu karşısında dişlerim gıcırıyor. "Ve evet, hâlâ bunların hiçbirisi olmamış gibi davranıyorum. Unutmam gereken şeylerin üzerinde durmaktan daha kolay."

"İşler öyle yürümüyor, Tuck. İçerideki yaralar hala orada."

"Onun sevgisinin koşulları vardı; o ise hiç göstermedi. Aile düşüncesi beni korkutuyor. Sadece kendimden sorumlu olabilirim. En azından o zaman kimseye zarar vermem. Belki onun sorunlarını miras alırım. Bu genetik. Beni tanımak mı istiyorsun? Gerçekten mi? Altında yatan şeyleri mi istiyorsun?"

"Tuck-"

Duramıyorum. "Ben normal büyümedim. Gergin ve korkarak büyüdüm. Etrafımda kaos vardı. Onu neyin kızdıracağını bilmiyordum, ya da onu. Evimizde yumurta kabuklarının üzerinde sürünürdüm. Futbol benim tek tesellimdi. Lisedeyken futbol kampı için Teksas'a gittiğim yazlar hayatımın en güzel aylarıydı. Son birkaç yılımı iyi olduğumu düşünerek geçirdim ama şimdi açık saldırganlık sorunlarıyla uğraşıyorum. Bunu terapistim söyledi. Öfkeleniyorum. Beş yıl önce beni rahatsız etmeyecek şeylere sinirleniyorum. Futboldaki geleceğim hakkında endişeliyim. Annemin beni asla affetmeyeceğinden endişeleniyorum. İçten içe babam olduğumdan endişeleniyorum. Kavga çıkarıyorum. Çok hızlı araba kullanıyorum. O kadar yıpranmış ve çaresizim ki stresimi azaltmak için yürüyüşe çıkıyorum ve mont dağıtıyorum."

"Bunu başka nedenlerle de yapıyorsunuz."

"Öyle miyim? Belki de gerçek bir pisliğim ve bunu yapmamın tek nedeni kendimi daha iyi hissetmek. Belki de evsiz insanlar umurumda değildir. Oh, ve işte sana bir haber. Depresyon ve anksiyete için ilaç alıyorum. Tüm bunları bir araya getirdiğinizde ortaya bıçak sırtında bir adam çıkıyor. Birlikte olmak istediğin adam bu mu?"

Yutkunuyor. "Evet."

"Kahretsin. Bebeğim. Bunu söylemeni beklemiyordum." Yüzündeki bir damla gözyaşını sildim. "O zaman kal."

Sadece gitme, tamam mı? İnsanlar bizi terk ediyor, Francesca. Bana, bize bir şans ver. Lütfen." Nefesi kesildi. "Vereceğim. Yapacağım."

"Sabır mı?"

Başını sallıyor. "Öp beni."

Göğsümde bir rahatlama hissettim ve onu kollarıma aldım.

Tekrar yatağa uzanıyoruz ve dudaklarımız şişene kadar öpüşüyoruz. Ellerimi belinin üstünde tutuyorum. Tatlı. Nazik. Yüzü yastığın üzerinde benimkinin yanında duruyor ve parmaklarımı dul kadının tepesinde, yanağının kıvrımında gezdiriyorum. "Bu çılgınlık. Yorgun olmalıydım ama sen buradasın ve ben değilim."

Kirpikleri düşüyor, sesi soluyor. "Hmm, uykun yok mu?"

"Ortadan kaybolmandan korkuyorum." Sözcükler ancak fısıltı halindeydi ve duyuyor.

Kendinden geçerken göğsünün yavaşça yükselişini izliyorum. Onunla derinlere dalmıştım ve hiçbir fikrim yoktu.

Nereye gittiğimizi.

Benim korkum mu?

Bittiğinde canım yanacak.

\$ I BQUFS

56 \$,

Birkaç saat sonra uyanıyorum, kolum onun beline dolanmış. Omzunu öpüyorum ve duşa giriyorum. Wickham'ın çiziminin yanından geçiyorum ve aynaya bakana kadar gülümsediğimi fark etmiyorum. Göz kırpyorum. Hay sikeyim. En son ne zaman günü iple çekerek uyandım? Çok uzun zaman oldu.

Bu eskizi yaklaşık dokuz yıl önce, babamın ölümünden sonra ve annem kaybolduğunda almıştım. O günlerden bazıları bulanık, bulutlu, sanki kafam iyiymiş gibi. Gerçek şu ki, incinmiş ve kaybolmuştum. Yine de gülümsememi takındım ve futbol oynadım. Numara yapıyordum. O yıllarda yaşadığım kadınlar için kendimi bok gibi hissediyorum. Tam kendimi toparlamaya başlamıştım ki, annem yardım için çıkageldi.

Sıcak su üzerime dökülüyor ve duş hoparlöründe çalan Bia'nın "Can't Touch This" şarkısını mırıldanıyorum. Dans ediyorum. Kıcıımı sallıyorum. Ve Redbone'dan "Come and Get Your Love" çaldığında, şarkı söylüyorum.

"Wahoo! Partiye katılabilir miyim?" Francesca, Decadence'tan aldığım maskeden başka bir şey takmadan odaya girerken öyle diyor. Koyu renk saçları dağınık, dudakları somurtkan bir gülümsemeye kıvrılmış. Gülüyorum, sesim neşe ve özgürlükle katmanlanıyor.

Elini kalçasına koyarak bana bir öpücük gönderiyor. "Hey, seksi külotlu çorap avcısı. Kapıyı açıp beni içeri almak ister misin?"

"Tabii ki."

Maskeyi çıkarıp tezgâhın üzerine koyuyor ve kıkırdayarak kollarıma atılıyor. Ona bakıyorum ve içimi bir berraklık kaplıyor. Beni anlıyor, kabul ediyor ve beni *öpüyor*. Bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Her şeyi kabul etti ve bu beni şu anda korkutmuyor bile.

Doğum günümde, babamın ölüm yıldönümünde tanışmamız kader miydi yoksa tesadüf mü? Bilmiyorum, ama doğru hissettiriyor.

Kötü şeyleri telafi etmek için göklerden gelen bir hediye gibi.

Herman Wickham'da bize kapıyı açtı. "İkiniz de mutlu görünüyorsunuz." Selamlarımızı mırıldanıyoruz, sonra birbirimize gülümsüyoruz.

"Pekâlâ, bugünün sürprizi ne?" Asansöre binerken sordum. Duştan sonra bugün bana bir şey göstermek istediğini söyledi ama ne olduğunu söylemedi.

"Sana söylemenin bir eğlencesi yok. Önce üzerime kalın giysiler giymeliyim, tamam mı? Bana uygun olanları."

Benim eşofmanlarımdan birini belinden birkaç kez kıvrımış ve bol bir Pythons sweatshirt giyiyor.

Ben de krem rengi kalın bir balıkçı kazağı ve kot pantolon giyiyorum. Kendimi dünyaya meydan okumaya hazır hissediyorum.

Darden dairesinden çıkarken asansörün kapısı açılır.

"Günaydın," diyorum ve o da homurdanıyor, huysuz yüzü düzleşiyor. "Siz ikiniz yeni mi geldiniz?" Francesca'nın kıyafetlerine bakıyor. Francesca başını sallıyor, sesi ağırbaşlı.

"Evet, Bay Darden."

Homurdanıyor. "Hiç konuşma yapıldı mı?"

"Uh, evet?" Ses tonundan emin olamadan söylüyorum. Neyi kastettiğini bilmiyorum ama belki de Francesca ona bizimle ilgili bir sır vermiştir?

Francesca onu başından savar. "Bugün yakışıklı görünüyorsunuz. Nereye gidiyorsunuz Bay Darden?"

Bastonunu ona doğrultuyor. "Nerede sanıyorsun? Dul Crane, saçma kitap kulübüne katılmam için bana şantaj yaptı. Ben gidiyorum. Bir savaş esiri olarak."

"Dramatik olma. Sana yakışmıyor," diyor Francesca ona doğru yürüyüp papyonunu düzeltirken.

Boynunu bükerek ona izin verdi. "Bir erkek yiyen tarafından işkenceye maruz kalmak üzereyim. Sizin için Bayan Lane. Bana pek dramatik denemez. Belki dün gece evde olsaydınız, beni bu çıkmazdan kurtaracak bir çözüm bulabilirdiniz." Kolunu okşadı. "Elbette, sadece birkaç cümleyle acıma son verebilirsin." Adam ona anlamlı bir bakış atıyor ve kadın dudaklarını adamın yanağına değdiriyor, sonra da kulağına bir şeyler fısıldıyor.

Arkasına yaslandı. "Sen benim işimsin genç bayan ve senin için en iyisini istiyorum. İletişim çok önemli. Korkakça davranmayı bırak!"

Bir hışımla uzaklaşıyor ve biz dairesine girerken Francesca iç geçiriyor. "O da neydi öyle?" Kapıyı kapatırken sordum.

"Pek bir şey yok."

"Güzel yer," diye mırıldanıyorum sanat eserlerine ve renkli dekora bakarken. Küçük ama rahat ve sıcak bir yer ve park manzarası muhteşem.

Mutfağa girerken onu takip ediyorum, birkaç dakika kahve demliğine bakıyor, bir fincan dolduruyor, uzun bir yudum alıyor ve sonra rahatlayarak inliyor. Daha önce ona evimde kahve teklif etmişim ama hayır demişti.

"Kahvenizle ilgili özel bir şey var mı?" Ben soruyorum.

"Çok sık şımartılmıyorum ama ..." Omuz silkiyor. "Her neyse, Darden kitap kulübüne katıldığı için üzgün. Bu benim hatam olabilir."

Daha fazla soru sormadan, Brogan yatak odası olduğunu tahmin ettiğim yerden çıkıyor. Pijama pantolonu ve NYU sweatshirt'ü giymiş, bana kuşkulu, neredeyse mutlu bir bakış atıyor, sonra gülüyor. "Günaydın! Seni gördüğüme sevindim, Tuck-bilirsin, Decadence dışında."

"Ve İngiliz aksanı da yok," diyorum el ele tutuşurken.

"Günaydın. Bir fincan çay ister misin?" Kendisi için bir fincan doldurmak üzere hareket ederken sırtıyıyor, sonra da şeker koyuyor. "Elbette."

Brogan ve ben Decadence ve Vegas oyunu hakkında sohbet ederken o bize giyinmesi gerektiğini söylüyor. Bana bir fincan kahve getirirken "Bugün ne yapıyorsunuz?" diye soruyor.

"Bana en sevdiği yeri göstermek istiyor."

Brogan'ın kaşları kalkıyor. "Oh kahretsin." Ondan küçük bir kahkaha gelir. "Nerede olduğunu düşünüyorsun?" "New York'ta mı? Bir müzeye ya da galeriye gideceğimizi düşünmüştüm."

Başını sallar. "Francesca'yla ilgili bir şey var. Sert biri ama duygusal bir tarafı da var." Sırtıyıyor.

"Meh, sana yeri göstermesine izin vereceğim."

Yaklaşıyorum. "Beni öpmek için Empire State Binası'na mı götüreceksin?"

Yavaşça gülümsüyor. "Söylemem ama şunu bilin: *The Notebook*'u okudu ve o kitap kulübünün bir parçası olmayı çok isterdi ama Dul Carnes'ı sevmiyor."

"Bu kitabı okumama gerek var mı?"

Gülüyor. "Olabilir. Ama o şeylere bayılır. Hiç *Titanic*'i izledin

mi?" "Tanrım, hayır."

"Değil mi? Öyle. Yüzlerce kez. Sırf eşcinsel olduğum için bunu bana yüklemek istiyorlar." Bana karşı pazusunu esnetiyor. "Ben gerilim ve korku filmlerinden hoşlanan sert bir adamım ama bana zorla film izletiyorlar. *The Last of the Mohicans, To All the Boys I've Loved Before, La La Land, The Fault in Our Stars*. Üzücü şeyler. O ve Cece- Tanrım, burada yaşarken adet görmemem bir mucize."

"*Son Mohikan'ı* sevdiğini söylemiştin!" Francesca koridorun sonundan sesleniyor.

"Gürleyen orkestra müziğini sevdiğimi söyledim!" Brogan geri sesleniyor, sonra yarı gülümsüyor, yarı yüzünü buruşturuyor. "Biyonik kulakları var."

"Yani en sevdiği filmi izlemem için beni sinemaya mı götürecekt?"

"Daha da kötüsü. En azından sizi Saint Paul'un altındaki yeraltı mezarlarına götürmeyecek. Bir gece bizi köşeye sıkıştırmıştı. Korkunçtu. Şehirdeki tüm turistik turları seviyor." Duraksıyor. "Ee, konuştunuz mu?"

Ortada durakladım. Darden da aynı şeyi sordu. "Bilmem gereken bir şey var mı?"

"Yok. Sadece kontrol ediyorum." Gözlerini benden kaçırıyor ve mutfağı temizlemeye başlıyor.

Odaya giriyor ve üzerinde siyah topuklu çizmelerle siyah kazak bir elbise olduğu halde bana doğru koşuyor. Moto ceketini giyiyor ve elimi tuttuğunda Brogan'ın sorusundan duyduğum tedirginliği unutmaya çalışıyorum.

Beşinci Cadde'den Yetmiş Beşinci Sokak'a yürüyoruz, kaldırıma geçiyoruz ve Central Park'a giriyoruz. Arkadaşça bir sessizlik içinde el ele tutuşarak önce oyun parkını, sonra da büyük bir bronz heykel olan *Alice Harikalar Diyarında'yı* geçiyoruz. Bu saatte kalabalık olmayan park seyrek nüfuslu, ağaçlar gökyüzüne doğru dikilmiş gibi duruyorlar.

Göle ulaşıyoruz ve kayıkhaneyi, ardından Bethesda Çeşmesi'ni geçiyoruz. "Çeşmede dilek tutmak ister misin?" En sevdiği yerin orası olduğunu söylemesini bekliyorum.

"Hayır."

"O zaman geriye Bow Bridge kalıyor," diye mırıldanıyorum patikada ilerlemeye devam ederken. Eli benimkinde sıkışıyor. "Evet. New York'un ikonik simgelerinden biri."

Gülümsemesinden yayılan ışıltıya gülüyorum.

"New York'ta en sevdiğin yer orası mı?"

Başını sallıyor. "Klişe, değil mi? Dökme demirden yapılmış -ABD'deki en eski ikinci demir- parkın en önemli mücevheri. Şekli bir aşk tanrısı yayı. Yani, hadi ama, ne kadar havalı değil mi? İnsanı yapış yapış yapmıyor mu?"

"Hayır." Homurdanıyorum. "Yani, evet, ne kadar eski olduğunu, tarzını takdir ediyorum."

Başını sallıyor. "Viktoryen, Gotik ve Rönesans stilleri. Ayrıca Manhattan manzarası da var. En sevdiğin yer neresi o zaman?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Haydi; bir tane almalısın!"

"Hmm, belki stadyum? Orada üç Super Bowl kazandım." Köprüdeki çiftlere bakıyorum. "İnsanlar burada çok evlenme teklif etmiyor mu?"

"Cebimde yüzük yok, o yüzden korkma," diyor sırtarak. "Hadi merkeze gidelim ve göle bakalım. Yürüyüş yolunu seviyorum, yavaşça yükselişini. Sanki her adımda bir sürpriz var."

"Tanrım. Gerçekten ama gerçekten çok aptalsın," diyorum alaycı bir ifadeyle, benimkinde kenetlenmiş elini öperken.

"Çocukken hep buradaki simge yapıları görmeyi hayal ederdim. Bu benim favorim. Şehrimiz çok cesur ama burası da kalbi."

"Hmm."

Kürek çeken bir tekneye bakıyoruz ve kolum ona dolanıyor.

Bana bakıyor ve gözlerimiz kenetleniyor. Onunki belirsizlikle dolu. Sorular.

Yüzüne dokunuyorum. "Hey. En sevdiğin yeri sevdim. Güzelmiş. Anladım. Şehrimizin büyüü var. New York suç, skandallar ve evsizlikle anılıyor ama burası senin evin. Senin evin."

Elini kaldırıyor, parmakları saçlarımı tarıyor. Sözleri utangaç. "Ve burası beni öpmeni istediğim yer."

O n u yüzüme çevirip dudaklarımı dudaklarına bastırdığımda göğsüme bir sıcaklık doluyor. "Sen ve ben, küçük prenses. Bow Köprüsü'nde öpüşüyoruz."

\$ I BQUFS

' 3 " / \$ &4\$ "

Aynada görünüşümü kontrol ediyorum. Göz farım altın tonlarında, kirpiklerim uzun ve kalın. Yandan bakmak için dönüyorum; kırmızı mini eteğim ve önünde kırmızı bir kalp olan pembe kazağımın içinde minik yumruğum zar zor fark ediliyor. Endişelerimi bastırarak gülümsüyorum.

Bu gece kutlama var. İki şey için. Biri Sevgililer Günü, diğeri de o bilmese de Darden. Tuck'ın ana banyosundan çıkıp yatak odasına giriyorum. O çoktan çalışma odasına gitmişti ve ben de daha önce yıkadığım giysilerimi katlayarak odayı topluyorum. Neredeyse hiç ayrı kalmıyoruz. Ya ben buradayım ya da o benim evimde. Bazen Jasper'dan uzak kalmak istediğimizde çatı katına çıkıyoruz.

Bakışlarım Bow Bridge'de onun telefonuyla çektiğim selfie'ye takılıyor. Yüzlerimiz yan yana ve gülüyoruz. Sevimsiz turistler gibi görünüyoruz ve bu beni gülümsetiyor - boğazım sıkılana kadar. Bir gece önce çatı katında ona bebekten bahsetmeyi planladım, hatta iki kez denedim ama içini dökmeye ihtiyacı olduğunu fark edince geri çekildim. Güvensizliklerini paylaşıyordu ve ben de o bu kadar savunmasızken üstüne daha fazlasını koyamazdım. Ayrıca, her zaman ertesi günüm vardı. Ancak ertesi gün Bow Bridge'deydi ve o kadar mutluyduk ki ertesi güne kadar beklemeye karar verdim.

Ve bir
sonraki. Ve
bir sonraki.

İki hafta önceki son doktor ziyaretimden sonra *ona bugün söyleyeceğimi söyledim*; ancak çatı katına döndüğümde, bizim için gece parkta bir fayton gezisi planlamıştı.

Biz bir mutluluk balonuyduk, sihirli bir büyüyduk ve neden bunu bozayım ki?

Ertesi gece bütün gün kendimi zorladım, kelimeleri ve onları nasıl nazikçe söyleyeceğimi gözden geçirdim - ancak o gece yatakta uzanmış televizyon izlerken Cherry onun yerine yanıma kıvrıldı. Tuck suratını asarken o başını bacağıma yasladı.

Bir sürü bahanem var ama işin özü çok basit. O, ihtiyacım olduğunu hiç düşünmediğim bir şey.

Ve onu kaybetmek istemiyorum.

O havadır. Hayattır. Peki ya kusurlu yanları? Onun kaosu? En çok onları seviyorum. Jasper futboldan bahsederken yüzündeki mücadeleyi, Nella ile telefonda konuşurken sesindeki azabı, beni öptüğü geceleri, sonra üçüncü kata çıkıp saatlerce spor yapmasını.

Aklımın bir köşesinde, bir parçam onun bana o kadar aşık olması için dua ediyor ki, bebek ihtimali o kadar da kötü olmayacak. Sadece biraz daha zamana ihtiyacım var.

Saat işliyor, diyor kafam koridorda yürürken. Cece'nin şekerli sesini duyduğumda duraksıyorum. "Zayıflar asla affedemez. Affetmek güçlülere özgü bir özelliktir. Bunu hatırlamalısın. Francesca ile ilişkini sağlıklı tutacaktır."

"Bu Gandhi'nin bir sözü değil mi?" Tuck soruyor.

"Bu bir Cece alıntısı. Kim bu Gandhi?"

Gülüyor, karanlık gürültüsü tüylerimi diken diken ediyor. "Ciddi olup olmadığını asla bilemiyorum." "Ciddiyet ölümler içindir. İşte bu bir Cece alıntısı."

"Francesca ile nasıl tanıştığınızı anlatın."

Cece'nin nefes verdiğini duyuyorum. "Sınıfın ilk günü, o aşırı yüksek Converse'lerle içeri girdi. Ben kıkırdadım, o da bana kötü kötü baktı. Haftalarca birbirimizi görmezden geldik; sonra bir gece, tamamen aşık olduğum bir adamla bir bardaydım. Biliyorum, ben, değil mi? Her neyse, Francesca bir bar taburesinde yanıma oturdu ve 'Erkek arkadaşın tuvalette bir kızla seks yapıyor. Hadi gidip onun kıcını tekmeleyelim' dedi. *Selam* falan yok."

"Yaptın mı?"

Cece homurdanıyor. "Sen kiminle konuştuğunu sanıyorsun? Tezgâhı tekmeledim, ona bir tokat attım ve oradan uzaklaştım. Hayatımın en güzel gecesi idi. Sonra, o ve ben kafayı bulduk, belki de uçtuk ve kendimizi Coney Adası'nda dönme dolapta bulduk. Oraya nasıl gittiğimize dair bir ipucu yok. Arkadaşlığımızın sonsuza dek süreceğine yemin ettik."

"Ama sen onun ayakkabılarına güldün?"

"Hayır, yani, evet, ama daha çok hey, şu hatundaki taşaklara bak. Onda insanların sevdiği bir şey var, yaşlı Darden'ın bile." Yüzü ciddileşti. "Onun ilk arkadaşı oydu, ben ya da Brogan değil. Bir sıralama var. Darden, ben, Brogan, sonra sen."

Tuck'ın buradan kıldığını hissedebiliyorum. Sesi ipeksi. "Dördüncü müyüm? Siktir et."

"Her neyse. Bu gece sır vermeyeceğim ama onun nasıl hissettiğini biliyorsun. Sadece ona bulaşma, "Tamam mı?"

Gözlerimi deviriyorum, köşeyi dönüyorum ve onları içime çekiyorum, kız kankam ve beni benden alan adam

Ayaklarım.

Ben yürürken dönüp viskisini dudaklarına götürdüğünde düşüncesi duruyor. Ağırdan alıyorum, kalçalarımı sallıyorum. Yeşil gözleri sıcaklıkla parlıyor ve aynı anda içim titriyor. Mutluluk beynime vuruyor ve gülümsemem kocaman olmalı çünkü Cece, Tuck'ın arkasından öğrenen bir surat yapıyor.

Yakında bitecek, diye fısıldıyor bir ses.

Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Çok güzelsin amına koyayım." "O benim sevgilim," diye mırıldanıyor Cece.

Baharatlı erkek kokusunu içime çekiyorum ve vücudum bu sabahki anımızla uğulduyor, duşta içime pompalarken çıldırtıcı dili meme uçlarımda daireler çiziyor.

"İçecek bir şey ister misin?" diye sorar. "Sadece soda."

"Bugün Darden'ın doğum günü ve içeri girdiğinde muhtemelen ona kalp krizi geçirteceğiz.

Alkole ihtiyacınız

olabilir." "Böyle iyiyim."

"Sana bir su getireyim." Yanağımı öpüyor, sonra kulağıma fısıldıyor. "Sonra benimsin." O uzaklaşıyor ve ben titrek bir nefes alıyorum, sonra bana bakan Cece'ye dönüyorum.

"Ne?"

"Kötü bir durumdasın, tatlım. Duygularına yenik düştün."

"Ben hallederim," diye yalan söyleyerek çalışma odasına gidiyorum.

On beş dakika sonra Jasper, Cece, Brogan, Herman ve ben karanlıkta Darden'ı bekliyorduk. Tuck'ın görevi onu bir iş girişimini konuşmak için yukarı çağırmaktı. Kapı zilinin çaldığını duyduk, Tuck'ın onu

yakaladığına dair işareti. Darden için bir parti vermek istiyordum ama evimde planlarsam bunu anlayacağını biliyordum; sonra Tuck burada yapmayı teklif etti.

"Paket geliyor," diye fısıldıyor Jasper elektrik düğmesinin yanından. "Seksen yaşında olduğunu unutma. O yüzden bağırmak yok."

Fuayede kapı açılır ve Darden homurdanır, "Neden benim odamda konuşamadığımızı anlamıyorum."

yer."

"Buradan manzarayı görmek ve yeni aldığım viskiden bir kadeh içmek istersiniz diye düşündüm."

"Bugünlerde sadece nane çayı içiyorum," diye homurdanıyor. "Burası neden bu kadar karanlık mağara Avery? Bu bir ."

Jasper ışıkları yakıp "In da Club "ı açıyor ve Cece ipten bir pankart sarkıtıyor.

Brogan üzerinde **GO FOR 100 DARDEN** yazan bir şey hazırladı. Herman ve ben "Mutlu yıllar!" diye seslendik. Sonra biri şarkıya başladı.

Darden orada öylece duruyor, hepimize ters ters bakıyor. "Bu vahşetin suçlusu kim?"

Elimi kaldırıyorum ve o da bana bakıyor. "Bayan Lane. Çiçekçiler ve kart şirketleri için icat edilen bir bayramı kutluyor olmalıydınız. Artık gidebilir miyim?"

Gülümsüyorum. "Doğum günü pastası ve dondurma var."

Brogan, "Ve eğer dişlerinizi takmadıysanız elma püresi," diyor.

Darden kaşlarını çatıyor. "Şakalarla dolusun, değil mi?"

"Mızmızlanma, Darden. Hula-Hoop'larımız var, değil mi?" Jasper yuvarlak oyuncakları çıkarıp elden ele dolaştırıyor.

"Bu bir anaokulu partisi mi?" Darden soruyor.

Sırıtıyorum. "Bir tema bulmaya çalıştık. Cece 1940'lardan bir şey istedi, Brogan tamamen siyah yapmak istedi ve ben de sadece eğlenmemizi önerdim. Bize gülebilirsin, tamam mı?"

Herman'ın Hula-Hoop'u kapıcı kıyafetinin üzerinden geçirip kalçalarını döndürmesini izlerken kaşları çatılır. Çember düştüğünde ve Herman'ın yüzü kızardığında küçük bir seğirme dudaklarını kaldırır.

Cece ona bir doğum günü kuşağı takıyor ve o da homurdanıyor. "Bana biraz pasta getir. Dondurma yok. Bu beni gazlı."

"Elbette," diyorum.

"Hey, dostum, bir margarita ister misin?" Jasper tişörtünü çıkarıp bir Hula-Hoop'u başının üzerinde ve kalçalarında daireler çiziyor. "Bu odadaki herkesle iddiaya girerim ki aynı anda hem bir tane hem de Hula-Hoop yapabilirim."

"Ben varım," diyor Tuck ve sehpanın üzerine bir dolar bırakıyor.

"Aynısından!" Cece arar.

"Ben! Beni unutma," diyor Herman ve bir dolar bırakıyor.

Darden ellerini Jasper'a doğru sallıyor. "Biri şu berbat müziği kapatıp doğa kanalını açabilir mi?"

"Bugün sizin doğum gününüz, efendim." Tuck müziği kapatır, kanalı bulur ve kumandayı Darden'a verir.

Jasper Hula-Hooping yaparken margarita yapmakta başarısız oluyor. Kalçalarını döndürürken düğmeye basmak için bara yeterince yaklaşamıyor ve kahkahalara boğuluyoruz.

Cece ve Jasper bir Hula-Hoop yarışmasına girer ve Darden kural belirleyici olur. Herman'ın bir Slinky'si var ve Brogan neşeyle Tuck'ın şömine rafını Aptal İplerle süslüyor. Etrafa bakınırken gülüyorum, sonra Tuck'ı özlüyorum. Uzaklaşırken onu koridorda, Pollock'un önünde dururken buluyorum.

Ortaya çıktığımda bir kolunu belime doluyor. "Aileni sevdim," diye mırıldanıyor.

"Teşekkür ederim. Neden buradasın? Bize katılmaya mı geldin?"

Elini saçlarımın altından geçiriyor ve başımın arkasını kavrayarak masaj yapıyor. "Özür dilerim. Bazen elimde olmadan bu resmin içine çekiliyorum."

Nefes veriyorum. "Bunu bir müzeye bağışlayabilir misin?"

"Belki." Parmakları sırtımda dans ediyor ve dövmemi hafızasına göre çiziyor. "Benim bir yeteneğim var sen."

"Seni ve beni odasına çekiyor. "Tuck, yapamayız-"

n için

bir

tane

var."

Onun

için

yaptı

ğım

bir

çizim

.

P

a

r

m

a

k

l

a

r

l

m

l

z

l

.

b

i

r

l

e

ş

t

i

r

i

y

o

r

"Uzun sürmeyecek; söz veriyorum."

Kendimizi şifonyerinde bulduk. Bir çekmece çıkarıp kadife bir kılıf açıyor ve nefesim kesiliyor. Parıltılı bir elmas kolye tutuyor, ortası kocaman, en az beş karat- "Tuck! Bu çok fazla." Elmasların fasetleri ışığın altında parlıyor.

"Şşş." Kolyeyi boğazıma takarken beni aynaya doğru çeviriyor.

Aynada göz göze geliyoruz; sonra yüzünü boynuma doğru eğiyor. "Francesca, güzel sözler söyleyen bir adam değilim, ama ... bana bir şey verdin. Umut, belki? Güven? Sana en güzel mücevherleri, her şeyin en iyisini vermek istiyorum. Sadece izin ver, tamam mı?"

O boynumu öperken ben onun bedeninde eriyorum. Elleri belimde gezinirken şehvet beni sarıyor. Arkamdan kasıklarına uzanıyorum ve pantolonunun fermuarını açıyorum.

"Misafirlerimiz var," diye sert bir sesle devam etti.

"Umurumda değil. Çabuk olalım. Senin için çoktan ıslandım."

"Bakayım, hmm?" Elbisemin eteğini önden kaldırıyor ve dantel külotumu avuçluyor. Lastiği kenara çekip yavaş bir daire çiziyor, inleyene kadar gittikçe yaklaşıyor, sonra bir parmağını içeri sokuyor. Kalçalarım onunla birlikte hareket ediyor, başım omzunun kıvrımında geriye atılıyor. Kaşmir kazağı yüzüme sürtünüyor, kumaşın yumuşaklığı yanağımda erotik bir etki yaratıyor.

Kazağımyı kaldırıp sütyenimi ortaya çıkardı. Meme ucumu çimdikliyor ve ben inlerken amım zonklıyor. "Şşş, boşalmana izin vermeyeceğim. Daha sonra."

İnliyorum ve parmakları külotumdan kayarken kulağımyın kabuğunu öpüyor. Kazağımyı çekiştiriyor ve mücevherleri boğazımyın etrafına diziıyor. Parmaklarını ağzımyın üzerinde gezdirirken yüzüm kızarıyor. "Gül goncası dudaklar. Ne kadar güzel, Francesca."

Ben nefesimi toplamaya çalışırken o odadan çıkıyor.

On beş dakika sonra beni misafir banyosuna çekti, tezgâha oturttu, bacaklarımı açtı ve dantellerin arasından göbeğimi dillemeye başladı. Dizlerim göğüslerime kadar bükülmüş halde iç çamaşıryımı kenara kaydırmaya çalışıyorum ama o beni durduruyor. "Biraz daha bekle," diye mırıldanıyor saçlarımı düzeltirken, kapıdan çıkarken yüzünde saf bir erkek memnuniyeti var.

Daha sonra onu mutfak kilerine çekiyorum, pantolonunun fermuarını açıyorum ve onu sert ve hızlı bir şekilde emiyorum, dilim kafasında geziniyor. Elleri saçlarımı avuçladığında ve beni boğazımyın sıkıldığı yere kadar ittiğinde, geri çekiliyorum, sonra dışarı çıkıyorum.

Kilerden çıkması tam beş dakika sürüyor.

Herman eve gitmesi gerektiğini söylediğinde, onu dışarı çıkarıyoruz. Asansör kapandıktan sonra Tuck beni kollarının arasına alıyor ve duvara yaslıyor. Eteğimi yukarı itiyor ve pelvisini merkezime doğru sürtüyor. Fermuarı klitorisime sürtünüyor ve saçlarını çekiştiriyorum, onu derinden öpmek için başını eğiyorum.

Darden, Herman'ın ardından ayrılıyor ve bunu tekrarlıyoruz, sadece daha ileri gidiyoruz, o beni parmaklarken ben de onun aletini pompalıyorum.

Cece ve Brogan gittiklerinde, iki parmağını ekliyor ve benimle yapmak istediği tüm kirli şeyleri fisıldıyor.

Çatı katına geri dönüyoruz ve Jasper temizlik yapıyor. Karmakarışık saçlarıma ve Tuck'ın pantolonundaki çadıra bakıyor ve Courtney'lere gideceğini söylüyor.

Kapı kapanıyor ve ben çalışma odasında eteğimin fermuarını açıyorum. Sütyenimin kancasını açıyorum ve göğüslerim serbest kalıyor. Elmaslara sürtünerek onları avuçluyorum. "Kıyafetlerini çıkar," diye sesleniyorum, sesim sertleşiyor. Eğer onu yakında içime almazsam . . .

Ağırdan alıyor, önce kazağını ve atletini çıkarıyor, sonra yavaşça pantolonunun fermuarını açıp aşağı itiyor. Sırada iç çamaşıryı var ve boyu serbest kalıyor.

Gözlerinde vahşi bir bakışla bana doğru ilerliyor. Bana bakıyor, yüzümü inceliyor. "Gelmek ister

misin, Prenses?"

Arkamı dönüyorum, kollarımı koltuğunun arkasına dayıyorum ve kıcıımı oynatıyorum. "Evet."

Göğüslerimi avuçluyor, sonra ateş dokunduğu yeri yalarken elini sırtımdan aşağı kaydırıyor. Külotumu parçalara ayırıyor ve ona ne kadar tuttuğunu söylediğimde bana daha fazlasını alacağını söylüyor. Bir prezervatifin çıtırtısını duyuyorum; sonra arkamda sıralanıyor, kolları benimkilerin yanında, teninden gelen ürperti tüylerimi diken diken ediyor. Küçük vuruşlarla beni tahrik ediyor, sonra daha fazlasını veriyor, sonra daha fazlasını.

Başımı çeviriyorum ve bakışlarını tutuyorum. Bu bizim olayımız. Samimi. Buna ihtiyacı var. Görülmeye. Klitorisimi bir enstrüman gibi tıngırdatırken nefesim kesiliyor ve sırtımı eğiyorum.

"Yüzünü görmek istiyorum," diyor göğsünün derinliklerinden gelen gırtlaktan gelen bir sesle.

Kendimizi şöminenin önündeki kürk halının üzerinde buluyoruz. Üzerimi örtüyor, kayarken dizlerimi ellerinin altına alıyor.

Biz sevişirken elmaslar göğüslerimin etrafında

sallanıyor. Ve sevişirken.

Ve lanet olsun.

Onu hissetmek; gözlerindeki koruyucu, sahiplenici parıltı; gerilimin heyecanı - çözülüyorum.

Etrafını sarıyorum, ellerim tenine gömülürken adını sayıklıyorum. O duraklayıp kalçalarını döndürürken, içime girerken ve sıkılaştığımı hissederek inlerken amım sıkılıyor ve titreşiyor.

Nefeslerimiz birbirine karışırken eli yüzümü kavırıyor. Bana bakıyor, tepeye yaklaşırken beni esir alıyor. Bakışlarında bir soru var, bir şeye ihtiyacı var. Yemyeşil dudakları aralanıyor. "Tanrım. Bebeğim. Tatlım. Sen. Sen. I lo-"

Duruyor ve kendinden geçerek ayrılıyor, başı eğilip dudaklarımı vahşi, ağzı açık bir öpücükle ele geçiriyor. Ben de onunla birlikte dalgaya biniyorum, ellerim çılgınca omuzlarını okşuyor, yüzünü ovuyor, saçlarını gözlerinden uzaklaştırıyor.

"Benim," diye mırıldanıyor beni üstüne yuvarlarken.

Yüzümü göğsüne yaslayıp kalbinin gümbürtüsünü dinlerken ateş çıtırdıyor. Yarın.

Yarın.

Ona söyleyeceğim.

\$ I BQUFS

56 \$,

Coletta's Italian Bistro'ya giriyorum ve Pythons'ın baş antrenörü Koç Hardy'yi görüyorum. Uzun boylu, kır saçlı, seçkin bir adamdı ve zamanında Virginia Tech'te oyun kurucu olarak oynamıştı. Aynı eyaletten olmak bizi bir şekilde birbirimize bağladı. Şimdi bundan pek emin değilim.

Elimi tuttu. "Seni görmek güzel, Tuck. Herkesi her zaman etrafta görememek garip, değil mi? Yıllardır yapmadığımız ilk playofflar."

Yüzümü buruşturuyorum ama o fark etmemiş gibi görünüyor.

"Palton hangi cehennemde? Üşümüyor musun?"

"Hayır." Şef garsona başımı sallıyorum, o da bana menajerim Ben'in arka taraftaki sessiz bir masada bizi beklediğini söylüyor.

Restorana girdik ve yerimize oturduk. Ben orada, koyu renk saçları arkaya taranmış, şık bir takım elbise giymiş. Viskilerimiz teslim edilirken hoşbeş ediyoruz. Sipariş vermek için doğru şey gibi görünüyordu. Sinirlerimi yatıştıracak bir şeye ihtiyacım var.

Koç Hardy kravatını düzeltiyor ve bana bakarken boğazını temizliyor. "Tuck, sen ve ben ofisimde gelecek yıl hakkında konuştuk. Takım sahibiyile görüştüm ve bazı tartışmalar yaptık. Kalmanı istediğimi bilmeni isterim ama bu yıl aldığımız mağlubiyetler yüzünden yeni bir başlangıca ihtiyacımız olduğunu düşünüyoruz. Sen en çalışkan oyuncumuzsun ve draft edildiğinden beri franchise ile birliktesin. Buna saygı duyuyoruz. Azmine ve bağlılığına hayranız. Ama artık yaşlandın ve bazı kişisel sorunların var. Belki de bir ara verip ne istediğine karar vermenin zamanı gelmiştir. Biz, ekip olarak yeni bir yöne gitmek istiyoruz." Nefes veriyor.

Göğsüm yanıyor.

Ellerimi titrememesi için zorlayarak viskiden bir yudum alıyorum.

Bunun olacağını biliyordum. On sekiz haftalık futbol hayatım boyunca içim içimi yedi. Her seferinde bunun son seferim olabileceği düşüncesiyle sahaya çıktım.

Beni terk ediyorlar. Yaşlı olduğum için çiftliğe gitmeme izin veriyorlar.

Bir öfke dalgasının vurmasını bekliyorum, alttan alta kaynayan öfke, ve o da orada, ama kafam başka yerlerde de sıkışmış durumda.

Cece'nin affetmenin güçlülerin bir özelliği olduğu ve Francesca ile bunu hatırlamam gerektiği yönündeki yorumu.

Ne demek istedi?

Neden Francesca'yı Decadence'den beri hiç alkol alırken görmedim?

Başka ipuçları da var. Bizi birlikte gördüğünde Darden'ın yüzündeki endişe.

Tenimde soğuk bir ter oluşuyor ve diğer müşterilerin boğuk sesi daha da azalıyor. "Tuck?"

Hardy'ye bakıyorum, çenem geriliyor. "Daha genç oyuncularla devam ediyorsunuz. Kontratım yenilenmeyecek. Anladım."

"Bu işin aslı nedir, Koç?" Ben soruyor. "Siz bir açıklama yapmadan önce Tuck'ın emekli olduğunu duyurmasını isteriz."

"Başka türlüünü yapmazdım." Hardy gözlüğünü çıkarıp siler. "Bunu yapmaktan nefret ediyorum, Tuck. Gerçekten nefret ediyorum. Başka bir takıma geçip onlara hayat verirsen hiç şaşırım. Sende gereken her şey var."

Bir yudum viski daha dudaklarıma çarpıyor. "Hayır. Görünüşe göre, eskiden gerekenlere sahipmişim."

Yüzünü buruşturuyor. "Ben NFL'de en uzun süre görev yapan koçlardan biriyim. Sen de en uzun koşan geniş alıcılardan birisin. O kadar da farklı değiliz. Bir noktada, yolumuza devam ederiz."

Restorandan bir çocuk, belki on yaşında, yanımda belirdi.

"Bir imzanı alabilir miyim, Tuck?" diye soruyor endişeyle, eli peçete ve kalemle seğiriyor.

Gülümsüyorum. "Elbette, evlat. Kime vereyim?"

Bana söyledi ve ben de uyuşmuş parmaklarımla imzaladım.

Koç bana paraflamam için kağıtları uzattı ve emekliliğimi açıklamam için bana bir süre verdi, vedalaştı ve sonra ellerimizi sıktı.

O gittikten sonra Ben elini omzuma koydu. "Bu acımasızcaydı." Bir yudum daha. "Evet."

Ben ve Pythons için her şey bitti.

Yine öfke bekliyorum ama sustu.

Kabul ediyorum. Devam etme zamanı. Boynumu döndürüyorum. "Sırada ne var?"

"İlk olarak, e-posta yoluyla ya da istediğiniz şekilde medyaya bir basın açıklaması yapacaksınız. Ben bir taslak hazırlayıp göndereceğim. Ama şimdi, bugün, diğer fırsatlar hakkında konuşabiliriz. Eğer oynamaya devam etmek istiyorsan ..." Bana kaşlarını çatı.

"Belki."

"Tennessee'nin tecrübeli bir geniş alıcıya ihtiyacı var. Çaylakları var ve pek yetenekli değiller."

Parmaklarıma dokunuyorum. Takımın yanı sıra New York'ta kalmamın bir diğer nedeni de annemdi. Şimdi Francesca var. O devam ederken bu düşünceyi rafa kaldırıyorum.

"Kansas City var. Sessizce soruşturdum ve ilgilendiklerini ifade ettiler."

İkisi de iyi takımlar. Pythons kadar iyi değiller, ama . . .

"Maaş mı?"

"On iki milyon - biliyorum, şu anda kazandığından daha az, ama playoff'lara kaldığın için bir bonus var."

Bu gerçekten parayla ilgili değil.

"Tamam, başka ne var?"

"Bir arkadaş olarak açık konuşayım. Zor bir yıl geçirdin. Serbest bir oyuncusun ve hemen karar vermen gerektiğini kim söylüyor? Biraz ara ver; yatını dışarı çıkar ve biraz dinlen. Eğer futbol oynamazsan, yayınları kontrol edebiliriz. Çok güzelsin, iyi konuşuyorsun ve insanlar cazibeni seviyor. Kamera önünde iyi iş çıkarırsın."

"Yayın mı?" Alay ediyorum.

"Dünyanın bir parçası olmaya devam ederken daha az stres; anlıyor musunuz?"

"Kâr amacı gütmeyen bir kuruluş kuruyorum." Üzerinde çalıştığım çerçeveyi ve bunu nasıl görmek istediğimi anlatıyorum

Koş

Başını sallıyor. "Finanse etmek için çok büyük bir girişim. Hem bunun üstesinden gelip hem de futbol oynayabileceğinden emin misin?" "Ne yapacağımı bilemeyeceğim kadar çok param var."

Ba bam bana iki milyar bıraktı. Yardım etmek için kullanabilirim.
diğerleri."

Gözleri kırpışıyor. "Siktir."

Sırıtiyorum. "İçkiler benden, değil mi?"

Nefesinin altında ısıklık geliyor. "Tuck, bir futbol takımı *satın alabilirsin* ya da en azından bir tanesine yatırım yapabilirsin." "Hayır, ben oynamıyorsam başkalarını izlemek istemem."

"Tamam, kâr amacı gütmeyen kuruluşa geri dönelim. Bir ihtiyaç değerlendirmesine, pazar analizine, yönetim kuruluna ve kaynak yaratmaya ihtiyacımız var. Halledilmesi gereken hukuki, muhasebe ve teknik konular var. Sizi uzmanlaşmış bazı avukatlarla görüştürebilirim. Onlarla görüşün, belki de büyük vakıflar kurmuş benzer kişilerle temasa geçin." Kaşlarını çatıyor. "Bilmiyorum, Tuck . . ."

İçkimi bitirdim. "Evet. Düşünecek çok şey var."

Eşyalarını topluyor. "Tekneni ne zaman denize indiriyorsun? Karayipler'e mi yoksa Akdeniz'e mi?"

Francesca bir kez daha aklıma geliyor, yatımda güneşin altında yatıyor. Jasper birkaç haftalığına geldiğini söyledi, Deacon da öyle. Kimi isterlerse davet etmelerini söyledim ama onunla bu konuda konuşmadım. Bir işi var ve esnek olsa da bir seferde haftalarca izin alabileceğinden emin değilim.

"Henüz emin değilim," diyorum ona.

Vale tam arabamı getirirken durdu ve elime kahverengi bir zarf tutuşturdu. "Ah, neredeyse unutuyordum. İşte müfettişten gelen son haber. Özür dilerim. Geçen hafta evinize bırakacaktım."

Kaşlarımı çattım. "Daha fazla mı? Hepsini aldığımı sanıyordum?"

"Görünüşe göre, biraz daha derine inmiş. Sana ilk raporu verdim ve bu da sonuncusu." Sırtıma bir tokat attı. "Başını dik tut. Bu futbol olayını çözeceğiz."

Zarfa bakıyorum.

Parmaklarımı üzerinde gezdirirken korkunç bir tedirginlik kaplıyor içimi. Francesca ile aramızdaki her şey harikaydı. Futbolla ilgili endişelerimi ya da kaygılarımı saklamıyorum. O gerçek beni görüyor.

Ama bu zarf, beynimdeki bu kıpırtı ile birleşince . . .

Silkindim. Bu bir şey değil.

Peki neden sanki bir balta düşmek üzereymiş gibi hissediyorum?

Dr. Newman'ın ofisindeki kanepeye oturuyorum. Kırklı yaşlarının sonunda bir psikiyatrist olan Newman'ın saçları hiçbir zaman tam olarak düz görünmeyen bir at kuyruğu şeklinde. Saksı yeşillikleri her yere serpiştirilmiş: pencerelerine, masasına, yere.

Yandaki koltuğa oturuyor ve notlarını çıkarırken gülümsüyor. "Benimle görüştüğünüz için teşekkürler."

Başını sallıyor. "Bir iptal oldu."

"Ben de iptal edildim." Takım beni bırakalı bir gün oldu.

Notlarına bir göz atıyor. "Eşinizin kaybıyla ilgili herhangi bir saldırganlık yaşadınız mı? takım?"

Dün gece Francesca'yla yediğimiz akşam yemeğini ve ardından yatağımızda seviştiğimizi hatırlıyorum. "Hayır. Bir rahatlama hissediyorum"

bana söyledikleri. Az önce eve, kız arkadaşımın yanına gittim." "Onun hakkında konuşalım. Seni ona çeken neydi?"

Ellerimi kavuşturup öne doğru eğildim. "Gözleri. Bana çarptı ve nefesimi keser gibi oldular. Bilmiyorum; bu garip mi?"

Gülümsüyor. "Hayır, hepimiz başka bir insanda farklı şeylere çekiliriz. Bana nasıl olduğunu anlat tanıştık."

"Gizlilik anlaşması vardı, ama yüzünün tamamını *göremedim*, ama evet, aramızda anlık bir elektrik vardı."

Biz. Dövmesini, dudaklarını, kalçasındaki yarayı sevdim. Nasıl karanlık olduğumla ilgili beklenmedik şeyler söyledi ve bu bana yapıştı. Sanki beni tanıyor gibiydi ama tanımıyordu. Beni daha önce görmüştü. Bu kafa karıştırıcı. O bize kader diyor. Ben buna tesadüf diyorum." Başparmaklarımla oynuyorum. "Sadece, ona karşı güçlü hislerim var ama sanki benden sır saklıyormuş gibi hissediyorum."

"Neden?"

Omuz silkiyorum, somut bir şeye tutunamıyorum. "Arkadaşları konuşuyor, ben odaya girdiğimde susuyorlar. Bir şey söylemeye başlıyor, sonra duruyor. Gözlerinde korkuyla bana bakıyor; yani bunu *görebiliyorum* ama ona ne hakkında olduğunu sormaya çok korkuyorum. Ya gerçekten benden korkuyorsa?" Ellerime bakıyorum. "Benden vazgeçmesini bekleyip duruyorum. O istiyor ..."

"Evet?"

"Benden daha çok." Titrek bir nefes alıyorum. "Bu seni korkutuyor çünkü ..."

"Her zaman her şeyin patlamasını bekliyorum. Belki ona vururum. Belki o da bizi bırakır." "Onu incitmek mi istiyorsun? Hiç ona yumruk attın mı? Tehdit ettin mi? Ona küfrettin mi?"

"Tanrım, hayır! Asla!"

"Sen baban mısın, Tuck?" Sesi sertleşiyor, sanki beni kışkırtıyor. "Sikeyim hayır!" Ayağa kalkıp odanın içinde volta atıyorum.

"Hmm, hiç bir kadına vurdun mu?"

"Hayır."

"Hiç istedin mi?"

"Asla." Tekrar oturdum ve bir elimi saçlarımla arasında gezdirdim.

Beni izliyor. "Belki de kendini ilgiden korumak için baban gibi olduğunu söylüyorsun. Bu kafanda iyi bir argüman, insanları uzaklaştırmak için bir neden. Ailenin ilişkisinin çöküşünü izledin, bu yüzden riske girmiyorsun. Sağlıklı bir ilişkinin neye benzediğini bilmiyorsun." Başımı salladım. "Az bile söyledin." Dişlerimle alt dudağımı çekiştiriyorum. "O inanılmaz biri. Yetenekli. Güzel. Komik." Benden küçük bir kahkaha geliyor. "Harika olan şey, tanışmadan önce onun eskizlerinden birini satın almış olmam. Sanki yıllardır hayatıma girip çıkıyormuş da benim haberim yokmuş gibi."

Duraklıyor. "İlginç bulduğum şey, tartıştığımız asıl konunun o olması ve senin Python'larla geçirdiğin zamanın sonu olmaması. Doğru, onu ben gündeme getirdim ama senin aklında olan o. Kariyerinden daha önemli olması mümkün mü?"

Kariyerim sona erdiğinde dünya kendi ekseninde döndü. Hâlâ içimde bir yara açıyor, ama o gitmiş olsaydı, kaç yara izim olurdu? Omuz silkiyorum.

"Takımdan ayrıldığınızdan beri göğsünüzde ağrı veya endişe hissettiniz mi?"

"Hayır." Başımı sallıyorum ve o da kaşlarını çatıyor.

"Sadece birkaç yakın ilişkiniz oldu. Ronan, lisedeki koçun ve şimdi de Jasper. Belki de başkalarına duyduğun güvensizlik azalmıştır? Darden, Brogan ve Cece gibi yeni arkadaşlar edinmiş görünüyorsun?"

Darden'larda yaptığımız bir oyun gecesini hatırlayınca dudaklarım seğiriyor. Cece seramik bir melek çaldı, Brogan bütün gece Rus aksanı kullandı ve Darden bastonuyla herkese patronluk tasladı. Francesca bütün gece güldü, yüzü ıslı ıslıldı.

"Yakın zamanda işini kaybetmiş bir adama göre sakın görünüyorsun." Derin bir nefes alıyorum. "Evet."

"Babanın intiharı ve annenin reddi ile birlikte çocukluğunun duygusal çalkantılarıyla hayatını dengelemeyi öğrenerek ilerleme kaydediyorsun. Bunlar kolay yollar değil, Tuck, yine de burada oturuyorsun ve geçen yılki adam değilsin."

"İlaçlar mı?"

Başını eğiyor. "Beyin kimyanıza kesinlikle yardımcı olabilirler, ancak bunun bir kısmı sizin

kendinizi açıyorsunuz. İyileşmek için doğru yol bu."

Karnım zonkluyor. Bunu istiyorum. Ben istiyorum.

"Peki ya annen? Manik döneminden beri hiç görüşmediniz mi?"

"Yeni ilaçlar alıyor ve normal rutinine geri döndü. Yönetmene göre hayattan zevk alıyor."

"Bu seni nasıl hissettiriyor?"

Onu her düşündüğümde duygular boğazımı tırmalıyor.

"Terk edilmiş. Kızgın."

"Onun affına ihtiyacın var mı? Mutluluğun onun sevgisine ve kabulüne mi bağlı?"

"Önemsediğim başka bir ailem yok."

"Ya yarın seni arar ve seni bir daha asla görmek istemediğini ve seni asla affetmeyeceğini söylerse?"

Bir keder dalgası vuruyor ve eğilip yüzümü ovuyorum. "Harap olmuş."

Yüzünde şefkat ifadesi belirliyor. "Duygularınla yüzleşmek için bir mektup yazmanı, sonra da tercihi ne olursa olsun yoluna devam etmeni öneririm."

Çenem sıkıştı. "Hepsi bu kadar mı? Bir mektup mu?"

"Bilmiyorum. Bu sana bağlı. Ama onunla bir tür yakınlaşmaya ihtiyacın var." Duraklıyor, kalemi defterine vuruyor. "Sana şunu sorayım: Ya mükemmel bir hayat yaşayabilseydin? Neye benzerdi?"

Yutkunuyorum ve pencereden dışarı bakıyorum.

Ben top oynuyorum, annemle barıştık ve ... Göğsümü ovuyorum. Francesca.

Gerçek bir aile istemeden önce daha ne kadar benimle kalacak? ?

"Yeni bir takım mı? Annenle olan ilişkin? Kız arkadaşınla mı? Kâr amacı gütmeyen kuruluşunuz?" Ayağa kalkarak oturumun bittiğini işaret ediyor. "Bundan beş yıl sonraki ideal hayatınızı hayal edin. Siz kimsiniz? Neleri başardınız? Sizi ne mutlu eder?"

Düşüncelerim çalkalanırken oradan ayrıldım. Arabama bindiğimde, dünkü paket hala yolcu tarafında duruyordu. Açmak için elime alıyorum, sonra tekrar yerine koyuyorum, göğsüm kabarıyor.

Ona bir daha asla onu araştırmayacağımı söyledim ama ...

\$ I BQUFS

' 3 " / \$ &4\$ "

. Z QMBDF U P O J H I U +BTQFS I BT QMBOT TP JUT KVTUVT Tuck'ın gönderdiği metin. Genelde eklediği sevgi sözcüklerinin eksikliğine kaşlarımı çatıyorum.

0LBZ:PVXBOUUP DPPLPSNF

:PV5IFNFEJBJSFMFBTJOHN ZSFUJSFN

FOUOFXTUPEBZ " MSHUZH \$ I JOFTF ~~HMZSFF~~ XJO

: FQ - BUFS

Darden'in ofisinde ayağa kalkıp kollarımı uzatıyorum, sonra da şaşkınlıkla irkiliyorum. Üzerinde Yale sweatshirt'ü ve koşu pantolonu olduğu halde topallayarak içeri girdi. "Sorun nedir Bayan Lane? Sizi besledim, suladım, dizüstü bilgisayarımın yanına atıştırmalıklar bıraktım ve ısıtıcıyı sizin için açtım. Ne kaçırdım?"

"Hiçbir şey. Havuçlar çok lezzetliydi." Bu sabah dizüstü bilgisayarım çöktü ve ben de onunkini ödünç almak için evine gittim. Evime götürmek yerine kalmam için ısrar etti.

"Eee?" Topallayarak yanıma geliyor ve bilgisayara bakıyor. "Tuhaf bir şey görmüyorum. Ne var Bu mu ?"

Gözlerim tekrar açılıyor ve elimi karnıma götürerek gülüyorum. Elini tuttum ve oraya koydum. "Çok sert tekmeledi, Bay Darden. Hissedin! Sadece bir çırpınış değildi." Bir tane daha atınca nefesi kesiliyor, sonra gözlerini kırptırıyor. "Ne kadar büyük?"

"Yaklaşık bir patlıcan büyüklüğünde." Olmam gerektiği kadar büyük değilim ama o normal ölçüyor. Üzüntü

Tuck'ın doktor randevularımda yanımda olmadığını düşündükçe içim içime sığmıyor. "Patlıcanlar iğrenç."

"Bitkisel hayatta olduğunu söylemedim. Tekmeliyor, reflekslerini kontrol ediyorum. Küçük bir burnu var ve muhtemelen şu anda başparmağını emiyor. Beyni süper hızla gelişiyor ve seslere tepki veriyor. Devam et ve merhaba de."

Yüzü kızarıyor. "Merhaba."

"Sıkıcı. Cece ve Brogan'ın yaptığı gibi içine biraz duygu
kat." "Hayır."
"Yap şunu!"

"Güzel! Selam, patlıcan! Annen tam bir baş belası!"

Kulüp sandalyelerinden birine otururken homurdanıyorum. "Müşteriler nasıl?"

"Wall Street'teki çiftten bir tavsiye daha aldım. Sen olmasaydın ne yapardım bilmiyorum, biliyorsun ..." Bir duygu dalgasıyla mücadele ediyorum. "Gerçek bir dost. Benim babam ya da büyükbabam yok ama senden daha iyi olabileceklerini düşünemiyorum. Resimlerimi satın aldın mı?"

"Onuncu kez söylüyorum, senin resimlerini satın almadım. O kadar yetenekli değilsin." Dilimi ona doğru uzattım. "Sadece bir kez sordum!"

Şimdi iki oldu. Sakin ol."

"Sanki iş adamımı oraya gönderecekmişim gibi."

Yüzümü ona döndüm. "Senden hâlâ hoşlanıyorum. Soğuk bir günde sıcak bir kucak gibisin." O gözlerini kısarken ben kendime sarılıyormuş gibi yapıyorum.

"Sıcak bir sarılma, kışımın kenarı. Hormonların konuşuyor. Geçen hafta ağlamıştın.

Satrançta kaybettikten sonra *Alacakaranlık* ..."

Masanın arkasından geliyorum. "Bizi küçümseme, seni huysuz ihtiyar. Burada yaşamak için başvurduğumda bana destek olan sendin. Duygulardan bahsetmek sana kurdeşen döktürüyor ama ben seni seviyorum. Kan bağımız yok ama daha iyiyiz."

Times'ı açarken telaşlanıyor ve eli ayağına dolaşıyor. "Bütün paramı hayır kurumlarına bırakacağımı biliyorsun, değil mi?"

Gazetenin üzerinden bakıyor ve ben sırtıyorum. "Zenginliğin umurumda değil. Ama seni çok önemsiyorum."

Homurdanıyor.

"Madem buradasınız, Russo ailesi hakkında fikirlerinizi alabilir miyim diye merak ediyordum. Bütün zenginler birbirini tanıyor gibi..." Hafta başında sormuştum, o da benim için birkaç telefon görüşmesi yapacağını söylemişti.

Gazeteyi okumaya devam ediyor. "Valentina bir sanatçı. Gianna nişanlı. Bunu bana sen söyledin. Babaları Lorenzo'dan biraz arazi aldım. Karısının adını hatırlamıyorum. Aileleri inşaat işinden para kazanıyordu, çoğunlukla gökdelenler inşa ediyorlardı. Dostlarımdan biri bana Catskills'de bir araba kazasında öldüklerini söyledi. Oradaki yollar çok tehlikeli. . ." Kâğıdını bacaklarının arasında tıkırdatıyor. "Kahretsin, öldükleri kasabanın adı neydi? Şarkı söylemekle ilgili bir şeydi. Evet, Wren'in Şarkısı. Lorenzo ve kardeşlerinin doğum yeri idi."

"Wren? Emin misin?"

"İnterneti kullanırdım ama birisinde var."

Wren's Song yazıyorum ve Catskills'de küçük bir kasaba çıkıyor, nüfusu

593. Russo ailesi hakkında hiçbir şey yazmıyor. *Lorenzo Russo* yazıyorum ve şirketinin inşa etmek için anlaştığı bir köprü ve geçen yılki ölüm ilanı hakkında bir makale buluyorum, ancak kız kardeşlerin madalyonuma neden aşık olduklarına dair bana bir ipucu veren hiçbir şey yok.

"Bana otuz saniye ver," diye sesleniyorum Bay Darden'a. Çalışma odasına, kapısından çıkıp kendi kapıma koşuyor, madalyonumu kapıyor ve hızla evine geri dönüyorum. Çalışma odasına girdiğimde nefes nefese kalmıştım. "Bu otuz muydu?"

"Bir yere mi gittin?"

Ofladım ve kolyeyi uzattım. "İşte, bu sana bir çalıkuşu gibi mi görünüyor yoksa sadece bir kuş mu?"

Yüzüne yaklaşıyor, sonra ters çevirerek inceliyor. "Küçük ve kısa, ama pek çok kuş öyle, sanırım."

Gürültüyle nefes veriyorum ve yere uzanıyorum. "İyi misiniz Bayan Lane?"

"Sadece düşünüyordum. Hep çalıkuşu olduğunu düşünmüşümdür. Çalıkuşlarının resmini yaparım. Çalıkuşlarımı tanırım. Bu bir çalıkuşu." Havada bir tane çiziyorum - kıvrık gaga, uzun kuyruk.

"Valentina'yla tanışmanın en tuhaf yanı neydi biliyor musun?"

"Gösterişli kırmızı elbisesi mi?"

Gülüyorum. "Hayır, ama beni dinlediğin için çok mutluyum." "Hmm."

Ona bakıyorum ama o hâlâ okumaya devam ediyor. "Bana benzemesi garipti. Saçlarımız, dudaklarımız aynıydı ama gözleri benimkiler gibi yeşil değildi. Onu ilk gördüğümde içime bir şey battı ama birbirimize benzediğimizi ancak daha sonra fark ettim."

"Umutlanıyor olabileceğinizi düşünmüyor musunuz? Ya da orada olmayan şeyler görüyor olabilir misin? Madalyonunuz sıra dışı ve pahalı, bir koleksiyon parçası-"

"Bekle!" Doğrulup pembe kazağımı düzeltiyorum. Kağıdı düşürdü. "Patlıcan tekmeledi mi?"

"Hayır! Sadece Gianna'nın dövme yaptırmak için geldiğinde söylediği bir şeyi hatırladım. Arkadaşının benim bebek evi resmimi satın aldığını, arkadaşının bir sanatçı olduğunu ve her şeyi, mücevherleri bile topladığını söylemişti." Ayağa kalkarken kalbim hızla çarpıyor.

"Beni asılı bırakma," diye mırıldanıyor.

"Yalan söyledi, Bay Darden. Arkadaşı değildi. Valentina'ydı! Gizlemek için değilse, neden tablomu bir arkadaşının aldığını söylesin ki?"

"İnsanlar birçok nedenden ötürü yalan söyler." Okumaya devam ediyor. "Sen."

Homurdanıyorum. "Hiç yardımcı olmuyorsun." Telefonumu elime alıp East Coast Ink'i arıyorum. Harlee açtığında, tatlı bir merhaba ve "Resimlerimden bahsetmediğiniz için teşekkür ederim" diyorum ve görüşmek için beni Donny'ye bağlayıp bağlayamayacağını soruyorum.

"Francesca?" Donny cevap verir.

"Donny, merhaba. Komisyon çeki için teşekkürler. Bir iyiliğe ihtiyacım var ve bana borçlusun. Makbuzlarına bakıp altı ay önce bebek evi resmimi kimin aldığını görebilir misin?"

Metal dosya dolabının sürgüsünü, kâğıtların hışırtısını ve ardından sesini duyuyorum. "Tina Russo. American Express kullanmış. Toplam 1500 dolardı. Bu parçayı sevdim-"

Telefonu kapattım. "Haklıymışım! O aradı! Ama neden?" Adrenalinim yükselirken odanın içinde volta atıyorum. "Yalan söylemenin bir anlamı yok."

"Yine de insanlar yapıyor... bu odadaki bazı insanlar."

Durdum ve ters ters baktım. "Tuck hakkında konuşmak istemiyorum. Ona söyleyeceğim. Yemin ederim."

Kağıdını kapatır. "Tamam. Bunu konuşalım. Ne biliyorsun? Bana detayları anlat."

Yere, ayaklarının dibine oturuyorum ve siyah taytımı çaprazlıyorum. "Bir, Gianna beni kız kardeşi için aradı, arkadaşısı için değil. İki, madalyonuma çok baktılar. Üç, madalyonumda bir çalığı var ve aileleri Wren'in Şarkısı'ndan. Dört . . ." Dudaklarımı çiğniyorum.

"Ne?"

Bir nefes verdim. "İçgüdülerimden başka bir şeyim yok."

"Onları internette araştırmanız ve hiçbir şey bulamadınız mı, adresleri yok mu?" "Başlarını eğik tutuyorlar ve senin ahbapların bunu bilmiyordu."

Nane çayından bir yudum alıyor, sonra telefonunu almak için bırakıyor. Bir mesaj gönderiyor gibi görünüyor, sonra bana konuşmamız gerektiğini söyleyen bir bakış atıyor. "Neden bunu masaya yatırıp başka bir konuya geçmiyoruz?"

Sırıtmayı başardım. Tuck. Tek konuşmak istediği bu. "Yeni bir bal porsuğu resmi için kaşınıyor musun?"

Nefesinin altından mırıldanıyor, ben de "İnatçı kadın" diye yakalıyorum, sonra da "Ona ne zaman söyleyeceksin? Bu daha ne kadar sürebilir? Planın nedir? Vücudundaki değişiklikleri göreceksin." Yüzü

kızarıyor.

Parmaklarım kazağımı çekiştiriyor ve boğazım diken diken oluyor. Tuck çocuk istemiyor.

Kızacak.

Peki ya bağıllık? O buna yakın bile değil. Sesi yumuşar. "Bayan Lane. . ."

Dönüp pencereden dışarı bakarken dişlerim alt dudağıma batıyor. Central Park iki metre karla kaplı, bu yılki ilk güzel kar yağışı. Annem beni böyle bir karda bırakıp gitti ama ben çocuğumu bırakmayacağım, onu çok istiyorum. Keşke o da aynı şeyi hissetse.

Çocukluk travmalarıyla mücadele ederken güç bulma çabasına, farkında bile olmadığı insanlara gösterdiği nezakete hayranım. Tüm yüzüyle gülmesini seviyorum - gamzelerini, gözlerinin kenarlarındaki derinin kırışmasını. Geceleri sanki her an kayıp gidecekmişim gibi tüm vücudunu bana sarmasını. Duygular göğsümü sıkıyor. Gözlerimi tuttuğunda hissettiğim yakınlığı seviyorum. Sanki onun dünyasında sadece ben varmışım gibi.

Çayımдан bir yudum alıyorum, gözlerimin akması için mücadele ediyorum. "Sence New York Eyaleti'nde hiç bal porsuğu var mıdır? Çok komik. Keşke onlar hakkında daha çok şey bilseydim."

"Avukat olmalıymışsın. Hayır canım, Amerikan porsuğu ABD'nin Great Plains bölgesinde bulunur ama ben Afrika'ya yaptığım bir gezide bir bal porsuğu görmüştüm."

"Sana doğru koştu mu?" Dişlerimi gösterip hırlıyorum. "Korktun mu?"

"Pah! Beni hiçbir şey korkutmadı, ama onlar dünyadaki en acımasız hayvanlardır ve tek düşmanları insandır. Bufaloları, aslanları, yaban kedilerini, hatta insanları bile öldürdüler. Önce taşaklarına saldırırlar."

"Vay be. Metroda bir tane görürüm diye endişeleniyordum."

Başını sallıyor, artık havaya girmiş. "Bal porsukları bir metroyu yerle bir eder. Kalın kasları ve keskin pençeleri vardır. Eğer bir arı kovanına saldırırlarsa, onları dışarı atan zararlı bir duman çıkarırlar."

"Sadece kıcımdan mı?"

Bana bir bakış attı. "Koku bezleri, Bayan Lane."

Bir saat sonra, vahşi doğadaki bal porsuklarının YouTube videolarını izledik ve Afrika'ya bir gezi için beyin fırtınası yaptık. Tuck'tan bahsetmek yok. Ben kazandım.

Kapı zili çalıyor ve ben cevap vermek için hareket ediyorum. "Ben bakarım."

"Eğer bu Dul Carnes ise, ona çoktan öldüğümü söyle," diye seslenir.

"Memnuniyetle. Belki de ona tüm paranın hayır kurumlarına gideceğini söylemeliyim." Kapıyı açtım ve göz kırptım. "Levi? Burada ne işin var?"

"Francesca? Bay Darden'ın burada yaşadığını sanıyordum."

"Anlıyorum." Bay Darden fuayeye gelir. "Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?" Levi'nin gözleri açılıyor ve ben de onu hızlıca sallıyorum.

Hayır, ona senin sahte bir müşteri olduğunu söylemedim, geçmişimizden de bahsetmedim.

"Sonra açıklarım," diyorum Darden'a, ayrıntıya girmeyeceğimi bilerek. Konu hamile kalmam olduğunda Darden'ın endişelenmesi gereken yeterince şey var.

"Burada ne yapıyorsun?" Levi'ye sordum.

Bir zarf uzattı. "Bay Darden'a gelecek haftaki sergi için bir davetiye vermek istedim." "Şahsen mi?"

Bana gülümsüyor. "Seninle ilgili e-postayı bana gönderdi."

"Ve?"

"Adresiniz e-postada vardı, bu yüzden aynı binada yaşadığınızı biliyordum."

Lanet olsun. "Tamam."

Gülümsüyor. "Davetiyenizi resepsiyona bıraktım. Yukarı çıkmama izin vermediler. Dün Darden'a mesaj attım ve onunkini yukarı getirebileceğimi söyledi. Kapıcı beni yukarı çıkardı." Bir elini sarı saçlarında gezdirdikten sonra bana mahcup bir bakış attı. "Seni görebileceğimi umduğumu itiraf etmeliyim. İkinizin yan yana oturduğunuzu bilmiyordum."

Bay Darden'ın yüzünde sıkılmış bir ifade var. Belli ki akıntıya karşı kürek çekmekte iyi değil. O

Levi'ye bir teşekkür mırıldanıyor, sonra davetiyeyi fuayedeki masanın üzerinde duran bir tabağın üzerine koyuyor. Kolumu okşadı. "Konuştuğumuz diğer konu hakkında birkaç arkadaşımı daha aramaya gidiyorum. Ben sizi yalnız bırakayım." Uzaklaşırken bastonu parkeye vuruyor.

Beni görme konusundaki inadını bir kenara iterek Levi'ye dönüyorum. "Sergideki sanatçılardan birkaçına bakmamı isteyen bir müşterim var. Davetiniz için teşekkürler."

Öne doğru eğilirken yüzüne memnuniyet yerleşiyor. "Orada olmasaydın bir anlamı olmazdı."

İçimi bir endişe kaplıyor. "Ne demek istiyorsun?"

Alaycı bir gülümseme dudaklarını kaldırıyor. "Francesca, ilham perim, en iyi sanatım, her zaman seninle ilgiliydi."

\$ I BQUFS

' 3 " / \$ &4\$ "

Tuck saat 10'da kapısından içeri girdi. Çin yemeği atılmıştı ve ben de üzerimdekileri çıkarıp spor ayakkabı ve onun flanel tişörtünü giymiştim. Çalışma odasının ışığını yaktı ve beni kanepede görünce durdu.

Çok güzel görünüyor ve onu her gün görmeye alışmış olsam da nefesimi kesiyor. Takım elbisesi lacivert ve şık, kravatı mor şal desenli. Eğer kızgın olmasaydım onu yiyip bitirebilirdim.

Cherry havlıyor, kucağımdan atlıyor ve ona doğru koşuyor. Onu kollarının arasına aldı. "Hâlâ burada olacağını düşünmemiştim." Gözleri benimkileri yakalıyor.

"Hâlâ burada olmamın tek nedeni Jasper'ın bana mesaj atması ve takımdan bazı kişilerle Baller'a gittiğinizi söylemesi-"

"Anlık bir şeydi. Dışarı çıkmak istediklerini bilmiyordum. Daha uzun kalmam için beni kaçırdılar. Yemeği kaçırdığım için özür dilerim. Mesajlarını gördüm, ama ..." Evet, ona birkaç tane gönderdim.

8 I F S F B S F Z P V

J O O F S J T V Q

5 I J T X P O U P O J T T P H P P E

5 V D L

) F Z * N X P S S J F E 8 I F S F B S F Z P V " S F Z P V P L B Z \$ B M M N F

"Cevap verebilirdin. Meşgul müydün?" Shawna aklıma geliyor.

Dudakları gerildi. "Kimseyle birlikte değildim Francesca. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı." Acı içimde dalgalanıyor ve bakışlarımı ondan kaçırıyorum. "Yemek yedin mi?" Sessizce sordum. Başını sallıyor. "Sürekli yemek istiyordum ama hiç yemedim. Canım istemedi."

"Eğer Çin yemeği istiyorsan, çöpe at."

Cherry'yi yere bırakıyor ve anahtarlarını mutfaktaki adaya fırlatıyor. Ses kulaklarımda çınlıyor. Odada yoğun bir gerilim var ve bu bana mesaj atmadığı için değil. Yanında getirmiş. Omuzlarındaki gergin

Çizgiyi, ellerindeki hafif titremeyi görüyorum.

Yumuşuyorum. Son birkaç aydır cehennemiy yaşıyordu, son maçının ne zaman olacağını merak ediyordu ve şimdi her şey bitti. Takımını kaybetti ve kendini düzensiz hissediyor. Bugün berbat geçmiş olmalı.

Öte yandan, son iki haftadır daha rahat. Daha çok gülümsüyor. Filmlerde kıkırdadık. Kar yağdığında çatı katında dans ettik. Met'i gezdik ve insanların sanata bakışlarını, onu deneyimleyişlerini izledik. Lottie'den birlikte kitap aldık. Yemeklerimizi almak için Café Lazzo'ya gittik. Fırına gittik ve o nohutlu kurabiyeleri mideye indirirken ben eve dönerken öğürdüm. Darden'de oyun gecesi yaptık.

Hayatıma sorunsuz bir şekilde uyum

sağladı. Ama . . .

Bu gece farklı bir şey var.

Pollock'a doğru yürüyüp önünde durduğunda ben de onu takip

ediyorum. "İyi misin?"

Başını eğiyor. "Pollock yetenekliydi ama özel hayatı deliceydi. Alkolikti, depresyondaydı, ilişkilerini sürdüremezdi. Bunu hediye olarak istemedim, cenazeden sonrasına kadar görmedim bile. Karmakarışıklı. Benim gibi."

"Sen iyi bir kaos türüsün." Kıkırdanıyorum. "Sabah bir müşterim var. Kalmamı mı yoksa gitmemi mi istersin?" Ses tonumdaki muhtaçlığı duyuyorum ve irkiliyorum.

Aramızdaki boşluğu daha fazla gerilim dolduruyor, söylemediği kelimelerle ağırlaştırıyor.

Bu işe balıklama daldık, bir gece bile ayrı kalmadık ve şimdi cevap vermiyor.

Benden bir nefes geliyor. Ne kadar aptalım. Belki de budur. Biri ona söylemiş.

Soğuk terler döküyorum ve kendimi reddedilmeye hazırlarken yumruklarımı

sıkıyorum. Beni. Çocuğumuzun.

Ceketini çıkarıp yere bırakıyor ve mutfığa doğru yürüyor, çekmeceyi açıyor ve kahverengi bir zarf çıkarıyor. Çalışma odasına geri dönerek zarfı sehpanın üzerine bırakır.

"O da ne?"

"Şuna bir bak. Önünde adın yazıyor. Bu senin için."

Bana sırtını dönüyor ve pencereden Manhattan'a bakıyor. Korku

göğsümün etrafını sararak daha da sıkılaşıyor. "Daha fazla

soruşturma mı?"

Bara döner ve kendine bir viski yapar. Profili hiçbir şey ele vermiyor. "Bunu ben istemedim. İlk raporun yeterli olduğunu sanıyordum. Ben'in adamı süper bir özel dedektif. Eskiden polismiş. Bunu toplantı günü teslim etti."

"Ve sen okudun mu?"

Bir içki alır. "Sana bunu yapmayacağıma söz verdim."

"Ama işte burada," diyorum sertçe, parmağımı ona doğru

uzatarak.

Dönüyor. "Neden bana içinde ne olabileceğini

söylemiyorsun?" "I . . ."

"Hayır, Francesca." Dudaklarından uzun ve duygusal bir nefes kaçıyor. "Belki de bunu çöpe atmam gerekirdi ama atmadım. Ne yapacağımı düşünüp duruyordum. Bir şeylerin ters gittiğini bilen bir içgüdü var. Bugün birinin içeri girmesine izin verdiğim aklıma geldi - sana güvenmiştim - ama belki de dürüst davranmadın. O zarfın içinde ne var? Aç ve bana söyle. Sonra da atarız."

"Tuck. . ." Korkum boğazımı kapatırken kelimelerim yarım kalıyor.

"Sahip olduğumuz şeyi istiyorum," diyor, "ama bu zarf neden bu kadar kalın? Bunu düşünmeden edemiyorum." Karşımdaki sandalyeye oturuyor, dirseklerini dizlerine dayayarak bana bakıyor.

Paketi elime alıyorum, halkayı kaydırarak açıyorum ve içinden daktilo edilmiş sayfalar ve bir tomar fotoğraf çıkarıyorum. "Fotoğraflar mı?" Sinirlerim tepeme çıkıyor. "Bu bir istila." Fotoğrafları

yıldırım hızıyla karıştırıyorum.

Edward ve Harlee'nin, Donny'nin dükkandan çıkarken, benim Central Park'ta, Brogan'la dışarı çıkarken

Dr. Lovell'in ofisi, galerilerden çıkışım. Tuck'la birlikte Noel ağacını seçerken çekilmiş bir fotoğrafımı gördüğümde gözlerim doluyor. Sonuncusu doktora yaptığım son ziyaret. Cece, Lewis'ten aldığı yeni nişan yüzüğünü gösterirken gülüyor.

"İşte." Ona doğru uzatıyorum ama almıyor.

"Seninle derine battım Francesca ve boğulmak istemiyorum, beni hissediyor musun? Decadence'dan çıktığım sabah, kalmak istedim. O zaman bile beni korkutmuştun. Benim için çok şey ifade ediyorsun ..." Sesi kesiliyor. "Bunu kaybetmeme izin verme, tamam mı? Bana orada önemli bir şey olmadığını söyle."

Gözlerimi yakaladığında ellerim sayfaları sıkıca kavlıyor. Ona karşı gerçekten ne hissettiğimi, nadiren kullandığım o üç küçük kelimeyi söylemek istiyorum ama şu anda çok yanlış geliyor.

Tuck'ı sevmek, büyüteç altındaki bir güneş ışığıdır, cızırdayan sıcak ve ateşli. Ve şu anda, o kaynıyor.

Her şeye hakkı var. İçgüdüleri doğru.

Berbatım. Berbat. Ona uzun zaman önce söylemeliydim.

Bakışlarını kırıyorum ve kâğıtlara bakıyorum. İlk bilgi karşısında göğsüm sıkışıyor, bunu beklemiyordum. Kuru dudaklarımı yalıyorum. "Cece eski bir eskort -bunu biliyorsun- ama East Coast'a girmeden önce iki kez onun ajansı için çalıştım."

Yüz ifadesi değişmiyor ve hayal kırıklığı ellerimi sıkıca kavlıyor. "Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Bu düşünmek istediğim bir şey değil. Onlarla seks yaptınız mı?" "Bu bana bağlıydı ve yapmadım. İşsizdim; sonra Donny beni aradı." "Peki.

Devam et." Sözleri soğuktu.

"Ne yaptığınızı biliyorum," diyorum. "Duvarlar örüyor. Her şeyi mahvetmek için bir sebep arıyorsun.

bize

."

"Bir nedenim var mı?"

Evet.

Sayfaları çevirirken kırılgan bir kahkaha patlıyor. "Ve tıbbi kayıtlarıma erişebildi. Her bir Dr. Lovell ile ziyaret. Bok gibi yasadışı." "Hasta mısın?"

"Hayır." Uzun bir nefesle yüzümü siliyorum, gözleriyle buluşuyorum ve kelimeleri itiyorum. İçimde rahatlama ve korku birbirine karışıyor. Bunun için çok uzun süre bekledim ve artık çok geç. "Ben hamileyim. Café Lazzo'da buluştuğumuz gece öğrendim. Eve dönerken hastaydım ve sonra ... Tuck, sana söylemeye çalıştım, gerçekten, iki kez. Ama zamanlama yanlıştı ve mutluyduk, ama ben-

Sözümü keserken yüzü bembeyaz kesildi. "Babası kim?"

Elimi göğsüme koydum ve ovuşturdum. "Senininki. Decadence. O senin."

"İmkansız," diye nefes alıyor.

Benden sulu bir gülümseme geliyor. "Kim demiş? Sarhoştuk. Olan oldu."

İki eliyle saçlarını karıştırıyor. "Ben çocuk istemiyorum ve sen . . ."

"Bebeği sakladım çünkü o benim."

"Kız mı?"

"Sadece bir önsezi. Cinsiyetini bilmek istemiyorum." Sakin kalmaya çalışarak kalan kâğıtları zarfın içine geri koyuyorum.

Boğazı düğümleniyor. "Ve sen her zaman biliyordun ve yapmadın ..." Sesi çatlar. "Bana yalan söyledin. Tanrım, bu çok şeyi açıklıyor. Darden ..."

Sessiz kalıyorum. Bu bir dakika sürebilir. Duymak, inanmayı reddetmek, öfke ve ardından pazarlık ve kabullenme.

Baba olacağını kabullenmesi ne kadar süreceğ? "Babalık testi istiyorum."

Kalbimde yarattığı acıyı bastırıyorum. Ondan ve nasıl tanıştığımızdan dolayı mantıklı geliyor. O bir ünlü, bense sadece kendimim. "Tabii ki."

"Benden ne istiyorsun? Ne kadar istiyorsun?"

Daha önceki yorumunun acı verdiğini düşünmüştüm ama bu seferki beni mahvetti. Sesinde güvensizlik ve öfke var.

"Tek istediğim sensin." Yüzümden daha fazla gözyaşı süzülüyor.

Bana kuşkulu bir bakış atıyor, nefes alış veriş düzeni. "Yapamam..." Başını eğiyor ve nefes alıyor, sonra veriyor.

"Tuck?" Ona doğru koşarken sesim yükseliyor. Koluna dokunuyorum. "İyi misin?"

Beni silkeliyor, konuşurken göğsü hızla yükseliyor. "Francesca. Git buradan. Lütfen."

Yapamam. Sandalyesinin yanında yere oturuyorum ve ona bakıyorum. "Özür dilerim. Bu seni tuzağa düşürmek için değildi. Korkmuştum. Niyetim buydu. Denedim-"

"Söylediğin herhangi bir şeye nasıl güvenebilirim?" Sert gözler alev alev yanıyor. "Aylardır yalan söylüyorsun! Kendimi aptal gibi hissediyorum."

Ayağa kalkıyor, daha kontrollü görünüyor. Zarfı kapıyor, bana bakmıyor - sanki beni çoktan silmiş gibi.

O bir aile istemiyor ve ben ona bir aile dayatıyorum. Hatalı olduğumu anlıyorum ama kalbim paramparça.

"Bunun yaşadığım ilk babalık sorunu olduğunu mu sanıyorsunuz? Hayır, değil. Ve hepsi yanlış. Avukatlarım sizinle irtibata geçecek."

Başım dönerken gözümün önünde noktalar dans ediyor. Sandalyenin ucuna tutunuyorum ve yavaş yavaş yukarı itiyorum. Kendine bir içki daha koyarken fark etmiyor.

"Elimizden kayıp gitmemize izin verme."

Gözlerini kapatır. "Lütfen, Tanrı aşkına, git."

Çantamı alıp gidiyorum.

\$ I BQUFS

' 3 " / \$ &4\$ "

Babalık testinin sonuçlanması iki ya da üç iş günü sürüyor ama Tuck Avery söz konusu olduğunda bu süre sadece yirmi dört saat. Onu çatı katında gördükten iki gün sonra avukatı Bay Shapiro aradı ve benim için bir laboratuvar ziyareti ayarladı. Brogan ve Cece ile gittim, kan verdim ve ayrıldım. Bay Shapiro da geldi. Ben ofisten çıkarken Tuck içeri girdi. Ceket giymemişti ve göz göze gelmedik.

Bay Darden masasına bir fincan ve fincan tabağı koyarken, "Biraz nane çayı alın," diyor.

Göz kırpıyorum, yukarı bakıyorum. Hâlâ onun dizüstü bilgisayarını kullanıyorum. Yeni bir tane sipariş ettim ama gecikti ve henüz gelmedi. Buna sevindim. Dairemde yalnız kalmak istemiyorum.

"Pekâlâ," diye mırıldandım.

Pekâlâ. Bunu herkese söylüyordum. Bebek yatağı geldiğinde ve Cece ile Brogan onu birleştirdiğinde. Dul Carnes beni asansörde ağlarken gördüğünde. Herman yürüyüşe çıkmam için kapıyı açtığında.

Dünya sisle dolu ve doğru düşünebilmek için gözlerimi kısmam gerekiyor.

"Babası olduğunu biliyor." Pencereden dışarı bakıyorum. "Bir yerlerde kafasından senaryolar geçiriyor. Brogan olayını, bir planın parçası olup olmadığını yeniden düşünüyor. Prezervatifleri kurcalayıp kurcalamadığımı merak ediyor. Yıllardır onu takip edip etmediğimi, bir fırsat kollayıp kollamadığımı merak ediyor. Ona söylediğim her kelimeye güvenmiyor, nerede hata yaptığını bulmaya çalışıyor."

"Durun. Onun düşündüklerini değiştiremezsin. Yaptığı şeyi geri alamazsınız. Bebeğinizi doğurmak için bir seçim yaptınız Bayan Lane. O bununla boğuşuyor."

Sesim titriyor. "O da korkuyor. Hiç çocuk istemedi çünkü korkunç ebeveynleri vardı. Kontrol edemediği şeyler için bile onu suçladılar." Kalın kalın yutkunuyorum. "Onun babası olmaktan korkuyor. Annesi gibi sevgisini esirgeyeceğinden korkuyor. Kaos ve belirsizlikten korkuyor çünkü o böyle büyüdü. Hamileliğimle onun hayatını altüst ettim. Bunu nasıl düzelteceğini merak ediyor." Gözyaşlarımı tutmak için dudaklarımı ısıtıyorum.

Topallayarak koltuğuna doğru ilerliyor. "Özür dilerim canım, ama toparlanman gerek. Sen daha güçlüsün.

şeyler

."

"Öyle miyim?"

Kapı çalındı ve o bastonunu almadan önce kapıyı açmak için acele ettim.

"Eğer bu Dul Carnes ise, ona *Defter*'in okuduğum en kötü saçmalık olduğunu söyle." "Küfür,

ama senin için bunu yapacağım."

Antredeki aynanın önünde duruyorum. Saçlarım kalkmış, sabah duş almadığım için yağlanmış;

yüzüm

solgun; ve gözlerimin altında gri lekeler var. Her neyse.

Kapıyı açtım ve kaskatı kesildim. "Bay Shapiro, ne istiyorsunuz?"

Başını eğiyor. Koyu renk bir takım elbise giymiş, kaygan bir havası var. "Kapınızı çaldım ve oda arkadaşınız burada olduğunuzu söyledi. İçeri girebilir miyim?"

Nefesim hızlanıyor. Ağzından çıkacakları duymak istiyor muyum? "Pekâlâ."

Çalışma odasına oturur ve Bay Darden içeri girip bastonunu ona doğrultur. "Hiç kullanmadığım bir hukuk diplomam var, o yüzden komiklik yapma genç adam."

"Tabii ki."

Darden kanepede yanıma oturdu.

Shapiro gülümsüyor. "İlk olarak, Bay Avery bunu kamusal bir mesele haline getirmemek istiyor. Medya yok. Dergilerle, televizyon programlarıyla vs. röportaj yok. Burada bir Gizlilik Sözleşmesi var" - sehpanın üzerine bir kâğıt parçası koyuyor- "ilişkinizi, bu ilişkideki olayları ve onun özel hayatı hakkındaki bilgilerinizi kamuoyundan uzak tutmak için."

"Elbette." Okumadan imzalıyorum ve Darden hoşnutsuzluğunu homurdanıyor. "Başka ne var?" diye soruyorum.

Deri bir çantayı açıyor ve içinden daha fazla kâğıt çıkarıyor. Tedirginlikten boğazım düğümleniyor.

"Elbette anlaşmanızı düzenlemek için mahkemeye gidebiliriz ya da burada anlaşabilir ve sessiz kalabiliriz. Bu cömert bir teklif. Bir çocuğun, ikiniz için de tıbbi bakımın, bir dadının, özel okulun, üniversitenin maliyetini hesaplamak için zaman harcadık-"

"Ondan hiçbir şey istemiyorum."

Bay Darden yine homurdanıyor, ben de ona bir bakış gönderiyorum.

Shapiro gülümsüyor. Bu işte iyi. "Bayan Lane, çocuk doğduktan sonra fikrinizi değiştirebilirsiniz ve Bay Avery mahkeme dışında kalmak istiyor. Bunu şimdi halledersek, her şey normale dönecek."

Gülüyorum. "Normal mi?"

"Siz çocuğunuza maddi açıdan iyi bakılacağını bilerek hayatınıza devam edebilirsiniz, Bay Avery de ikinizin de durumunun iyi olduğunu bilerek kendi hayatına devam edebilir."

Kâğıtlara sanki canlı ve kötüymüşler gibi bakıyorum. "Herhangi bir velayet hakkı talep ediyor mu?" "Hayır."

Nefesim kesildi. Kalın kalın yutkunarak sesimi buluyorum. "O neden burada değil?" Duraksıyor. "Gelmemeyi tercih etti."

"Burada olması gerekiyor." Göğsüm sıkışıyor. Onu *görmek* istiyorum. Açıklayabilirim. Ona nasıl korktuğumu, *bunun* olmasını istemediğimi anlatabilirim.

"Gitmelisin," diyorum.

"Aptal olmayın Bayan Lane," diye mırıldandı Bay Darden. "Onu bir dinleyelim."

"Hayır. Tuck'a parasıyla ilgilenmediğimi söyle. Gizlilik sözleşmen var. Gidip kendini becerebilir." Fuayeye doğru yürüyüp kapıyı açıyorum ve ellerim bembeyaz kesilmiş bir halde kapıya tutunuyorum.

O burada değil.

Hak istemiyor. Onu asla göremeyecek.

Bu, *bu* neredeyse dayanılmaz.

Yaptığımız yürüyüşler.

Uyum.

O istemiyor. Ya da beni.

Ya da onu.

Bir damla

gözyaşı. Ve

bir tane

daha. Ve bir

tane daha.

Reddedilmek beni
peneliyor. Zalimce.

Sert. Güvensiz.

Eğer o benim kaderimse, onu istemiyorum.

Shapiro ayağa kalkıp ceketini düzeltirken nefes verir. "Bayan Lane, benim iki kızım var. Pahalıdır.

Belki de şu anda duygularınız yüzünden öfkelenmişsiniz ve sağlıklı düşünemiyorsunuz."

"Bana patronluk taslama."

"Finansal güvenceye ihtiyacınız olacak. Anlaşmadan memnun olman onun için önemli. Bugün sana yılda beş milyon teklif ediyor. Mahkemede durum farklı olabilir. Bunu al ve zengin bir kadın ol."

Çenem gıcırıyor. "Tuck'a ondan tek kuruş bile istemediğimi söyle. Güle

güle." O gidiyor ve ben kapıyı çarpıyorum. Ellerimi yumruk yaptım ve

"Orospu çocuğu!" diye bağırdım. "Francesca," diyor Bay Darden, sonra

omzumu tutuyor. "Canım ..."

Ona dönüyorum ve o da kollarını bana doluyor. "Gözlerim yine akıyor," diye

fısıldıyorum. Bana mendilini veriyor.

Birkaç dakika sonra telefonu çalıyor ve cevap verebilmesi için uzaklaşıyorum.

O çalışma odasında gözden kaybolunca ben de hemen dışarı fırlayıp asansörün düğmesine basıyorum ve çatı katının şifresini giriyorum. En azından değiştirmediğini düşünüyorum. Onu daha önce görmeyi deneyebilirdim ama aramızdaki mesafe çok büyük, aşılmaz geliyordu. Boşluğa ihtiyacı olduğunu söyledi.

Ama şimdi . . .

Kapıya vuruyorum ve kapı açılıyor.

Jasper oradaydı; beni gördü ve göz

kırptı. Onu iterek geçiyorum. "Nerede

o?"

Beni takip ediyor, sandalyenin arkasından bir tişört alıp üzerine geçiriyor.

"İyi misin? Sen-"

"Ben iyiyim! Tuck nerede?"

Alt kata, kütüphaneye, yatak odasına iniyorum. Yatak yapılmış, banyo temiz.

"Sen gittiğinden beri buraya gelmedi. Hamilesin," diye mırıldanıyor karnıma bakarken yüzünde meraklı bir ifadeyle. "Yani, şimdi biliyorum, görüyorum. İyi misin? Vitaminlerini alıyor musun? İyi besleniyor musun? Kız kardeşlerim var."

Ona şiddetle sarılıyorum, o da homurdanarak kollarını bana doluyor. "Avukatlarını gönderdi, Jasper. Onu görmek istemiyor."

Saçımı okşuyor. "Sevgilim, sana ne diyeceğimi bilemiyorum. Senin için deli

oluyor." Burnumu çektim. "Ama nerede? Çatı katında mı? Bir otelde mi?"

Geri çekilir, yüzünde mutsuz bir ifade vardır. "Söyle

bana!"

"Marinada, yatın olduğu yerde. Yola çıkmaya hazırlanıyor." İçimden bir

hava geliyor. "Gidiyor."

Jasper yüzünü buruşturuyor. "Evet. Annesini gördü ve her ne olduysa çok kötüydü. Sanırım her şeyi geride bırakmak istiyor." Durdu. "Ama seni değil. Seni önemseydiğini biliyorsun."

Ama belki de her zaman bizi bitirmek için bir neden

arıyordu? "Onun için gerçekten bitti."

Bana doğru uzandı ama ben geri çekildim. Pollock'a bakıyorum ve öfkem kabarıyor. Keşke onu ateşe verebilsem ve Tuck'ı inciten her şeyi yok edebilsem.

Ama bu onun seçimi.

Tıpkı benim bir

seçimim olduğu gibi.

Onu ve kendimi seçtim.
Kendini seçti.

\$ I BQUFS

56 \$,

Shapiro'yla konuşmayı bırakıp yatımın güvertesinde dolaşmaya başladım. Adı *Lost at Sea*, tik ağacı süslemeli, bembeyaz bir yat. Beş kamarası ve dört mürettebat, kaptan, bir aşçı, bir hizmetçi ve bir mühendis için yeri olan yüz fitten uzun bir tekne. Birkaç yıl önce on üç milyona mal olmuştu. Harcadığım bir kuruş için bile pişman değilim. Denizde kafam rahatlıyor. Futbolun baskısından kurtuluyorum. Hayatı.

Her şeyi unutabileceğim tek yer orası.

Bu gezi bunu yapacak mı? Şüpheli.

Soğuk rüzgâr saçlarımı dalgalandırırken 360 derece görüş açısına sahip gökyüzü salonuna girip pilot koltuğunu, L şeklindeki kanepeli, kırk iki inçlik televizyonu, müzik sistemini, tik masaları ve sıfırın altında buz dolabına sahip ıslak barı inceliyorum. Muhteşem.

Omuzlarım çöktü. Burada beklenti yok. Heyecan yok.

Nerede o? Kalbim istiyor.

Onunla işleri berbat mı ettim?

Boku yedim.

Kirpiklerim

dökülüyor.

Ben

kusurluyum.

Ebeveyn olmak için uygun değilim.

Babama benziyorum; ben babamım.

Sevgiyi hak etmiyorum. Ya da bir aileyi.

Hiçbir teselliye hak

etmiyorum.

Doğmamalıydım.

Annemin dün onu gördüğümde söylediği tüm sözler. Gözlerim suyla doluyor ve geri kırpyorum.

Siktir et.

Kaptan Bruce bana selam verdi. Başımı sallıyorum ve ona diğerleriyle çoktan kontrol ettiğimi söylüyorum. Odalar temiz, mutfak birkaç hafta yetecek kadar dolu ve motor denize hazır.

"Nasıl gidiyor?" diye soruyor.

"Güzel." Berbat bir şey. Göğsümde taştan bir duvar var ve onları itemiyorum.

Uyuyamıyorum. Ya da yemek yiyemiyorum. Kımıldamadan duruyorum ve dünya bensiz devam ediyor.

Francesca benim aşkım, istediğim tek kişi.

Onu tekmeledim. Kendimi açtım. Güvendim ve o beni hayal kırıklığına uğrattı.

Laboratuvardan çıkışını hatırladıkça içim burkuluyor. Onunla göz göze gelememiştim. şok ve öfkeyle karışık güvensizlik beni ele geçirmişti. Sonra annemi görmeye gittim. Davet edilmeden. Ona çocukluğumda yaşadığım acı ve hasarı, buna rağmen onu ne kadar önemsedığımı yazdığım bir mektubu okudum.

Bruce konuşuyor ve beni geri getiriyor. "Yelkenli görkemli bir şey, değil mi? İki gün daha, sonra

su."

Dudaklarımı yaladım. "Ben de bunu kontrol etmek istemiştim. Başka bir poyraz geliyor sanıyordum.

içeri mi?"

Kaşlarını çattı. "Güneye gidiyoruz. İlk durağımız erzak ve yakıt için Fort Lauderdale. İlk durağımız Fırtına bizi etkilememeli."

Endişe yükseliyor. Onu gerçekten New York'ta bırakabilir miyim? "Radara bir kez daha bakalım mı?"

"Bir saat önce kontrol ettim, Kanal 3'le konuştum ve meteoroloji istasyonunu aradım. Her şey yolunda,

Efen

dim. "Tekrar kontrol et."

"Başlıyor. "Eğer beklersek, birkaç gün sonra-" "Sadece yap."

Gökyüzü salonundan çıktım ve küpeştenin üzerine eğildim, kafam düşüncelerle çalkalanırken Deniz. Bana Francesca'nın gözlerini hatırlatıyor. Sonra onun gül goncası ağzını hayal ediyorum. İzini sürmeyi sevdiğim dul zirvesi. Ellerim parmaklıkların etrafında kenetleniyor.

O gitti. Ve suç bende. Onu ittim.

Ayaklarımın üzerinde sallanırken tenimde nemli bir his karıncalanıyor. Gerçek şu ki en büyük korkumla yüzleşiyorum: kendi yıkıcı geçmişimle bir çocuğa zarar vermek. Ben, kaba ellerimle, başka birinin geleceğini tutuyorum. Korkunç bir his. Akıllara durgunluk veriyor.

Bir dalga kol gibi yükselip teknenin yan tarafına çarpıyor, sonra çekiliyor. Bir diğeri de aynı şeyi yapıyor ve teknenin gövdesine çarpıyor. Nefesim kesiliyor.

Yükselebilir miyim? İyi bir baba olabilir miyim? Korkuyu bırakıp sevgiyi kabul edebilir miyim?

Duygularım boğazımı sıkarken gözlerim kapanıyor. Bakmaya korktuğum gizli bir yanım var, içimdeki gölgeleri kabul edecek birini, gerçek sevgiyi, aileyi özleyen yanım.

Sadece böyle bir olasılığın hayalini bile kuramayacak kadar korkmuştım.

Atlantik'e bakıyorum.

Cebime uzanıp anneme yazdığım mektubu çıkarıyorum, parçalara ayırıyorum ve suya atıyorum. Bir an yüzüyor, bir dalgaya biniyor ve sonra çekiliyor.

Parçaların denizin altında batışını izliyorum. Annem neyse o. Onu değıştiremem. Beni affetmesini ya da sevmesini sağlayamam.

Berraklığım daha da artıyor ve kafam günlerdir olmadığı kadar berrak hissediyor. Çocukluğum beni yıllarca kapana kısırmış, başkalarını nasıl içeri alacağını bilmeyen içi boş bir adam yaratmıştı.

Sonra bir prenses geldi, savunmamı yıktı ve kalbimi çaldı.

Dudaklarımdan yırtık bir ses çıktı.

Bunun benim hayatım olması gerektiğini kim söyledi? Sadece ben.

Francesca'nın bana verdiği pusulayı düşünüyorum. *Eve sağ salim dönmen için*, demişti. Çatı katım onsuz evim mi? Çatı katı mı? Yat?

Onsuz hiçbir yer evim gibi olmayacak.

Kaotik geçmişimi, beni nasıl şekillendirdiğini biliyor. Beni olduğum gibi kabul ediyor ve kucaklıyor.

Ve bana baktığında, Tanrım, bana olan sevgisini görüyorum ve bu sevgi karşılıksız. Benim paramı istemiyor. Ünlü futbolcuyu istemiyor.

Onun sevgisi sarsılmaz. Sağlam.

"Sadece beni istiyor," diye mırıldanıyorum denize merak dolu bir ses tonuyla. Evet, şaşırtıcı şeyler oldu. Baba olacağım.

Ancak bir ailenin parçası olmak öfke, suçluluk ya da suçlamayla ilgili olmak zorunda değildir.

Çocuk sahibi olmak korku dolu olmak zorunda de ğ il. Yanımda o varken her da ğ a birlikte tırmanabiliriz; gelebilecek kaosla savaşabiliriz.

Kalbimde hala ona ve bize karşı bir inanç kırıntısı var. Henüz bitmedi. Bitmiş olamaz.

Elim parmaklıklara çarpıyor.

Telafi etmek zorundayım ve bunu yapaca ğ ım.

\$ I BQUFS

' 3 " / \$ &4\$ "

Russo kardeşlerin yaşadığı Yukarı Batı Yakası'ndaki kahverengi binanın önünde duruyorum. Dört katlı ve zengin bir çikolata renginde, ferforje bir kapısı var. Önünde yeşil kış sarmaşığı büyüyor. Manhattan'da rüya gibi bir ev. Sahanlığa birkaç basamakla çıkılıyor ve Darden'in oraya çıkmasından endişe ediyorum.

Boynundaki atkıyı sıkıyorum. "Benimle gelmek zorunda değildin."

"Dünden beri bunun üzerinde çalışan benim. Yatırım yaptım." Yüzünü buruşturarak bana dikkatli bir bakış attı. "Ayrıca, ne diyeceklerini bilmiyoruz. Desteğe ihtiyacın var."

"Sen kötü polissin, ben de iyi polis miyim?"

Bir kahkaha attı. "Göreceğiz bakalım."

Dün gece aradığı bilgiyi buldu: adresleri ve biraz daha fazlası. Russo'ların büyükannesinin adı Francesca'ydı. Frances adını kullanıyordu ve Sicilya'dan Russo ailesiyle evlenmek için gelmişti.

Merdivenlerden dikkatlice çıkıyoruz. Zili çalışıyorum ve kapıyı bir hizmetçi açıyor. "Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor kalın kapüşonlu kazağımı, jogger'ımı ve montumu alırken.

En azından Darden önceden düşünüp takım elbise giymiş.

Bastonlu yaşlı bir adam görür ve donuk ifadesi yumuşar.

Sesimi bulamıyorum, bu yüzden Darden konuşuyor ve ses tonuna biraz tatlılık katıyor. "Merhaba. Nasılsınız?"

Ruslar bugün burada mı?"

"Bekliyor muydunuz?"

Gülümsüyor. "Üzgünüm, hayır. Babalarımı tanıyordum, Lorenzo." Bir rüzgâr şapkasını uçuruyor, ben de almak için koşuyorum. Şapkayı tekrar başına geçirirken Darden dramatik bir titreme numarası yapıyor.

Bizi resmi bir oturma ve yemek odasına açılan fuaye alanına alıyor. Tavanlar en az on beş metre yüksekliğinde; ağır altın avizeler havada parıldıyor. Duvarlar altın damask duvar kağıdıyla kaplı, ahşap mobilyalar süslü.

Darden ceketini çıkarıp ona veriyor. Ben de aynısını yapıyorum.

"Kimdi o?" Gianna koridorda beliriyor, beni görüyor ve gözlerini kırıştırıyor. Saat erken ve üzerinde iki parçalı kazak-pantolon takımı var. Elinde bir fincan kahve var. "Francesca? Ne ... neden buradasın?"

Hizmetçinin yanından geçip gidiyorum.

"Konuşmamız gerek." "Mesaj atabilir miydin?" diyor.

"Yapabilirdim ama bunu yüz yüze yapmamız şart gibi görünüyordu." Darden'a bakıyor. "O kim?"

"Aile," diyorum.

Onları tanıştırdığımda bana şaşkın bir bakış attı. Adını etraftan tanıdığını söyledi.

Manhattan'da.

Darden bastonunun üzerinde sallanıyor ve bunun efekt için mi yoksa gerçek mi olduğundan emin değilim. Ona destek oluyorum, sonra Gianna'ya bakıyorum. "Oturup sohbet edebilir miyiz? Kız kardeşiniz buradaysa onunla da konuşmak isteriz."

Gianna'nın sırtı dikleşiyor ve gözleri parlıyor - heyecanla mı yoksa korkuyla mı, bilemiyorum. "Elbette. Lori, onlara çalışma odasına kadar eşlik et."

Yarım saat sonra Valentina ve Gianna, pencerelerin yanında iki masanın ve bu kez yeşil renkte daha fazla damask duvar kağıdının bulunduğu geniş bir oda olan çalışma odasında görünürler. Sessiz bir Doğu halısının etrafına kadife bir şezlong ve sandalyeler yerleştirilmiş. Her şey çok pelüş ama rahatsız edici.

Valentina siyah bir takım elbise giymiş. Gianna kırmızı giyiyor. Valentina'nın dul tepe noktasına bakıyorum ve nefesim hızlanıyor.

"Nasılsın Francesca?" Valentina resmi bir şekilde söylüyor.

"Harika." Madalyonumu çıkardım ve uzattım. "Annem bunu bana bıraktı ve kim olduğunu biliyorsun öyle."

Gianna kız kardeşine bakar ve Valentina ona belli belirsiz bir baş selamı verir. Gianna boğazını temizler.

"Francesca, babanın bunu sana bıraktığına inanıyoruz, amcamız. Adı Dante'ydi, şairin adı."

Ne oldu? Kalbim gümbür gümbür atıyor. Dante, kötülüğü, insan doğasını ve kurtuluşu sorgulayan epik bir şiir olan *İlahi Komedya* ile tanınan İtalyan bir şairdi. Sanat okulunda onu çalıştık çünkü pek çok sanatçı şiirin ilk bölümü olan *Inferno*'dan etkilendi.

Kalın kalın yutkunuyorum. "Annem değil mi?"

Kız kardeşi yüzünü buruştururken Valentina toparlanıyor. "Babamız geçen yıl vefat edene kadar sizin olasılığınızdan haberimiz yoktu. Masasını karıştırıyorduk ve Dante'den gelen birkaç mektup bulduk. Bir tanesinde baba olduğu yazıyordu. İsim ya da cinsiyet belirtilmemişti, sadece bebeği teslim ettiği yazıyordu. Nerede olduğunu bilmiyorduk. Mektup Kentucky'de postalanmıştı ama orada hiç yaşamadığını düşünüyoruz. Şimdi daha fazla şey bildiğimize göre, mektubu Florida'ya giderken göndermiş olabilir." İç çekiyor. "Lorenzo bizim babamızdı ve Dante ile aralarında hiç sevgi bağı yoktu."

"Anlıyorum." Gerçekten anlamıyorum. Kafam sorularla dolup taşıyor. "Annem kimdi?"

Valentina ellerine bakar. "Belki de en baştan başlamalıyım. Amcamız -babanız Dante- babamızdan üç yaş büyüktü. Şirketin kendi payına düşen kısmını devralmaya ve aile için çalışmaya hazırды, ancak asi bir çizgisi vardı. Yakışıklıydı ve herkes ona hayrandı. Annemiz bize böyle anlatırdı." Şöminenin sağındaki bir portreyi işaret ediyor. "Bu o."

Bir rüyadaymışım gibi, oturduğum yerden kalkıyorum ve muhtemelen birinin yaptırdığı türden bir resme doğru süzülüyorum. Gülüyor, mavi-yeşil gözlerinde bir parıltı var. Koyu renk saçlarında dul bir kadının tepesi var. Karıncalanmalar omurgamda hayalet gibi dolaşıyor.

"Bu evde mi büyüdü?"

Başlarını sallarlar.

Etrafıma bakıyorum, araştırıyorum, arka planda erkek kahkahaları duyduğumu hayal ediyorum; geniş omuzlu, siyah saçlı bir adamın çalışma odasının kapısından içeri girdiğini, kollarını iki yana açıp anne babasına sarıldığını hayal ediyorum.

"Ne oldu?" Arkamı döndüğümde sordum.

"Harvard'da içki içen ve parti yapan kaba bir kalabalığa karıştı. Bir motosiklet kazası geçirdi ve ağrı kesicilere bağımlı hale geldi; sonra meth, sonra eroin oldu. Bir gece büyükbabamızla mirasını erken alma konusunda kavga etti. Yerleşmek ve aile işini yapmak istemiyordu. Kendi işini kurmak istiyordu. Büyükbabamız ona hayır demiş ve okula dönüp bitirmezse mirastan mahrum kalacağını söylemiş. Bu çok

sert görünebilir ama Dante bir rehabilitasyon merkezinden yeni dönmüştü ve uyuşturucu sorunu olduğu için büyükbabamız bunu reddetti."

Devam ediyor. "Böylece aile uyurken Dante kasayı açtı ve parayı, aile mücevherlerini, sonra da kilerdeki şamdanları ve gümüş eşyaları aldı. Bu, ailemizin onu son görüşü oldu; sonra

Büyükannemiz Frances bir hafta sonra öldü. Dante ile aralarında özel bir ilişki vardı. Dante onun ilk çocuğuydu ve üzerine titrerdi."

Ailelerinin hikayeleri aklımı başımdan alıyor. Benim ailem mi?

İç çekiyor. "Büyükbabam ve babam onun ölümüne neden olduğuna inandıkları şey için Dante'yi asla affetmediler. Baban onun ölümünü birkaç ay sonra para istemek için aradığında öğrendi."

"Oh."

Başını sallıyor. "Daha önceki sorunuza cevap vermek gerekirse, araştırmamız sırasında bir kadının Albany'de kiraladıkları bir evde sizi doğurduğunu öğrendik. Kan kaybından ölmüş."

Gözlerim kapandı. Yani, öldüğünden şüphelenmiştim. Yine de parmaklarım üşüyor ve onları birbirine sürtüyorum. "Peki ya Dante?" Heceler dilime yabancı geliyor.

"Sen doğduktan bir yıl sonra Florida'da aşırı dozda eroinden öldü."

Yumruklarım sıkıldı. O gitmiş.

Valentina ben duygularımla mücadele ederken beni izliyor. Sesi daha nazikleşiyor. "Sana bakamadığı için seni geride bıraktı. Mektubunda annenin ölümünden dolayı umutsuzluğa kapıldığını ama senin bizimle büyümeni istemediğini yazmış. Özür dilerim. Mektup bizde, kopyaları da..."

"Annem mi? Ne biliyorsun ki? Kimdi o?"

Gianna yüzünü buruşturuyor. "Onun yol boyunca tanıştığı biri olduğunu düşünüyoruz. Adli tabibe verdiği isim Katherine May'di ama bundan sonra takip edebileceğimiz bir ipucu yok. İzler orada bitiyor."

Bir çıkmaz sokak, ama baba tarafımda çok daha fazlası var.

Dakikalar büyükbabamın saatinde ilerlerken alnımı ovuşturuyorum. "Yani biz kuzen miyiz?"

Gianna yumuşak bir gülümsemeyle başını sallıyor. "Dante en büyüğümüzdü. Lorenzo babamızdı; sonra iki kız kardeşimiz var, Margarete ve Amelia, ikişer çocukları var. Altı kuzenin var."

"Oh," diyorum, göğsüm yükseliyor. Kuru dudaklarımı yalıyorum. "Yani ikiniz mektubu okudunuz ve sonra beni bulmak için yola çıktınız öyle mi?" Valentina, "Müfettişlerimiz seni keşfetti." diyor.

Zengin insanlar ve onların özel dedektifleri.

Valentina'ya bakıyorum. Babaları bir yıl önce ölmüş; sonra mektupları bulmuşlar, sonra da beni bulmaya başlamışlar. Sonra da resimlerimi satın aldı. "İçeri girip bir tablo aldın ama benimle görüşmedin; sonra Gianna dövme yaptırmak için geldi ve kulağıma bir şeyler söyledi. Neden bana söylemedin?"

Valentina öne doğru eğilir. "Tanımadığınız birine nasıl yaklaşır ve sorarsınız? Kendimi haddimi aşmış ve çok müdahaleci hissettim. Resminizi beğendiğim için aldım; planlı değildi ama Gianna'yı teşvik etti." Kız kardeşine bir bakış fırlattı. "Dövme yaptırması benim fikrim değildi ama kız kardeşim kendi bildiğini okur."

Valentina'yı inceliyorum. Bebek adımları atmak istediğine inanabilirim.

"Koruyucu aile olduğumu biliyor muydun? Evden eve nasıl gittiğimi?"

Gianna devralıyor. "Pek bir şey bilmiyoruz Francesca. Adını ve nerede olduğunu öğrenmeye odaklandık. Hayatına dalmak yanlış geldi." Duraksıyor, yüzü yumuşuyor. "Nasıl büyüdüğünü duymak isterim. İyi miydi, kötü müydü? Eğer mutluysan. Mutlu olman için dua ediyorum."

Başımı sallıyorum. Ne yeri ne de zamanı. "Hâlâ kafamı toparlamaya çalışıyorum. O zamandan beri neden benimle iletişime geçmedin?" Bakışlarımı Valentina'ya yöneltiyorum. Belli ki yetkili o.

Başını sallıyor. "Bunun için çalışıyorduk-"

Gianna saçlarını karıştırıyor. "Valentina bir skandala neden olmanızdan korktu."

Valentina iç geçirir. "Gerçeğin tamamı bu değil. Bugünlerde skandallar unutulup gidiyor ama biz aile işine önem veriyoruz ve korumamız gereken bir itibarımız var. Sizi görmezden gelmiyorduk. Ailelerimiz için yas tutuyorduk ve mektup bizi gafil avladı. Size nasıl yaklaşacağımızı düşünüyorduk ve sonra sizi galeride madalyon takarken gördük ve bu bizim için eve çarptı. Ondan sonra size yaklaşmayı planlıyorduk ama-"

"Nişanlím bir hafta sonra benden ayrıldı," diye araya giriyor Gianna. Burnunu çekiyor. "Bu aralar berbat durumdayım."

son birkaç haftadır."

"Gianna, çok üzgünüm," diyorum. "Dövmen ..."

Beni başından savdı. "Bunu bir daha pisliklere kanmamam için bir hatırlatma olarak saklıyorum. Ben daha iyiyim. Güven bana. Sadece bu kadar uzun sürdüğü ve şimdi bizi burada bulduğun için üzgünüm." Bana doğru yürüdü, madalyonuma baktı ve gülümsedi. "Bu büyükannemize bir düğün hediyesiydi, Frances. Diğer her şeyi rehin bırakmış olabilir ama onu sana, yani en büyük torununa bıraktığından emin oldu."

"Vazgeçmiyorum," diyorum alaycı bir şekilde.

Gülümsüyor. "Aile yadigârı olduğu için biraz kıskandım ama o senin. Yine de elmasları tercih ederim. Ayrıca büyükbabamızdan kalan mirası da alma hakkınız var. Babanız vasiyetten çıkarılmış olsa da, onun soyundan gelenler çıkarılmadı."

Bay Darden ellerini ovuşturuyor. "Şimdi işin özüne geliyoruz. Ne kadar?" Ona ters ters bakıyorum, o da omuz silkiyor.

Valentina ona bir kaşını kaldırır. "Eğer DNA uyarsa, avukatlarımız ve muhasebecilerimiz

dışarı

1."

Gianna alay eder. "Hadi Tina; ona bak. O da senin gibi! Ama çok daha eğlenceli!"

Gianna bana sarılırken gözlerimi kırpttırıyorum. "Dövme koltuğunda geçirdiğim zamandan keyif aldım. Ve şu Edward-I

onu öldürmek istedim." Yüzüme bakarken duraksıyor. "Bizi daha yakından tanımak ister misin Francesca?"

Herkes bana bakarken odada bir sessizlik oldu.

Hizmetçi kahve ve kruvasan getirirken tabakların sessiz çınlamasını duyuyorum.

Darden'ın nefes alışını. Benimkini.

Onların.

Dante benim babamdı. Bunu ruhumda biliyorum.

Harap haldeydi ama annesinin madalyonunu bana bıraktı. Onu hiç satmadı, belki de ailesi onun için bir şey ifade ediyordu. Yoksa neden kardeşine beni haber vermek için mektup yazsın ki? Belki de annesi yüzünden suçlandığı ve suçluluk duyduğu için eve hiç dönmedi.

Bağımlı olduğu için çekip gitti. Belki de kederden harap olmuştu. Belki de o yaşasaydı ve beni büyütmiş olsalardı daha iyi bir adam olurdu. Ya da belki de benim her zaman daha zor bir yolculukta yürümem gerekiyordu. Ya da belki benim hayatım daha iyi bir yolculuktu.

Tuck ile Dante arasında belli belirsiz bir benzerlik kurarak keskin bir nefes alıyorum. Dante annemle bir aile kurmak istemiş olabilir - mektubunu okuyana kadar bunu asla tam olarak bilemeyeceğim - ama benden vazgeçti çünkü bana bakacak kadar iyi olmadığını düşünüyordu. Bir bakıma, Tuck da aynı şeyi hissediyor.

Cehennem gibi geçen son birkaç günün ardından içime bir huzur çöküyor. Gianna'nın sorusuna cevap veriyorum. "Bir ailem var. Şimdilik hepimiz Yukarı Doğu Yakası'nda aynı binada yaşıyoruz. Cece yakında Kaliforniya'ya taşınıyor." Gianna'ya sarılırken benden soluksuz bir kahkaha geliyor. "Ben de hamileyim, yani bir kuzenin geliyor ve evet, seni ve Valentina'yı tanımayı çok isterim."

Valentina sandalyesinden sert bir şekilde bizi izliyor, ama bakışlarında gözyaşlarının parıltısını görüyorum. Yüzünde küçük de olsa bir gülümseme beliriyor.

Mendiliyle gözlerini silerken Darden'a bakıyorum.

"Alerjiler," diye homurdanıyor nefesinin altında ve ben gülümsüyorum.

\$ I BQUFS

' 3 " / \$ &4\$ "

Göz kalemim kanatlanıyor, geniş, egzotik bir görünüm yaratıyor. Göz farım gibi koyu lacivert. Elbisem cesur ve modern, Cece'nin hediyesi. Diz boyu ve dar kesimli, krem rengi kumaş dantel ve küçük boncuklarla kaplı. Bebeğimin karnını vurguluyor. Son birkaç gündür iyice belirginleşti. Ya da belki de sadece göstermek istiyordum.

Aynada vücudumu bir o yana bir bu yana çeviriyorum. "İyi görünüyorsun, küçük Frances," diye fısıldıyorum. "Bunu duydum!" Cece çalışma odasından bağıyor.

"Cecelia Ivy'ye ne oldu?" Brogan bağıyor. "Sadece sesli düşünüyordum," diye karşılık veriyorum.

Saçlarım dümdüz ve uzun, yüzümü çerçeveleyiyor. Dört inçlik şeffaf stiletolarımı giyip çalışma odasına doğru yürüyorum.

Cece'nin nefesi kesilir. "Oh, Fran, çok güzel görünüyorsun." Kızardım. "Bebek saçlarımı parlatıyor, değil mi?"

Elbiselerimizi karıştırmamaya dikkat ederek bana sarılıyor. "Bundan daha fazlası var.

Russo'larla tanıştığından beri ışıltı ışılsın. Aileni buldun."

"Sen, Brogan ve Darden ailedensiniz. Onlar tepedeki kiraz." Gülümsüyorum.

Surat asıyor. "Senin adına sevindim ama ya bu kızları beğenmezsem? Benden daha mı güzeller?" Kıkırdıyorum. "Bu gece onlara karşı tatlı ol."

"Şimdiden kışkandım. Seksi bir İtalyan ismi istiyorum."

Burnundan öperim. "Sen Manhattan'daki en güzel kızsın, boo bunny." "Biliyorum, değil mi?" Somurtuyor. "Keşke Darden da gelseydi."

Başımı salladım. "Doğa kanalında kaçırmak istemediği bir program bulmuş, harpy hakkında bir şey. kartal."

Brogan telefonuyla birkaç fotoğrafımızı çekiyor, sonra da Decadence'a doğru yola çıkıyor. Herman vızıldayarak

Limuzinimizin geldiğini haber verin.

Cece'yi sıcak bir şekilde karşılayan Gianna ve Valentina ile birlikte içeri giriyoruz. DNA testlerimiz dün yirmi dört saat içinde sonuçlandı. Resmen bir Russo'yum. Limuzin trafiğe giriyor ve Brooklyn'de Greenpoint sahilindeki galeriye doğru yola çıkıyor.

Galerinin dışındaki kuyruk uzun ama hızlı ilerliyor. Girişten itibaren kırmızı bir halı serilmiş. Cece bana halının üzerinde kalmaya dikkat etmemi söylüyor. Siyah buz görmüş ve topuklarım için endişeleniyor.

Üç katlı dönüştürülmüş depoya taşınıyoruz. Birinci kat büyük grupların bir araya gelmesine

imkân verecek şekilde düzenlenmiş. Arka tarafta bir kuartet yaylı çalgılar çalıyor, birkaç bar alanı var ve sunucular şampanya ve parmak yiyecek tepsileri taşıyor.

Bir insan kalabalığı var ve Russo kardeşler beni kuzenleri olarak tanıtıyor. Geldikten bir saat sonra nihayet ikinci kata çıktık. Cep telefonum çaldığında merdivenlerdeydik. Lacivert çantamdan çıkardım. Arayan Jasper'dı.

8 IFSF BSF ZB 8 F SF IFSF BUUI JTEVN CHBMMFSZ %BSEFOUPME VTXIFSFUP GJOE
ZPV

O ve Tuck mı? Kalbim küt küt atıyor. Konumumuzu yazıp telefonumu bir kenara koyuyorum. Umutlanmak istemiyorum. Jasper, Courtney ile birlikte olabilir.

İkinci katta dolaştıktan sonra Levi'nin sergisinin bulunduğu üçüncü kata geçiyoruz.

Levi bir grup kadının arasından başını kaldırıp bize gülümsüyor ve yolumuza çıkıyor. Gıcır gıcır koyu gri bir takım elbise giymiş, kravatı da ona uygun. Onu tanıştırıyorum ama kuzenleri olduğum haberine onu dahil etmiyorum.

Bizi ekranına götürüyor.

"Oh." Elim Cece'ninkinden ayrılırken onu içime çekiyorum.

"Sanki heykel canlı gibi, değil mi?" Levi bana mırıldanıyor. "Sanki gerçekten oradaymışsın gibi."

"Ben mi?" Beyaz mermerden çıplak bir kadına kaşlarımı çatarak bakıyorum. Gerçek boyutlarında, bedeni bir yatağın üzerinde uzanmış, yukarı bakıyor. Yanağında tek bir damla gözyaşı var. Hayalet gibi beyaz saçları kalp şeklindeki yüzünü çerçevesiyor. Kalbi kırık görünüyor.

Dul kadın tepemin kemerini, dudaklarımı, göğüslerimi tanıdıkça kan damarlarımda dolaşiyor. O benim, güzel bir ıstırabın tasviri.

Acı en iyi sanatı yapar, değil mi? Pollock, Van Gogh

... "Seni böyle hatırlıyorum," diyor.

Acı içinde mi? Aşkımızı hatırlıyorum, ama şimdi çok önemsiz görünüyor.

Kalbim Tuck için çarpıyor ve sanki onun ortaya çıkmasını bekliyormuş gibi etrafıma bakıyorum.

"Hatırlıyor musun?" Levi söylüyor ve sonunda ona dönüyorum. Evet, bu. Bu sanata

odaklanıyorum. Başımı sallıyorum. "Çok gerçekçi. Oldukça etkileyici bir parça. Adı ne?"

"Bakire."

"Orijinal," diye mırıldandım. "Daha fazlası var mı?" Umarım yoktur. Yeteneğini takdir etsem de, sanki odadaki herkes onun ben olduğumu biliyor gibi hissediyorum. Sanki beni soyup açmış gibi ve son zamanlarda bunu yeterince yaşadım.

Bir kahkaha atıyor, sinirli bir ses. "Bu yeterli değil mi? Bir yılı aşkın süredir üzerinde çalıştığım şey bu. Özenle. Tüm zamanımı aldı."

Başımı sallıyorum. "Ama neden beni ölümsüzleştiriyorsun?"

Anlamıyorum." "Çünkü senin masumiyetini aldım, sonra da seni terk ettim. Seni mahvettim."

Duraksıyor ve boğazını temizliyor, belki de yüzümdeki ifadeye bakarak. "Oldukça iyileşmiş olmana rağmen iyi."

"Bu doğru." Başımı salladım.

"Bunu hatırlamak için yarattım." Bana şaşkın bir bakış attı. "Sana gerçekten hayrandım Francesca. I ben de acı çekiyordum. Seninle işleri berbat ettim. Eğer annemi dinlemeseydim, bunu başarabilirdik." Yüzümü ifadesiz tutuyorum. Ahbap. Bir milyon yıl geçse bile . . .

Gianna saçını savuruyor. "Tüm bunlar kulağa gerçekten harika geliyor ve sahte Francesca muhteşem, ama ayaklarım ağrıyor ve biraz şampanyaya ihtiyacım var. İhtiyacın olduğunda garson nerede?"

Cece şampanya kadehini sallarken "Garson, garson, sana ihtiyacımız var" diye sesleniyor.

Valentina parmaklarını şıklatır ve bir garson koşarak gelir. Gianna ciyaklar ve Cece'ye bir şampanya kadehi uzatır.

"Ne düşünüyorsun Francesca?" Levi hâlâ kolumda asılı duruyor. "Beğendin mi?" Çok güzel.

Ve bundan nefret ediyorum.

"Ne kadar?" Valentina soruyor. Kırmızı bir kılıf elbise giyerek bize doğru yaklaşıyor ve benimle Levi'nin arasına giriyor.

Ona altı sıfırlı fahiş bir meblağ söylüyor ve gözlerim doluyor.

Kıpırdamıyor bile. "Ben alırım." Kulağıma eğildi. "Merak etme. Kimsenin görmemesi için saklayacak bir yer bulacağım. Ne de olsa bana çok benziyor."

Gözlerim akmak istiyor. Ona gülümsüyorum. "Gerçekten yapmak zorunda değilsin." "Hayır, bu bir bebek hediyesi."

Gülüyorum. "Tuhaf, ama ..."

"Francesca," diyor arkamızdan boğuk bir ses. Arkamı döndüğümde Tuck'ı gördüm.

Gözlerim onu içine çekerken nefesimi tutmam bir an alıyor.

Solgun görünüyor, gözlerinin altında koyu gölgeler var. Saçı sakalı birbirine karışmış, gömleğinin düğmeleri yarıya kadar iliklenmiş. Göğsünde bir bandaj var ve nefesim kesiliyor. Ne olduğunu sormadan bana doğru koşuyor, bakışları yüzümde geziniyor, sonra karnıma iniyor. Ayaklarının üzerinde dönüyor, ayağını yere basıyor ve sonra ellerimi tutuyor.

"Neyin var senin? İyi misin?" diye sordum.

"Sadece başım dönüyor. İyi olacağım."

"Göğsüne ne oldu?"

"Önemli bir şey değil." Yutkunurken boğazı düğümleniyor.

Birbirimize bakarken dakikalar akıp gidiyor. Gözleri gözlerimi bırakmayı reddederken damarlarımda sıcak bir his dolaşıyor. Onu görmeyeli sanki çok uzun zaman olmuştu.

"Neden buradasın?" diye sordum.

Kendini toparlarken dudaklarını yalıyor. "Francesca. Kariyerimi kaybetmenin sıfır saatim olacağını düşünmüştüm ama ..." Başını öne eğiyor ve nefes alıyor.

Tedirginlik üzerime çöktü. Hasta görünüyor. "İyi *değilsin*. Sarhoş musun?"

Başını sallar. "Hayır, tatlım. Beni dinle. Sorun sensin; sen benim sıfır saatimsin. Seni kaybedemem. Tanrım. Yanılıyorum. Lanet olası hatalıyım. Berbat durumdayım ve bu sonsuza dek sürecek, ama sen her şeyi yoluna koyuyorsun. Korkuyorum, ama sen iyimsersin, yang'ımın yin'i, bezelye ve havuçsun - ezik olduğum için üzgünüm, ama Jasper'ın söylediği bir şey ve bana ve sana uyuyor. Geleceğin ne olacağını, karanlık bir yola girip girmeyeceğimi bilmiyorum ama hayatımda sana ihtiyacım var. Seni hak etmiyorum ama deneyeceğim. Deneyeceğim; senin için iyi olacağım; yapabileceğim en iyi adam olacağım. Karanlığın neye benzediğini biliyoruz. Bunu yaşadık, ama yaşamayacağız - dünyadaki en iyi ebeveynler olacağız ..." Nefes almak için durur ve gözleri kalabalığı tarayarak önce Levi'ye, sonra da heykele takılır.

Bana bakarken göğsünden bir hırıltı geliyor. "Bu heykelin sen olması mı gerekiyor?" "Evet."

Yüzü kızarıyor ve gözleri parlıyor. Ellerimi bıraktı. "Burada kal."

"Tuck. Bırak gitsin." Heykelin üzerinde dururken onu takip ediyorum. Burun delikleri genişliyor ve yumrukları sıkılıyor. Tuck ona doğru yaklaşıırken Levi geri çekiliyor.

"Burası bir galeri, Bay Avery. Bu sadece sanat," diyor geri çekilirken. "Fiziksel müdahaleye gerek yok."

Tuck onun yüzüne doğru eğiliyor, burunları neredeyse birbirine değiyor. "Sana dokunmuyorum. Sen ayakkabımın altındaki kirsin." Yumruğunu kaldırıp avucuna vuruyor ve Levi'nin gözleri yerinden fırlıyor.

Jasper toplanan kalabalığı yarararak Tuck'ın adını söyleyerek koşar. Birinin ayakkabısına takılır ve Tuck'a çarpar. Tuck ayaklarının üzerinde durmaya çalışarak sallanır ve heykele doğru düşer. Jasper'ın omzu taşa çarpar; ardından Tuck onun üzerine düşer ve kafası mermere çarpar.

Ona doğru koşuyorum, yardım etmeye çalışan insanları iterek yolundan çekiliyorum. Zaten hastaydı, şimdi bir de bu mu çıktı? Jasper inleyerek Tuck'tan uzaklaşıyor ve kolunu dirseğinden tutup

göğsüne yaklaştırarak ovuyor.

"Kahretsin. Omzum çıktı," diye homurdanıyor ve ben Tuck'a uzanırken ona hareket etmesini söylüyorum.

ayrıldı. Sol şakağı ve yanağı kenara çarpıyor ve yüzünden aşağı kan damlıyor. Gözleri kapalı, ağzı

"Bayıldı," diye mırıldandı Jasper, benimle birlikte diz çökerek.

Kalabalık nefes nefese mırıldanıyor ve ben "Biri 911'i arasın!" diye bağıryorum.

Onu hareket ettirmeden, başka yaraları olup olmadığını kontrol ediyorum. "Tuck, sevgilim," diye fısıldıyorum. "Ben buradayım.

seni terk ediyorum, söz veriyorum . . ." Çılgılığımı bastırıp

sakinleşmeye çalışıyorum. "O iyi mi?" Jasper'a soruyorum.

Nabzını kontrol ediyor. "Nefes alıyor. Bu bir kafa yaralanması. Bunlara

alışıktır." "Bir taşa çarptı, Jasper," diye çıkıştım. "Başka bir oyuncuya değil."

Yüzünü buruşturuyor. "Çok hızlı hareket ediyordum; özür dilerim. O adamı dövecek sandım." "Dövmeyecekti."

Yüzüne doğru eğildim. "Tuck, beni duyabiliyor musun?"

Kirpikleri titriyor. Yutkunuyor ve başını sallıyor. "Seni seviyorum Francesca. Küçük kızımızı seveceğim. En iyisi olacağım." Ve sonra gitti, gözleri kapandı.

Acil servis bekleme odasında volta atarken doktor dışarı çıkıp bize doğru yöneldi.

Gianna, Valentina, Cece ve Darden benimle birlikte. Brogan kontrol etmek için birkaç kez aradı. Jasper çoktan tedavi edildi, kolu askıda. Şu anda bekleme odasındaki sert sandalyelerden birinde kambur duruyor.

Tuck'ın nasıl olduğunu görmek için iki saattir buradayız. Götürülür götürülmez ambulansı hastaneye kadar takip ettik.

Doktorla yarı yolda buluşurken hepsi benimle birlikte yürüyor.

Gülümsüyor. "Herkes merhaba. Ben Dr. Milson ve Bay Avery'nin bakımından ben sorumluyum. Görünüşe göre çok fazla ailesi var."

"Öyle," diyorum. "Bana nasıl olduğunu söyle, lütfen." Şimdi. Bana bak. Yetki bende.

Öyle yapıyor. "MR iyi. Beyinde travma yok ama ciddi bir beyin sarsıntısı geçirmiş.

Bay Avery ayak bileğinde bir ağrı olduğundan bahsetti ve yapılan taramadan sonra fibulasında bir kırık olduğunu gördük." Kahretsin. İki yaralanma. Kaşlarımı çattım.

Darden bastonunu Jasper'a doğrultur. "Onun para makinesini kırdın!"

Doktor başını sallar. "Küçük bir kırık ama iyileşmesi gerekecek. Gözlem için onu bir gece tutmak istiyorum." Ayak bileğiyle ilgili daha fazla ayrıntı için bir spor ortopedistine görünmesi gerektiğini söylüyor ve başımı sallıyorum, zihnimde notlar alırken başım hızla dönüyor.

"Uyandı mı?" Ben soruyorum.

"Ona ağrı kesici verdik ve şu anda dinleniyor." Bize şöyle bir bakıyor. "Daha kötü olmadığı için şanslı. Anladığım kadarıyla ağırlığının çoğunu Jasper'a vermiş." Dr. Milson Jasper'a gülümsüyor, belli ki hayranı.

"O benim!" Jasper diyor ki. "Gördün mü, her şeyi berbat etmiş olabilirim ama onu kurtardım!" "Onu sen ittin, moron," diye düzeltiyor Cece ve Jasper suratını asıyor.

Oflayıp pufluyor. "Bunu yüzlerce kez açıkladım. Onu öfkelenmekten korumaya çalışıyordum. Sakarlık ettim." Kollarını kavuşturmak için hamle yapıyor, sonra yapamayacağını anlayınca homurdanıyor. "Ve susadım. Cece, bana biraz meyve suyu ya da soda getirebilir misin? Lütfen."

Doktora geri dönüyorum. "Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

"Serbest bırakıldıktan sonra olağandışı davranışlar, kusma veya şiddetli baş ağrısı olup olmadığına dikkat edin. Zihinsel ve fiziksel olarak dinlenmesi gerekiyor. Ayak bileği biraz daha uzun sürecektir. O gitmeden önce, size bir paket vereceğim.

tedavi etmek için."

"Düşmeden önce de hastaydı zaten," diyorum. "Bunun için onu kontrol ettiniz mi?"

Doktor genişçe gülümser. "Ah, evet, iğne fobisi var ve dövme yaptırdıktan sonra ajitasyon yaşıyordu."

Jasper homurdanıyor. "Özlem. Adam özlem duyuyordu."

Ona baktım. "Ne dövmesi? Neden bize şimdi söylüyorsun?!"

Jasper bilerek gülümsüyor. "Çünkü bu benim anlatacak hikâyem değil."

"Ne kadar romantik," diyor Cece iç çekerek. "Palyaçolardan ve iğnelerden ölesiye korkuyor. Francesca, yeni bir bebek babasına ihtiyacın olup olmadığını merak ediyorum. Tuck pek çok şeyden korkuyor."

Başımı sallıyorum. "Ama neden bir tane alsın ki?"

Jasper yüzünü buruşturuyor. "Öncesinde işin içinde viski vardı ve elli kere çıksaydınız vücuduna sizin dövmenizi yaptırır mıydı gibi bir hikâyeye. Görünüşe göre, asla dememiş. Sonra içtikçe büyük bir fikir doğdu. Bu işte seninle olduğunu kanıtlamak istiyordu." Jasper karnıma baktı.

Doktor bana "Onu görmek ister misiniz?" diye sordu. "Onu VIP odasına aldık."

Hastanelerde VIP odaları mı var?

Hemen başımı sallıyorum ve asansörle beşinci kata çıkarken onu takip ediyorum. Bana oda numarasını söylüyor ve içeri giriyorum. İçerisi loş, masanın üzerindeki bir lamba etrafı aydınlatıyor. İri gövdesi beyaz yatağın üzerinde duruyor. Ayak bileği yükseltilmiş ve sarılmış, başı da bandajlanmış.

Solgun yüzüne bakıyorum ve uzun bir rahatlama nefesi çekiyorum. "Tuck," diyorum usulca. "Ne düşünüyordun ki?"

Sessizce yatağının yanına bir sandalye çekiyorum ve elini tutuyorum. Parmak eklemlerindeki ve bileğindeki yara izlerini takip ediyorum. Dudaklarımı onlara bastırıyorum.

"Merhaba," diye mırıldanıyor ve ben ona bakıyorum. Sesi sersem gibiydi. "Başımı çarptım."

Küçük bir kahkaha attım ve elini sıktım. "Jasper haydutluk yaptı."

"Jay Bird. Benim için endişeleniyor."

Gözlerimde yaşlar birikiyor. "Ben de öyleydim." "Seni özledim," diye mırıldanıyor.

Yatağının kenarına uzanıp kollarımı beline doladığımda bana doğru yaklaşıyor.

Kumandaya uzanıyor ve yatağı kaldırıyor. "Bu elbiseden kurtulmama yardım et." Kaşlarımı çattım. "Ne? Çıplak olacaksın."

"Üzerimde iç çamaşırı var ve göğsümü görmeniz gerekiyor."

Oh. Kollarını açmasına yardım ediyorum, sonra yorgani karnının etrafına sarıyorum.

"Devam et," diye mırıldanıyor yastığına uzanırken. "Şuna bak. Dört saatlik ıstırap."

Ambalajın altına bakıyorum ve gözlerim parlıyor. Sol göğüs kafesinin tam üzerinde süslü bir yazıyla *Francesca* yazıyor.

"Seçtiğin yazı tipine bayıldım ve ... bekle, altındaki o küçük şey de ne ..." Adımın sonuna çizilen Bow Bridge resmine bakarak usulca iç geçiriyorum. "En sevdiğim yer."

Elimi tutuyor ve yapışıyor. "Çok klişeyim, değil mi?" Gülmeye çalışıyor ama sonunda yüzünü buruşturuyor. "Rastgele bir dövme salonu buldum. Elimde yüzünün resmi yoktu -sorunun yüzünü yaptırıp yaptırmayacağım olduğunu hatırlıyor musun?"

Başımı salladım.

"Telefonumda bir resmimiz var ama ressam detayların çok uzun süreceğini söyledi. Bir şeyler çizmeyi teklif etti, ben de senin maskeli balo maskesi ve gelinlik giydiğinden bahsettim ve kafası karıştı."

"Çok fazla burbon."

Yüzünü buruşturuyor. "Güven bana; mürekkeplemeye başladığında ayıktım. İki kez bayıldım ve Jasper

beni tokatlayarak uyandırdı."

"Tanrım."

"Bir jest yapmak istedim ama bu jest berbat olmuş. Senin yüzün olmalıydı." "Bu benim adım ve köprü. Bu mükemmel. Seni seviyorum, Tuck."

Gözleri buğulanıyor. "Bir keresinde bana New York'ta en sevdiğim yerin neresi olduğunu sormuştun ve ben de sana doğru dürüst bir cevap verememiştim ama ..."

"Öyle mi?"

"Sensin Francesca. Sensin. Sen yoksan hiçbir yer iyi değil. Yata iptal ettim. Profesyonel oynamayacağım."

"Ama sen oyunu seviyorsun ..."

Yutkunuyor. "Oynamak için çok yaşıyım. Ve bu konuda iyiyim. Artık ağrı ve sızı yok. Performansıyla ilgili endişelerim yok. Son birkaç haftayı seninle geçirmek ve futbol hakkında düşünmemek beni rahatlatmış." Gözlerini kapatıyor, sonra açıyor, kelimeleri daha halsizleşiyor. "Seni gönderdiğim ve seninle konuşmadığım için özür dilerim. Boşluğa ihtiyacım vardı ama daha nazik olabilirdim." Sonra babalık testi ve avukat hakkında bir özür mırıldanıyor.

"Sana daha önce söylemediğim için özür dilerim," diyorum usulca.

Başını sallıyor ve yüzünü buruşturuyor. Ona kıpırdamadan durmasını ve konuşmamasını söylüyorum, o da başını sallıyor. İçimi bir sevinç kaplarken gülümsememi gizliyorum. O iyi. Biz de iyiyiz.

"Sana annemi daha sonra anlatacağım, onu gördüğümde neler olduğunu, ama önemli olan seninle birlikte ilerlemeyi seçmiş olmam. Ailemizle."

"Tuck, shh. Dinlen, sevgilim." Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim.

Birkaç dakika geçiyor; sonra gözleri kocaman açılıyor ve başını bana çeviriyor. "Francesca, bir bebeğimiz olacak. Umarım her şeyi biliyorsundur çünkü ben çocuklar hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Hâlâ onu hayal etmeye çalışıyorum. Korkuyorum, yalan söylemeyeceğim. Bunun benim başıma geleceğini hiç düşünmemiştim ..." Yüzünde savunmasız bir ifade belirir.

"Korktuğum zaman bunu yaparım. Bana tekrar elini ver."

Elini karnıma koyuyorum ve onunla konuşuyorum, onu çok sevdiğimi ve babasının da sevdiğini söylüyorum. Bebek ona doğru tekme atıyor ve o da önce irkiliyor, sonra gülümsüyor. Ona bakıyorum ve gözlerindeki ıslaklığı görüyorum. Doğrulup dudaklarımı onunkilerin üzerine sürüyorum.

Kafa derimi avuçluyor. "Teşekkür ederim. Bana inandığın için teşekkür ederim. Vazgeçmediğin için. Ona ihtiyacı olan her şeyi vereceğiz. Onu seven iki insan-"

Jasper gizlice odaya girer. Nefes verir. "Bu dokunaklı anı böldüğüm için üzgünüm ama gözümü senden ayırmamam gerekiyordu. Koca T, bok gibi görünüyorsun. Meh, daha kötülerini de gördüm. Koluma ne dersin?"

"Beni ittin," diye homurdanıyor Tuck.

"Özür dilerim." Göğsünü şişiriyor. "Yani bebek Haziran'da doğacaksa, ben hâlâ buralarda olacağım, değil mi? Taşınmak yerine, kamp başlayana kadar harika bir dadı olurum."

Tuck gözlerini ona diker. "Bir dadıya ihtiyacı olmayacak. Ben orada olacağım." "Ama ben bebekleri severim!"

"O benim kızım," diye homurdanıyor Tuck ve ben elimi kaldırıyorum.

"Tamam, ikiniz de bez değiştirebilir ve besleyebilirsiniz. Bu bir yarışma değil. Jasper, yerin hazır olana kadar kalman umurumda değil. Şimdi git buradan da bebeğimin babasını öpebileyim."

O gidiyor ve ben Tuck'a bakıp onu içime çekiyorum. İçime bir ahenk yerleşiyor. Bakışları yumuşuyor. "Benim küçük cesur prensesim."

"Senin. Hepsi senin."

Kolları beni sarıyor ve birbirimize sarılıyoruz. "Sen, ben ve bebeğim üç kişiyiz" diyor usulca. "Benimle kalacak mısın? Benimle evlenir misin?"

"Beyin sarsıntısı geçiriyorsun." Yüzümü boğazına bastırıyorum ve kıkırdıyorum. "İlaç kullanıyorsunuz Bay Avery,

Fikirlerini sevsem de daha sonra konuşuruz."

"Jasper!" Tuck'la benim yatak odamızdan çıkıp çalışma odasına uçarak geldim. "Tuck nerede?"

"Bazı yatırımcılarla görüşmeye gitti." Gözlerini televizyondaki kadın voleybol maçından ayırmıyor. "Patates kızartması yapmamı ister misin?"

Ekranın önünde duruyorum, dikkatini çekmenin tek yolu bu.

Etrafıma bakıyor. "Biraz sola kayabilir misin? Kocaman göbeğin yoluma çıkıyor." "Çünkü dokuz aylık hamileyim ve doğum yapmaya hazırım."

Ekranı görmek için eğiliyor. "Uh-huh. Her şey y o l u n d a mı? Bir tane daha hafta."

Sakin bir nefes alıyorum. "Bu doğru, ama bir bebek istediği zaman gelir. Ve bu kararlı bir şekilde çocuk.

ağızına bir Cheeto atıyor.

" "Jasper, sanırım doğum sancısı çekiyorum."

Çiğniyor. "Şu oyuncunun ne kadar yükseğe zıpladığını gördün mü? Dostum, bu kadın voleybolcular çok iyi."

Ellerim kenetlendi. "Jasper! Televizyon izlemeyi bırak! Mukus tıkaçım çıktı!"

Yüzü tiksintiyle buruşur; sonra farkına varır. Ayağa fırlar ve elindeki Cheetos ve Pop-Tarts yere yuvarlanır. Cherry bir kısmını kapıyor ve koridora doğru fırlıyor. Onu kovalardım ama bu biraz daha önemli gibi geliyor.

İki eliyle uzun saçlarını karıştırıyor. "Kahretsin! Darden'ı ara. Brogan ve Cece'yi ara! Kuzenleri ara! Doğuma girdiğinde bu benim işim. Değil mi?"

"Sakin ol ve evet. Tuck'ı aradım ama cevap vermiyor."

"Ne? Nasıl cevap vermez? Yetkili o! Sen iyi misin?"

Başımı salladım. Neyse ki olay olduğunda duştaydım ve temizlenecek bir pislik yoktu.

Ellerini sıkıyor. "Mukus tıkaçı nedir ki? Doğum yaptığına emin misin? Geçen sefer sahte kasılmaların vardı-"

"Rahim ağzımı koruyan yapışkan bir şey." Soluklaştı.

"Rahim ağzı mı?"

Dr. Lovell'ın bana gösterdiği gibi ellerimle gösteriyorum. "Rahim ağzı rahme açılan kapıdır ve tıkaç dışarı çıktığında kapı bebek için açılıyor demektir." Anatomi dersi için zamanım yok ama her erkek bir kadının harika, karmaşık kısımlarını bilmeli.

Kusuyor. "İğrenç miydi?"

"Bebeğimle ilgili hiçbir şey iğrenç değil," diye sesleniyorum.

Yeni bir kasılma başlıyor ve vücudumda dalgalanırken inliyorum. Nefes alarak zamanlamaya çalışıyorum ve koşarak yatak odasına dönüp bornozumu çık ar ıp joggers, yumuşak bir termal ve Tuck'ın bir gün benimle hamile kıyafetleri için alışveriş yaparken aldığı hırkayı giyiyorum. Ayaklarıma parmak arası terlik geçiriyorum, sonra daha iyi düşünüp Converse giyiyorum. Kasılmalar devam ederken irkiliyorum. Bu en az altmış saniyeden fazlaydı.

Çatı katında dolaşırken Tuck'ın telefonunu tekrar arıyorum. Hâlâ cevap yok ama koridordaki banyoda bir uğultu duyuyorum. İçeri girdim ve durdum. "En azından neden cevap vermediğini biliyorum." Telefonunu aldım.

Jasper saçlarını düzeltmiş ve Pythons kıyafetlerini giymiş bir halde odasından çıkar. "Acil durum çantasını aldım. Bizimle Saint Mary'de buluşması için ona mesaj bıraktım."

"Evet, okudum. Telefonunu evde unutmuş."

Bir dalga daha vuruyor ve Jasper benimle birlikte pantolonunu indiriyor. Doğum yaklaşıyor. "İşte bu; nefes al Francesca, nefes al."

"Tuck'ı istiyorum," diye homurdanıyorum. "Bana beni sevdiğini, ne kadar güzel olduğumu ve hayatımızın ne kadar harika olacağını söylemen gerekiyordu."

"Yapmamı ister misin?"

"Hayır! Aynı şey değil," diye sesleniyorum, sonra paytak adımlarla çalışma odasına gidip kapının yanındaki çantayı alıyorum.

Jasper homurdanıyor ve onu benden alıp omzuna atıyor. "Ne zamandır ayrılır?" "Belki beş dakika?"

Bilmiyorum. Kafamda zaman tutmaya çalışıyorum ve Tuck'ın

o kısım için burada olmak. Vurduklarında canım yanıyor."

Bana doğru koşuyor. "Beş dakika! Gitmemiz lazım. Hemen

şimdi!" "Ben de bunu söylüyordum!"

Bana kapıdan çıkıp asansöre kadar eşlik etti. Benim katımda duruyoruz ve Darden adımlarında bir yayla asansöre biniyor. Kızarmış yüzüme ve nemli saçlarıma bakarken kıkırdıyor. "Bugün çok güzel görünüyorsunuz Bayan Lane. Bir patlıcana hamile olmak size yakışmış."

Dilimi ona doğru uzattım. "Herkes nerede?"

Darden başını sallar. "Brogan'ı aradım, yoldaymış. Yaz kursundaymış. Cece ve Lewis kahvaltı için dışarı çıktılar. Onlar da geliyorlar."

Nefes nefese kaldım. "Pekâlâ." Yukarı bakıyorum, sonra Jasper'ın eline vuruyorum. "Telefonunu yere bırak ve video çekmeyi bırak. Ne sorarsan sor, bu olayın filmini çeken sen değilsin."

"Kadınlığın tadını çıkarıyorsun ve Jay bebeği dünyaya getiriyorsun. Olimpik bir voleybol oyuncusu olduğunda birinin bunu refah için anması gerekiyor," diye yanıtlıyor Jasper ama telefonunu cebine geri koyuyor.

Saint Mary's'e girdiğimizde, üç kasılma daha geçirdim ve rahim ağzımın genişlediğini fiziksel olarak hissedebiliyorum. Bu doğru mu bilmiyorum ama sanki içimden bir şey çıkmaya çalışıyormuş gibi hissettiğim kesin.

Sonunda yatağa girip monitörlere bağlandığımda hemşireme "İlaçları getir," diyorum. Brogan bana buz parçaları yediriyor, Cece volta atıyor, Jasper Tuck'la toplantıda olanları arıyor ve Darden yatağımın yanına oturup elimi tutuyor. Sürekli finansal konulardan, borsadan, güncel siyasi iklimden, izlediği son Honey Badger programından bahsediyor; hepsi dikkatimi dağıtmak için. Valentina pencerenin yanındaki kulüp sandalyesinde sakince oturup telefonunda rahatça gezinirken, Gianna bana dehşet dolu bakışlar atarken gergin saç hareketleri yapmaya devam ediyor.

Ağrı kesiciler vücuduma etki ediyor ama bir sonraki kasılma geldiğinde sanki bana hiçbir şey vermemişler gibi hissediyorum. Çığlık atıyorum ve başımı yastığa koyup sallıyorum. "İşte bu kadar. Benden bu kadar. Bunu yapmayacağım. Cece, toparlan. Jasper, bana yardım et. Gidip çocuk odasından bir bebek alalım ve günü bitirelim."

Gergin bir sessizlik oldu ve ben ayağa kalkıp bağırdım, "Tanrım. Şaka yapıyordum!"

Dr. Lovell sakın ve dingin bir şekilde odaya giriyor ve bana daha fazla ilaç vermesi için ona yalvarıyorum. Elimini okşuyor ve bana epidural istemediğimi hatırlatıyor, ben de inliyorum.

"Daha ne kadar sürecek?" Ona soruyorum.

Beni kontrol ediyor, sonra bana bakıyor, gözleri kocaman. "Herkes dışarı ama ..."

"Ben buradayım!" Tuck koşarak odaya girerken bağılıyor. Gözlerini grubun üzerinde gezdirerek ailemizi inceliyor. Bana doğru koşuyor ve alnını alnıma bastırıyor. "Sevgilim. Sevgilim. Telefonumu unutmuşum. Çok özür dilerim. Sen iyi misin?"

Ona sert bir bakış attım. "Hayır, Tuck, ben iyi değilim. Bunların hepsi senin suçun. Beni bu işe sen bulaştırdın ve sonra fişimi çıkardığımda orada değildin..."

Kıkırdıyor, gözlerinin etrafındaki çizgiler kırışıyor. Yüzük parmağımdaki beş karatlık zümrüdü

öpüyor. Bana yarım düzine kez evlenme teklif etti ama ben ona sürekli hayır dedim. Bebek yüzünden olmadığından emin olmasını istedim.

Sen benim ruhumsun, dedi. Beni eve götüren ı ışık. Peki, beklediğimizden daha erken olması neden önemli?

Geçen ay doğum günümde teslim oldum. Daireme girdiğimde dizlerinin üzerindeydi. Darden'dan elimi istemişti. Cece'yi, Brogan'ı ve kuzenlerimi de. Bana istediğimi yapabileceğim bir galeri aldı. Hatta bir dövme daha yaptıracığını söyledi ki bu beni güldürdü.

"Belki bana o fişi daha sonra anlatırsın? Hadi bir bebeğimiz olsun," diye mırıldanıyor beni öperken. Burun.

Yeni bir kasılmayla sertleştiğimde elimi tutuyor.

Nedense kimse a y r ı l m ı y o r ve Dr. Lovell da pek endişeli görünmüyor. Belki de Çünkü ben çok yorulana kadar bana "Şimdi it", "İtmeyi bırak" ve sonra "Tekrar" gibi emirler verip duruyor.

"İşte geliyor!" Brogan bağılıyor ve onun izliyor olması umurumda bile değil.

"Beni dikin ve sonra da güzelleştirin," diye mırıldanıyorum, karnıma baskı doluyor ve ellerim Tuck'ınkileri sıkarken ıkınıyorum, zorlanıyorum.

Hayat girerken dünya kendi ekseninde dönüyor. Kalbimde bir değişim var. Umut, aile ve çok şey Aşk.

Bedenim gevşerken sesler gelip gidiyor. "O iyi mi?" Kaslarım titrerken mırıldanıyorum. "Dünyaya hoş geldin oğlum," diye nefes alıyor Tuck kucağındaki bebeğe bakarak. Huşu var Onu göğsüme yerleştirirken yüzünde şaşkınlık ve korku vardı.

Bir kahkaha attım. Dul zirvesi ve Tuck'ın dudakları var.

Tuck'ın yüzünden bir damla yaş süzülüyor ve ben de ona gülümsüyorum, kendi gözlerim de ıslanıyor. "O çok güzel," diyorum.

"İkiniz de öylesiniz."

Etrafıma bakıyorum, odanın arkadaşlarımız ve ailemizden boşaldığını fark ediyorum.

Tanrı'ya şükür. "Küçük kader yumağımız. Franco mu?" Tuck mırıldanıyor.

Gülüyorum. "Erkek isimlerini zar zor düşündük."

Tuck gözlerimin içine bakıyor. "Seni seviyorum ve bu yolculuğu seviyorum." Ben de bu sözleri tekrarlıyorum, birbirimize söylediğimiz küçük mantramız. "Franco Tucker Avery," diyorum ve elini tutuyorum.

"Mükemmel." Beni gerçek bir kalple usulca öpüyor.

&QJMPHVF

56 \$,

Birkaç yıl sonra

Yüzümdeki gıdıklanma beni uyandırıyor. Francesca'nın yatağın kendi tarafına uzanmış, yorganın üzerinde uyuyan haline bakıyorum. Yüksek sesle horluyor. Arkamı döndüğümde yatağın yanında duran oğlumu görüyorum. Cherry ayaklarının dibinde oturmuş, kuyruğunu sallıyor.

Saate bakıyorum. Sabahın dördü. Tanrım.

Franco bana bakıyor, dört yaşındaki yüzü konsantrasyonla buruşmuş. Darden'la dama oynarken de aynı bakışı takınıyor. Francesca'nın dul eşinin zirvesini ve sanatsal zekasını miras almış. Benden de uzun boyunu ve nazik yapısını almış -ya da Francesca öyle diyor. Ben kendimi asla nazik biri olarak tanımlamazdım ama o bana inanıyor. Kesinlikle yumuşak başlıyım, kırk yaşında en iyi hayatımı yaşıyorum. Futboldan sonra ne olacağı konusunda hep endişeliydim ama ne oldu biliyor musunuz? Mutluluk geldi. Her zaman mükemmel değil. Orada burada her zaman bir parça kaos var, ama hayatı güzel yapan onunla başa çıkma şekliniz.

Franco'nun sarı saçları dağılmış, futbol pijamaları uykudan kırıışmış.

"Hey, küçük dostum. Çok mu erken uyandın? Benimle sürünmek ister misin?" Yatağa girmesi için yorganı çekiştirirken sesim uykudan sersemlemişti. Bazen bizimle uyur. Kötü bir rüyadan sonra ya da fırtına sırasında. Cherry de öyle.

Başını sallıyor.

"Tamam, bir şey mi oldu? Sen iyi misin?" Ayağa kalkarken çene kemiğimi ovuyorum. Geçen ay mide rahatsızlığı geçirmişti. Kusmuş. İshal. Ağlıyordu. Rekor kıran korkunçlukta. Sırada Francesca ve ben varız. Bütün hafta bir bulanıklık gibi geliyor. Gördün mü, kaos.

Francesca'ya özgü bir ifadeyle sırtıyor.

Az önce arkasına koyduğu eline bakıyorum. "O bir Sharpie mi?" Homurdanıyorum. "Ah, demek gıdıklama buydu. Üzerime ne çizdin?"

"Bir gülen yüz. Bir yarış arabası."

Her şeyin üzerine bir şeyler karalıyor. Vücuduna, oyuncaklarına, dolabının duvarına.

Yataktan kalkıp ekose pijama altılarımı alıyorum ve üzerime geçiriyorum. Elini tutuyorum ve Francesca'yı uyandırmamak için parmak uçlarında yatak odasından çıkıyoruz. Ebeveyn banyosundaki aynanın önünde durduğumda ayakları mermere yumuşakça vuruyor.

İç çekiyorum. Buna kızamıyorum bile. Yani, evet, kalıcı kalemle yazılmış ve çıkarması çok zor olacak, ama detaylar ve temiz çizgiler çok iyi. Araba alınımda, içinde o var, elleri direksiyonda. Benim gibi o da hızlı arabaları seviyor. Burnumda minik bir gülen yüz var.

Saçlarını karıştırıyorum. "Uyandığımda bunu çıkarmama yardım edeceksin. Geri dönmeye hazır

mısın?

Uyumak mı?"

Duraklıyor, dudakları titriyor. "İşemek için kalktım, sonra evde bir şey duydum. Ben de sanat yaptım." Yavaşça eğildim ve sırtını ovdum. "Hey. Ben buradayım. Sorun değil. Sanatını seviyorum ama tenime değil." "Annemin üzerine çizebilir miyim?"

Benden komplocu bir kahkaha geliyor. "Görmeyi çok isterim ama önce sormak en iyisi. Devam et ve işe."

Tuvaletime giriyor, işini hallediyor ve sonra dışarı çıkıp akuamarin gözlerindeki hayranlıkla bana bakıyor. "Evi kontrol eder misin baba?"

Babacığım. Derin bir nefes alıyorum. Bu kelime hiç eskimiyor ve beni hala duygusal olarak etkiliyor, özellikle de onun tatlı sesiyle.

"Elbette. Birlikte yürüyelim, olur mu? Seni neyin uyandırdığını bulabiliriz. Büyük adam işleri."

Onun küçük elini tutarak Hamptons'daki sahil evimiz olan modern tarzdaki iki katlı eve doğru yürüyorum. Duvarların çoğu ağır cam ve betondan yapılmış, yaklaşık üç bin metrekarelik bir alan, küçük bir kulübe ve ısıtılmalı bir havuz. Burayı dört yıl önce, evlendikten hemen sonra Francesca'nın doğum günü için satın almıştım. On dönümlük bir arazi ve 250 metrelik özel bir sahil şeridiyle birlikte geldi. Burası bir vaha. Manhattan onun gerçek aşkı, ama burası benim kar amacı gütmeyen kuruluşu ve onun galerisini yönetmemden kaçışımız. Ayrıca yattan daha büyük. Ailece bir araya geldiğimiz bir merkez haline geldi. Bir Noel partisi düzenliyoruz, doğum günlerimizi kutluyoruz ve yumurta avı ve benim Paskalya Tavşanı olduğum büyük bir bahar etkinliği düzenliyoruz. Cece ve Lewis Kaliforniya'dan geliyor, Darden bir sandalyede oturuyor ve bastonunu bize doğrultuyor- tabii katılan çocuklar hariç. Onlara bayılıyor. Brogan ve şimdiki aşkı katılıyor, Ronan ve Nova ve yavruları geliyor.

Cherry peşimizde, son teknoloji mutfağı geziyoruz. Her bir kileri ve dolabı kontrol ediyorum, sonra çalışma odasına girerken ortam ışıklarını açıyorum. Her şey sessiz; sadece uzaktaki okyanusun dingin sesi var. Bakışlarım ister istemez Francesca'nın şöminenin üzerindeki aile tablosuna gidiyor. Kalbim kabarıyor. Franco doğduktan birkaç ay sonra Central Park'ta küçük bir törenle onunla evlenmişim. Bow Köprüsü'nde birbirimizin önünde durduk ve yemin ettik. Benimki onu her zaman sevmek ve ilk sıraya koymak, onu desteklemek ve yükseltmek, ağladığında ihtiyacı olan omuz olmaktı. Onun ailesi olacağıma, onun insanların kendi aileme alacağıma ve güzel bir şey inşa edeceğime söz verdim.

Birinci katın tamamını kontrol ettikten sonra yukarı çıkıp koridorda yürüyoruz. Yatak odalarından birinin önünde duruyoruz. Yumuşak bir tıklama sesi duydum.

"Belki de o yüzdendir?" diye sordum. "Oda seninkinin hemen yanında." Bana bakıyor. "Kontrol edelim mi?"

Memnuniyetle. Pembe çocuk odasına giriyoruz, sonra bebek yatağına bakıyoruz. Darryn (Darden için) Cecelia Ivy bir yaşından büyük, siyah saçlı ve Eros'un yay ağzı var. Poposu havada, yüzü yana dönük bir şekilde yüzüstü uyuyor. Elleri emziğine sarılmış durumda. Uykusunda emziği önce ağzına sokuyor, sonra yatağının parmaklıklarına vuruyor.

"Gürültü bu mu?" Franco'ya fısıldıyorum.

"Sadece paci." Bana göz kırpmıyor, tüm masumiyetiyle. "Uyurken onu daha çok seviyorum."

Bir kahkahayı bastırıyorum. Yürümeye başladığından beri ayakları üzerinde küçük bir kasırgaya dönüştü. Her odaya koşuyor, yeni şeyler keşfediyor, köpeği kovalıyor, Franco'ya onunla tren oynamasına izin vermesi için yalvarıyor. "Yine de etrafta olması eğlenceli, değil mi?"

İç geçiriyor, ona bakarken yüz ifadesi yumuşuyor. "O iyi."

"Uyumaya devam edebilir misin, küçük dostum?" Onu kollarımın arasına alıyorum ve başı omzuma gidiyor. Başını sallıyor, nefes alırken yumuşak hava kulağıma değiyor.

"Pekâlâ." Onu kendi odasının yanındaki odaya götürüyorum ve büyük yatağına yatırıyorum. En sevdiği uyku arkadaşları onunkinin yanındaki yastığın üzerinde sıralanmıştı. Darden'dan Pythons kıyafeti giymiş küçük bir ayı, Cece ve Brogan'dan özenle hazırlanmış beyaz elbiseli sarı bir ördek ve Jasper'dan

peluş bir palyaço -evet, buna izin verdim- ve Russo kızlarından doldurulmuş bir tek boynuzlu at.

Cherry zıplayarak onunla birlikte yorganın altına girer.

"Kalkma vakti geldiğinde sana waffle yapacağım, tamam mı? Sonra da sahile gidip oynarız." Başını sallıyor, gözleri çoktan kapanmış.

Alnından öpüyorum, kalbim onun için, Darryn için, Francesca için sevgiyle dolu. Bazen o kadar minnettar hissediyorum ki, korkunç bir şey onları benden alıp götürecekmiş gibi dehşete kapılıyorum. Bu korkunun kökenini biliyorum, asla yok olmayacak bir travma kalıntısı. Ve bu olduğunda, kendime Francesca ve benim ailem olmadığımızı hatırlatıyorum. Biz özeliz. Kaderimiz yıldızlarda yazılı. Ve paylaştığımız her anın değerini bileceğim.

Yatak odama geri dönüyorum ve komodinden telefonumu alırken yatağıma geri kayıyorum.

"Francesca," diye şarkı söylüyorum usulca. "Seni horlarken kaydediyorum. Çocuklar günlerce gülecek. Kahretsin, ben gülmeye başladı bile."

Nefesinin altında homurdanıyor ve yüzüme doğru eğiliyor.

"Franco beni uyandırdı ve şimdi tamamen uyanığım," diye mırıldanıyorum, çoğunlukla kendi kendime. Parmaklarımı yorganın üzerine vuruyorum. Kalkıp egzersiz yapabilirdim ama ... "Hayır."

Francesca nefesinin altında homurdanıyor. "Tuck, uykunda konuşuyorsun, sevgilim ..."

Tekrar dönüyor ve ben de arkasına sokuluyorum, elim beline dolanıyor. "Hayır, uyanırken konuşuyorum. Uzun hikâye ama yüzümü görmelisin. Üzerinde bir yarış arabası var. İyi olacak Fran, sanatta inanılmaz olacak-"

"Eğer seks yapmak istiyorsan, boo, sadece beni yuvarla" diyor kollarıma sarılmak için dönerken esnemeye başlıyor.

"Aklımdaki seks değildi, ama ..." Bana daha da yaklaşıp boxerımdaki çadıra sürtünürken sesim kesiliyor.

"Dudaklarınla şu şeyi yap," diyor, elleri saçlarıma gidip telleri tararken sesi hâlâ uykunun etkisinde.

"Ne şeyi?"

"Bilirsin işte..."

"Evet mi?" Alay ediyorum.

"Beni her şeyinmişim gibi öptüğün yer. Önce dişlerimi fırçalamamı ister misin?"

Kıkırdıyorum. "Hayır, Bayan Avery. Sabahları tadınız hep taze çiy gibi oluyor."

Homurdanıyor. "Komik."

Onu usulca öpüyorum, sonra dudaklarına karşı gülümsüyorum. "Sen, biliyorsun. Benim her şeyimsin. Her zaman da öyle olacaksın." "Mmm, edepsiz konuşmana bayılıyorum."

"Oh, daha da kirlenebilirim." Üstüne çıkıp dizlerimin üzerine oturtuyorum ve yorganı bir koza gibi üzerimize örtüyorum. "Seni seviyorum Prens," diyorum ona. Onun ruhuma ne kadar derinden işlediğini bedenimle ifade ederken anlar yavaş, durgun dakikalara dönüşüyor.

O da beni sevdiğini söylüyor ve dünya-ah, mükemmel bir kaos.